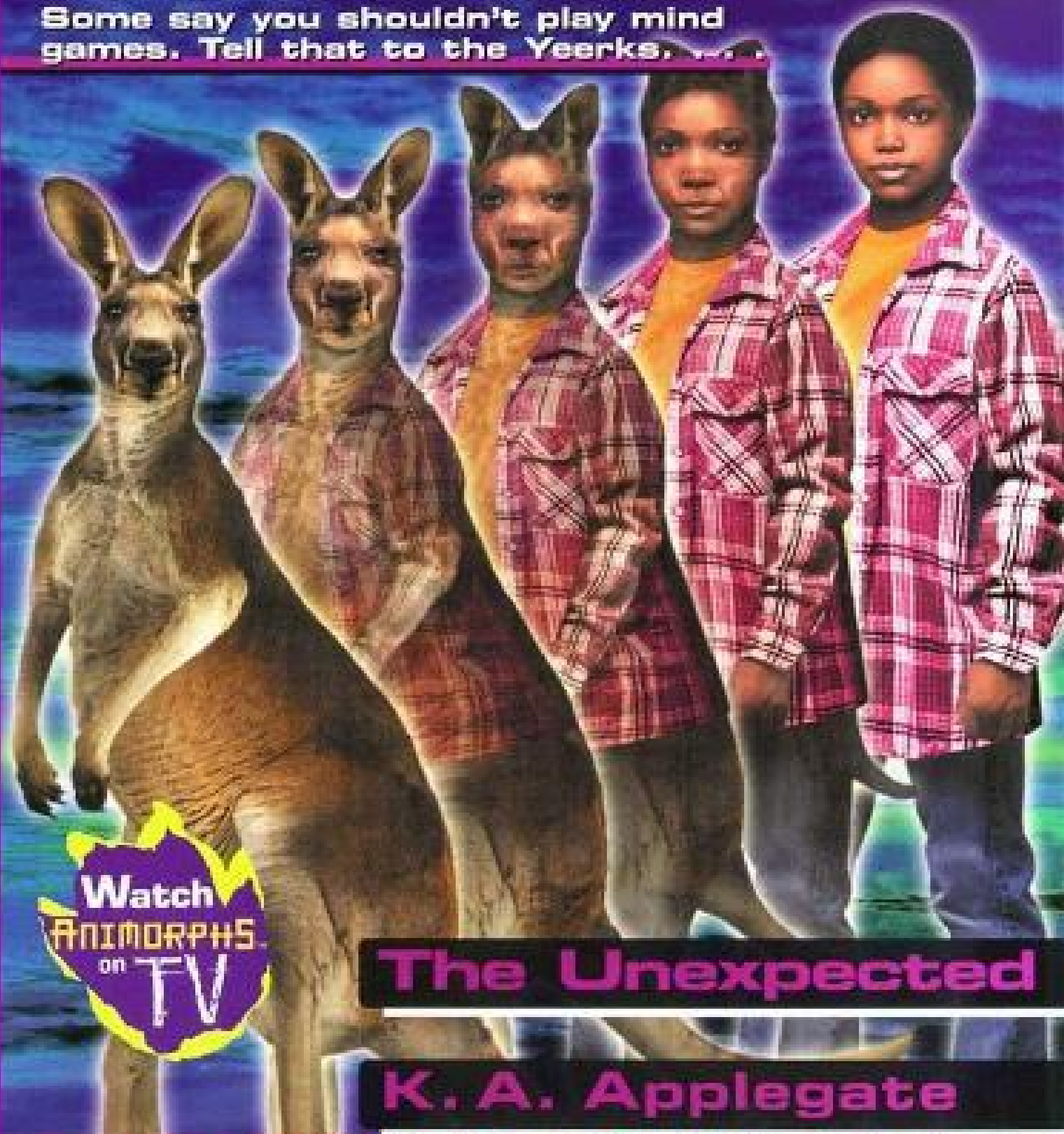

ANIMORPHS®

Some say you shouldn't play mind games. Tell that to the Yeerks.

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Unexpected

K.A. Applegate

SCHOLASTIC

Sự Kiện Bất Ngờ

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	
[1]	
[2]	
[3]	

Chương 1

Tôi nhào xuống thấp.

Đành phải làm thế thôi. Cái máy bay ấy nằm tuốt mãi ở cổng cuối sân bay. Có hai anh chàng lính thủy đánh bộ đang đứng gác, ráng làm ra vẻ tự nhiên. Ừm, tự nhiên hết mức với đôi boots đã chiến dưới chân và súng lục cột dây nơi ngực.

<Jake, mình nghĩ mình biết nó nằm đâu rồi. Jake ơ?> Tôi lượn vòng, đập đập cánh để giữ độ cao. <Rachel? Tobias? Có ai không?>

Một chiếc xe bọc thép rầm rầm lăn bánh về phía chiếc máy bay. Tay tài xế đạp thắng dừng xe, bước xuống đưa cho lính canh coi một bìa kẹp hồ sơ, rồi quay lưng tiến lại khoang chứa hàng. Cửa hậu xe bọc thép bật mở, hai gã mặc bộ áo liền quần trùm kín đầu nhảy ra, kéo mặt nạ dưỡng khí che mặt, rút chốt mở cửa khoang hàng của máy bay.

Đúng rồi. Mấy gã này tới đây rõ ràng không phải là để bốc dỡ những món đồ lưu niệm từ Disneyland gửi đến. Nếu như có kẻ định vận chuyển mảnh vỡ của tàu Con Rệp, chắc chắn nó phải ở trong chiếc máy bay này.

Đón đầu một luồng khí nóng, tôi bốc mình lên cao. Bên dưới, một xe chở hành lý chạy bon bon ngang qua con đường trải nhựa chờ chiếc phản lực đang rú rít chuẩn bị hạ cánh. Có mấy nhân viên bận đồ nhảy dù, bộ tai nghe nặng nề áp quanh đầu đang cố chỉ dẫn cho chiếc 747 tránh đụng phải mấy chiếc máy bay dân dụng.

Tôi ngó quanh, đâu đâu cũng thấy hải âu. Chúng đậu trên mái nhà, bước chậm rãi trên đường bay hay nghỉ chân trên hàng rào. Hải âu là một vỏ bọc tuyệt hảo bởi chúng là một phần của cảnh vật, giống như bồ câu vậy. Không ai thèm để ý đến chúng. Con-hải-âu-tôi trà trộn ngay vào giữa bọn chúng.

Xui sao, Jake, Rachel, Marco và Ax cũng sà xuống nhập bọn đúng ngay lúc đó.

Tôi trông thấy một con mòng biển lẻ loi cứ xẹt qua xẹt lại bên hông một nhà chứa máy bay ở tít cuối đường băng. Xa hơn nữa, có một chú điều hâu đuôi đỏ đậu trên hàng rào mắt cáo.

<Tobias? Phải bồ đó không?>

Không có hồi âm. Thực lòng, tôi không hy vọng nghe được lời đáp. Giọng truyền giống như một dạng sóng vô tuyến, chú điều hâu lại ở quá xa thế kia làm sao mà nghe thấy được.

Xếp hai cánh lại, tôi bay vút về phía con điều hâu - rồi chao mình và lượn tròn.

Một chiếc ô tô màu đen dài thông vọt ra từ nhà chứa máy bay và tiến thẳng đến chỗ chiếc máy bay đang được canh giữ. Chiếc xe lượn qua chỗ hai người lính gác, dừng ngay trước mặt chiếc xe bọc thép, chặn đường tiến của nó. Cửa ô tô bật mở, bốn người đàn ông bận đồ vest bước xuống.

Tôi bay vòng vòng, hạ thấp độ cao hết mức mà không khiến bọn chúng chú ý. Bên dưới tôi, mấy gã đeo mặt nạ dưỡng khí đang chuyển một thùng gỗ thừa từ trong khoang chứa hàng sang chiếc xe bọc thép.

Bốn tên bận vest dài chân băng qua con đường trải nhựa hướng thẳng tới chỗ thùng hàng. Dẫn đầu là một gã đàn ông cao lớn đầu hói sọc, ba tên kia bám sát gót.

“Thưa ngài, xin ngài hãy tránh xa khỏi chiếc xe.” Hai anh chàng lính thủy đánh bộ không còn ra vẻ tự nhiên nữa, họ đứng dạng hai chân, đưa tay lên hông, đặt trên bao súng.

Đầu Hói phớt lờ lời cảnh báo, thò đầu qua cửa sau xe bọc thép nhòm vào bên trong. Một là tên này quá ngu ngốc mới không sợ hãi những dịch bệnh đến từ ngoài hành tinh hoặc là gã đã biết trước mảnh vỡ này vô hại.

Điều này chứng tỏ hẳn là một tên Mượn xác.

“Tôi nhắc lại, tránh xa chiếc xe bọc thép ra!” Hai anh lính mở nắp bao súng.

“Đừng nóng chớ, các chàng trai.” Đầu Hói rời khỏi chiếc xe và chậm rãi bước về phía hai người lính gác. Hắn chìa ra một cái thẻ. “CIA đây. Kể từ giờ, đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

Những người lính thủy đánh bộ không hề nhúc nhích. “Chúng tôi sẽ không rời vị trí, thưa ngài. Chúng tôi đã nhận lệnh.”

“Vậy thì, các cậu đã có lệnh mới rồi đấy.” Đầu Hói liếc hai vạch đen trên ve áo anh lính. “Hạ sĩ.”

“Vớ tất cả lòng tôn kính,” Viên hạ sĩ nói, giọng nghe chẳng có vẻ gì là kính trọng. “chúng tôi không nhận lệnh từ... dân thường.”

Mấy tên Mượn xác liếc mắt nhìn nhau.

Đầu Hói gật gù. “Được thôi.” Hắn ta cất thẻ vào túi. “Sẽ có một vị Đại tá Thủy quân lục chiến có mặt ở đây sau ít phút nữa.”

Đúng, bọn chúng sẽ gửi một vị Đại tá với một con sên Yeerk trong đầu tới và hẳn sẽ phá hủy mảnh vỡ tàu Con Rệp trước khi NASA hay các cơ quan truyền thông có cơ hội nhìn thấy nó.

Tôi cần phải đánh lạc hướng bọn chúng. Phải kéo dài thời gian.

<Lính Thủy đánh bộ rớt một lũ chết nhát.>

Hai anh lính gác ngoảnh mặt nhìn nhau.

“Ngài vừa nói gì vậy?” Viên Hạ sĩ hỏi lớn.

Đầu Hói ngoái đầu. “Cậu đang hỏi tôi đấy à?”

“Đúng. Tôi nghe thấy ngài vừa kêu chúng tôi là một lũ chết nhất.”

Đầu Hói nhú mày và quay đầu lại. “Cậu đang tưởng tượng đó, con trai.”

Hai anh lính lắc đầu.

<Lũ chồn hôi nhu nhược,> Tôi nói. <đứng gác sân bay thì ra vẻ hùng dũng lắm nhưng khi có biến sẽ chạy tóe khói ngay cho mà xem.>

Hai anh lính Thủy đánh bộ trợn tròn mắt.

<Nếu Lầu Năm Góc cần những người lính đích thực, họ nên triệu tập lực lượng Không quân.>

Câu nói khích đó đã có tác động đến hai anh chàng lính thủy đánh bộ. Tôi thấy cơ mặt của họ sứt lại. Bàn tay anh chàng Hạ sĩ hết nắm chặt rồi lại mở ra liên hồi.

“Mấy tên khốn.” Anh ta lầm bầm. “Tệ thật, mình không thể bỏ vị trí.”

Anh lính kia, trên ve áo chỉ có một vạch, nhún vai. “Mặc kệ bọn chúng.”

Tuyệt. Hai anh lính này có khả năng kiềm chế cao thật.

Mấy gã CIA tùm lại bên cạnh ô tô của chúng, rù rì hội ý gì đó. Đầu Hói thò tay vào túi lôi ra một cái điện thoại di động.

Tôi phải làm gì đó! Thật nhanh. <Jake, bồ có nghe thấy mình nói không? Mọi chuyện đang trở nên tệ hại. Mình cần giúp đỡ.>

Im lặng. Tụi bạn tôi *đang ở đâu* ta?

Tôi quét mắt nhìn một lượt toàn bộ quang cảnh bên dưới. Hai anh lính gác đang gồng mình nén giận, bốn gã CIA Mượn xác với tối thiểu là sáu khẩu súng. Trên đầu họ, cách một quãng là một con hải âu không một chút vũ khí phòng thân.

Ừ thì, cũng chưa hẳn là hoàn toàn không có.

Tôi đập cánh để giữ độ cao. Đầu Hói bật nắp điện thoại di động. Tôi nhắm mục tiêu của mình. Hấn bấm số. Tôi lao xuống. Khi hấn nhấn nút GỬI thì tôi thả “bom”.

Bãi phân chim văng tung tóe phủ khắp cái điện thoại và rớt trúng vào một bên má Đầu Hói.

“Aaaaaaaaaa!” Hấn lau sạch mặt rồi ngó chăm chăm lên trời. “Andalite!” Hấn rít lên, quăng cái điện thoại xuống ven đường và rút súng ra khỏi túi.

Áá-aa-ààà hhhhááá. Không đúng như những gì tôi hình dung trước. Tôi phóng vọt lên.

PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG!

Đạn bay chiu chiu sượt qua người. Tôi đảo mắt kiểm một chỗ núp, một vật gì đó có thể che chắn cho mình. Không thấy gì cả. Đường băng và cả con đường trải nhựa trống lốc. Tôi là một mục tiêu trắng toát giữa trời xanh.

PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG!

Tôi đập cánh dồn dập, phóng vút lên rồi giật lui lại, ráng làm chệch đích ngắm của Đầu Hói. Tôi chỉ có thể làm được cách đó thôi. Hấn sẽ bắn không ngại nghỉ cho tới khi tôi bị trúng đạn.

PĂNG!

Cứ nã cuối cùng. Rồi đạn ngừng bay. Im lặng. Tôi nhả khí đang căng phồng trong hai cánh, hạ thấp độ cao và bay hướng về phía đường băng.

“Hạ vũ khí xuống, thưa ngài.”

A, hai anh lính thủy đánh bộ đấy! Tôi đẩy hai cánh ra phía trước và bay theo hình xoắn ốc. Họ đang đứng mở rộng hai chân ngang bằng vai, hai tay nắm chặt báng súng. Mấy gã đeo mặt nạ dưỡng khí cúi rạp bên trong chiếc xe bọc thép. Thông minh thiệt.

“Hạ vũ khí xuống, thưa ngài.” Anh chàng Hạ sĩ nhắc lại.

Đầu Hói quay lại. “Tôi không nghĩ thế đâu.” Hấn chìa thẳng tay. “Đây là mệnh lệnh mới, các chàng trai.”

Ôi, Chúa ơi. <JAKE?!>

Cạch.

Hấn bật lấy cò súng.

Cạch. Cạch. Cạch.

Những tên Mượn xác khác cũng lên cò.

Trong tích tắc, hai anh chàng lính thủy đánh bộ và bọn Mượn xác đứng như trời trồng. Rồi...

PĂNG!

PĂNG! PĂNG!

Đạn bay vèo vèo. Hai anh lính chúi người núp sau thiết bị hạ cánh của máy bay. Còn mấy gã Mượn xác thụt lùi ra phía sau chiếc ô tô của chúng.

Được. Được rồi. *Hãy suy nghĩ đi, Cassie. Mi phải làm gì để ngăn trận đấu súng này lại. Mi phải ngăn không cho họ tàn sát lẫn nhau.* <JAKE ƠI, BỒ Ở ĐÂU? RACHEL ƠI? MÌNH KHÔNG THỂ TỰ GIẢI QUYẾT VIỆC NÀY ĐƯỢC.>

PĂNG ! PĂNG! PĂNG! Coong. Coong.

Đạn vãi như mưa, đập vào vỏ kim loại máy bay và ô tô văng tung tóe. Tôi quay ngoắt lại phía đuôi máy bay, tìm chỗ núp. Có tiếng động cơ kêu rền rĩ ở cánh cổng bên cạnh. Một chiếc xe chở hành lý đang lắc lư tiến về phía máy bay!

Chiếc xe cứ tiến tới với tốc độ cao nhất.

PĂNG! PĂNG! Coong.

Chiếc xe chở hành lý rung bần bật. Vali rớt liểng xiểng.

“Rrrrrrruuừừừừừ!”

Và một con gấu xám Bắc Mỹ nặng cả trăm ký hiện ra từ sau đồng hành lý ngổn ngang.

Chương 2

“Ggggg-rrrrừừừừ!”

Con gấu nhảy ra khỏi chiếc xe chở hành lý.

“Ggggggggừừừ!”

Hai vệt vằn cam và đen vọt ngang con gấu - một con cạp và một con báo - chồm qua chiếc xe CIA quật ngã hai tên Mượn xác. Tài xế chiếc xe chở hành lý điên cuồng ấy - chẳng phải ai xa lạ - một chú khỉ đột - đu ra từ buồng lái. Một chú điều hâu đuôi đỏ nhào xuống từ đỉnh sảnh đón khách.

Tôi dám cá là lúc này đây các bạn đang cực kỳ bối rối phải không? Cá là các bạn đang nghĩ, *đứa con gái này điên thật rồi. Xem nào, mặt mũi sáng láng vậy mà nói năng lảm nhảm vậy sao ta.* Đừng có lo. Tôi xin hứa là các bạn sẽ nhanh chóng hiểu ra vấn đề thôi. Tôi hứa đấy.

<Tránh ra nào, hỡi các chàng lính thủy đánh bộ.> Chú khỉ đột nói. <Vườn thú đã tiếp đất rồi đây.>

<Tụi tui nghĩ rất có thể - chỉ là rất có thể thôi nha - bồ có thể giúp được tụi này chút đỉnh đó.> Marco vừa nói vừa ngật ngưỡng đi ngang qua đường băng.

<Còn mấy đứa tụi mình đây thì trông bèo nhèo như mấy cái xác động vật bị xe cán í.> Rachel đảo đôi mắt gấu mờ tịt và nhào vào Đầu Hói. <Nhất trí vầy đi, tụi mình chung tiền rồi tổng Marco vào lớp học lái xe hen.>

Đầu Hói quay lại, nâng súng lên.

<Rachel! Súng đó!> Tôi la hoảng.

Đứng thẳng người trên hai chân sau, bàn tay gấu bự chảng của nhỏ ghìim Đầu Hói chúi lúi xuống lề đường bằng một cú bạt thẳng cánh. Há miệng ngoạm lấy khẩu súng, nhỏ bứt nó ra khỏi tay hắn.

“Các người không thể thắng nổi đâu!” Đầu Hói la lối. “Bọn ta sẽ tiêu diệt các người!”

Rachel “nhã nhặn” cho hắn im miệng, nằm bất động.

PẦNG! Cooooong.

<Này! Ai đó làm ơn nói mấy anh lính này ngừng bắn đi chớ. Tụi mình cùng phe với họ mà.>

Marco chúi người xuống đất. Tobias hạ thấp tầm bay tìm chỗ nấp.

Ax bị một tên Mượn xác ôm cứng ngắc. Cả hai lẫn tròn trên đường băng. Sự liều lĩnh tuyệt vọng của con người độ với sự tinh nhanh hoàn hảo của họ nhà mèo.

Tôi lướt cánh là là hướng về phía chiếc ô tô.

<Cassie! Cẩn thận!>

PĂNG!

Jake lao ngang qua tôi. Móng vuốt. Răng. Vỗ súng kim loại. Máu.

Tôi quay vòng, tìm một nơi để hạ cánh. Tôi đã châm ngòi cho cuộc chiến nho nhỏ này và bây giờ các bạn tôi đang phải chiến đấu để tự cứu lấy mình trong khi tôi lượn lờ xung quanh như đội trưởng đội cổ vũ giữa chiến trường kỳ quái.

Tôi phải tìm chỗ kín đáo, khuất tầm mắt của lũ Mượn xác để hoàn hình. Tôi không được để bọn chúng thấy mình là người.

Bởi vì, đúng, tôi là người mà.

Tôi tên Cassie.

Nhưng chắc bạn cũng đã đoán ra rồi phải không nào.

Hắn các bạn cũng nhận ra rằng cuộc sống của tôi có chút bất thường. Đó, giọng truyền nê, mảnh vỡ của phi thuyền ngoài hành tinh nè, rồi còn thêm vụ mấy tên tâm thần mặc đồ đen bắn hạ những người bạn *Hành tinh Thú* của tôi ở sân bay nữa nè.

Tôi và các bạn mình là Animorphs - *Người hoá thú*. Chúng tôi có thể hấp thu ADN của một con vật khác và biến thành nó. Đó là thứ vũ khí duy nhất tại tôi sở hữu được trong cuộc chiến cứu loài người.

Đó là một thứ vũ khí đầy quyền năng nhưng cũng có những giới hạn. Hỏi Tobias mà coi. Cậu ấy là bằng chứng sống cho hậu quả của một trong những giới hạn đó. Tobias đã ở trong lồng hierro đuôi đỏ hơn hai giờ quy định và giờ đây, cậu ấy trở thành sinh vật mà người Andalite gọi là *nothlit*. Cậu ấy không cần phải biến thành điều hâu nữa, bởi cậu ấy là *điều hâu*.

Chúng tôi cũng không thể biến hình trực tiếp từ con thú này sang con thú khác, mà phải hoàn hình thành người trước rồi mới có thể biến hình tiếp được. Đó chính là lý do khiến tôi không thể biến thẳng từ hải âu sang sói, lột chiến đấu thông thường của tôi, ở ngay trên đường băng này. Tôi phải trở về là Cassie - cô nhóc Cassie - trước đã mà tôi thì không thể mạo hiểm được.

Hoá thú không phải là công nghệ của loài người, nó là của người Andalite. Hoàng tử chinh chiến người Andalite tên Elfangor đã trao nó cho tại tôi trước khi ổng qua đời. Bọn Yeerk cho rằng Hội Animorphs tại tôi đều là người Andalite cả, và tại tôi muốn bọn chúng cứ tưởng là

như thế. Nếu chúng phát giác ra sự thật, chúng sẽ tìm ra tội tôi ngay. Và cả đám tội tôi và toàn bộ gia đình sẽ bị chúng giết hại.

Hay còn tệ hơn thế nữa.

Chúng sẽ đưa những tên Yeerk vào trong đầu tội tôi. Chúng sẽ biến tội tôi và tất cả những người thương yêu của tội tôi thành kẻ Mượn xác. Tội tôi sẽ bị giam cầm trong chính cơ thể mình, sẽ tận mắt quan sát Trái đất bị hủy diệt bởi chính hai bàn tay của mình, sẽ nghe thấy những lời lẽ xấu xa và hằn thù được thốt ra từ chính miệng của mình, và sẽ thấy mình bất lực chẳng thể làm gì để ngăn chặn những chuyện đó lại được.

Một tên Yeerk, trông nó không mấy đáng sợ. Nhỏ bé, xám xịt, nhót nhọt. Một con sâu lớn hơn bình thường. Mù cảm, điếc đờ, không chân, không tay. Giống như một bộ não mà không có thân vậy đó.

Đó chính là lý do vì sao nó cần cơ thể của bạn. Nó sẽ vặn vẹo chui xuyên qua lỗ tai bạn rồi trải rộng cơ thể nó bao phủ bộ óc của bạn, trám cái cơ thể nhót nhọt của nó vào từng kẽ hở, hòa quyện bản thân nó vào những ký ức, những hiểu biết và cả những cảm xúc của bạn.

Tên Yeerk đó điều khiển tất cả mọi thứ. Bạn không thể chạy, không thể la hét, không thể kể được cho bất cứ ai chuyện gì đang xảy ra với bạn. Và bạn không thể chạy trốn, thậm chí cả việc lên kế hoạch để chạy trốn cũng không thể bởi ngay khi bạn mới manh nha nghĩ tới nó thôi là con sên đó đã biết tổng cả rồi.

Loài Yeerk đã chinh phục loài Gedd, loài Taxxon và loài Hork-Bajir. Giờ đây, chúng đang thôn tóm chúng ta - loài người.

Và tội tôi, bao gồm tôi, Rachel - bạn thân của tôi, Jake - anh họ Rachel, Marco - bồ tèo của Jake, Tobias và Ax - người Andalite, em trai của hoàng tử Elfangor đang cố gắng ngăn chặn điều ấy.

Vậy đó. Đội bảo vệ Trái Đất bao gồm: Một chú chim, một người ngoài hành tinh và bốn nhóc tí - là nhóm người duy nhất đứng giữa các bạn - những con người không hay biết gì - với tình trạng Trái đất bị choàng ách nô lệ hoàn toàn.

Tội tôi cũng nhận được sự giúp đỡ của được người Chee - một giống người máy được lập trình phi bạo lực. Họ xâm nhập vào tổ chức Yeerk và nhóm Chia Sẻ, cung cấp tin cho tội tôi. Nhưng khi có đánh nhau, họ đứng ngoài cuộc, chỉ có sáu đứa tội tôi tham chiến mà thôi.

Và vào đúng thời điểm này, chỉ có mỗi năm đứa tội nó.

Tôi chao cánh hạ thấp độ cao, kiếm lấy một chỗ để hoàn hình.

PĂNG! Coong.

“Tránh xa ra!” Một tên Mượn xác bước giật lùi về phía chiếc xe CIA, một tay giữ súng chĩa về phía trước, một tay hướng về phía Tobias, Marco và hai anh lính mà xua tán loạn.

Huych.

Marco lao tới.

PĂNG!

<Aaaaaaaaaaaa!>

Mặc kệ máu chảy nhuộm đỏ lớp lông đen thô nhám trên cánh tay, Marco vẫn lặc lè tiến tới, ghì nghiêng tên Mượn xác vào thành xe. Bàn tay hộ pháp của cậu ấy quai cho hấn một cú đấm như trời giáng.

<Phải thừa nhận nha,> Marco hỗn hển, <tui hổng có ưã gã này.>

Tên Mượn xác rớt phịch xuống lề đường, bất tỉnh.

Jake đứng chễm chệ trên ngực một tên Mượn xác khác.

Ax, trong lốt báo, dồn tên Mượn xác thứ ba vào góc kẹt giữa hai thùng hàng. Ảnh quất đuôi, đập nhẹ, miệng phát ra một âm thanh nghe chẳng giống tiếng “meo” chút nào.

<Cái đuôi này giúp loài báo giữ thăng bằng tốt khi chạy nhảy, nhưng xét về mặt vũ khí, nó vô dụng quá.>

<Làm quen với răng và móng vuốt đi, chiến hữu.> Jake nói. <Ở đây có quá nhiều người. Tụi này không muốn bộ lông xanh với bốn cái mắt của bồ chiếm trọn trang bìa tờ *Người Điều tra trong nước* đâu nha.>

Ax đáp lại lời Jake bằng cách dùng bàn chân báo bụi chẳng của mình hạ gục tên Mượn xác nhanh như chớp.

Rachel xé toạc nắp một thùng hàng. Marco ném lịch bịch lần lượt từng tên Mượn xác vào trong rồi lật úp nó xuống.

Hai anh lính thủy đánh bộ núp sau thiết bị hạ cánh của máy bay, quan sát từng động thái, súng trong tay sẵn sàng nhả đạn nhưng không nói năng gì.

<Dễ dàng hen!> Rachel nói.

<Quá dễ là đằng khác!> Marco làm xàm.

Tobias và tôi lượn vòng trên đầu và hạ xuống. <Tụi mình có khách kìa.>

PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Một hàng lính mặc đồ đen trang bị súng trường tự động bắt đầu nã đạn từ nóc nhà khách.

Chương 3

PẮNG! PẮNG! PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Tụi tôi chúi người xuống giữa các thùng hàng.

Pằng! Pằng!

Hai anh lính bắn trả.

<Ồ ồ, cái này hay nè.> Marco nói. <Tụi mình sắp sửa lại hứng đạn từ cả hai phía.>

Còi báo động rú rít. Tiếng quát tháo ồn ào.

Xe cảnh sát rít bánh trên mặt đường nhựa nghe chói tai, đèn nháy loạn xạ, còi hú om sòm. Nhân viên an ninh sân bay cũng tuôn ra từ sảnh đón khách.

<Jake,> Tôi nói. <Họ tiến thẳng vào ngay giữa trận tuyến kia.>

<Cứ để họ tới đi. Visser Ba không muốn có nhiều nhân chứng đâu. Bọn Mượn xác sẽ buộc phải rút thôi.>

Rút lui. Đúng. Trừ phi bọn chúng không dự định làm điều đó. Đầu Hói và người của hắn vẫn đang đẩy các thùng hàng, cố gắng chuồn ra.

<Ừ, Jake nè?>

<Rồi. Mình thấy rồi.>

Chúng không có ý định rút. Cảnh sát là bọn Mượn xác. Các nhân viên an ninh cũng vậy.

Đó là cả một đội quân Yeerk.

Pằng! Choang!

Viên đạn đập vào một trong những thùng hàng, nảy bật ra.

<Kế hoạch là gì thế?>

Jake núp xuống, đuôi ngoe nguẩy. <Một tiểu đoàn Yeerk chơi với sáu đứa tụi mình. Chả hay ho tí nào.>

<Thêm hai anh lính thủy đánh bộ kia nữa.> Tôi nói. <Và mấy anh bạn trong xe bọc thép.>

<Đúng rồi, đừng có quên họ.> Marco lẩm bẩm. <Họ đã trợ giúp tụi mình rất nhiều đó nghen.>

<Nhưng tụi mình không thể cứ bỏ mặc họ thế mà đi được.>

<Và tụi mình cũng không thể rời khỏi đây mà không mang theo mảnh vỡ của chiến đấu cơ Con Rệp.> Rachel nhắc nhở. <Đó là lý do tụi mình đến đây. Tụi mình phải mang nó ra khỏi nơi này trước khi bọn Yeerk phá hủy nó.>

<Không.> Jake nói. <Tụi mình không thể liều mạng. Không có cách gì mang nó ra ngoài mà không tự chui đầu vào chỗ chết.>

<Có một cái thang bảo dưỡng dẫn qua cổng ra bên cạnh, Hoàng Tử Jake.> Ax nói.

<Tốt. Tụi mình có thể hoàn hình trong đó. Được rồi, mấy bồ, huỷ diệt vụ. Đi thôi. Men sát toà nhà nhè. Đi, đi, đi nào. Còn Ax? Đừng có gọi mình là... ồ, bỏ qua đi.>

Jake lao mình qua khoảng trống giữa mấy thùng chứa hàng và phóng vùn vụt đến chỗ thang lên máy bay. Marco và Ax vọt theo cậu ấy.

“GGGRRRRRRROOOOOOOOOAAWWWWW!”

Rachel đâm cái thùng thêm một lần cuối, rồi ục ịch đi theo mấy bạn.

Tobias sà xuống dưới mái hiên của sảnh đón khách. <Cassie, đi thôi. Bồ có thể hoàn hình ở trong.>

PĂNG! PĂNG!

“Áááááá!”

Anh lính thủy đánh bộ có một sọc trên ve áo ôm rịt vai và ngã vật xuống nền đất cứng. Tôi thấy máu rỉ ra bên dưới tay anh ta.

Tobias lượn vòng. <Đến lúc phải đi rồi, Cassie!>

<Mình ở ngay sau bồ nè.>

Tobias bay vút về phía thang bảo dưỡng. Tôi lượn vòng sát mé sảnh ga đón khách.

Người lính thủy đánh bộ bị thương bò lết về phía chiếc xe bọc thép. Lũ Mượn xác không để ý tới anh ta. Anh lính hạ sĩ vẫn đang ẩn mình sau thiết bị hạ cánh của chiếc máy bay và nã đạn vào kẻ địch. Bọn Mượn xác bắn trả xối xả.

Một tên cảnh sát đưa loa lên kề miệng. “Visser Ba đã hết kiên nhẫn rồi. Hãy khủi thẳng người đó rồi lấy món hàng mau.”

Loại bỏ. Lũ Mượn xác không thèm quan tâm đến anh lính. Chúng chỉ cần ảnh không ngáng đường chúng. Ảnh là vật cản duy nhất chặn giữa bọn chúng và xác chiếc Con Rệp.

Tôi phải buộc anh ta ngừng bắn!

<Này, anh lính thủy đánh bộ. Tôi là bạn không phải kẻ thù. Ngừng bắn đi!> Tôi hét lên với anh ta bằng giọng truyền. <Ngừng bắn và CÚI XUỐNG!>

Anh lính do dự trong một tích tắc. Anh ta liếc quanh, mặt cau lại, rồi siết cò.

PẮNG!

PẮNG! PẮNG! PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Súng trường tự động bắn trả.

Anh lính thủy đánh bộ chúi xuống sau bánh máy bay, cúi thật thấp, sẵn sàng nã đạn thêm nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta rồi cũng sẽ bị giết chết trong vài phút tới.

Tôi lượn về phía đuôi máy bay, nhả khí ra khỏi cánh và hạ xuống bên dưới máy bay. Di chuyển qua chỗ anh lính.

<Hạ sĩ! Ngừng bắn!>

Anh lính nhích người dựa vào thiết bị hạ cánh, hếch mặt lên và lắng nghe, rõ ràng là đang cố xác định xem tiếng nói phát ra từ đâu.

<Hãy rút lui!>

Tôi lượn vòng.

<Trận chiến này anh không có cửa thắng đâu.>

Anh ta nhìn lên. Chớp mắt. “Được rồi, thật điên rồ hết mức.” Anh ta nhắm mắt lại và ngửa đầu dựa vào bánh xe. “Một con chim đang nói chuyện với mình - VÀ MÌNH ĐANG LẮNG NGHE NÓ NÓI.” Người lính mở choàng mắt và lắc đầu. “Điên quá.”

Anh ta thôi dựa vào thiết bị hạ cánh và vung khẩu súng lục về phía bọn Mượn xác. Đó là tự sát. Anh ta ngắm bắn. Tôi chúi xuống. Tôi va trúng lớp kim loại khi người lính thủy đánh bộ bóp cò.

PẮNG!

<Áááááá!>

Viên đạn xuyên ngang sườn. Tôi rớt theo hình xoắn ốc, một cánh vẫn còn vỗ, cánh kia buông thõng cạnh sườn.

Trong lúc xoay tít, tôi thấy khẩu súng của người hạ sĩ nảy lật bật trên mặt đường nhựa. Máy bay, bầu trời, mặt đường cứ nhoang nhoáng trước mắt. Tôi vỗ cái cánh lành, ráng sức giữ thẳng bằng. Mặt đất xoay tròn dâng lên. Xám xịt. Cứng ngắc. Chao nghiêng. Gần hơn.

Rồi sự quay cuồng cũng chấm dứt.

Chương 4

Tôi rút đánh bịch xuống mặt đường nhựa. Một bên cánh xoãi ra, tôi tả, bị thương vì cú giạt của khẩu súng.

“Con chim đó! Các người có nhìn thấy con chim đó không? Nó là một tên Andalite!”

Đầu Hói. Tôi không thể để hắn tìm ra mình. Tôi xoay trở trong đau đớn, cố vỗ bên cánh lành, và nhích dần xuống dưới chiếc xe chở hành lý. Những viên sỏi ghim vào bộ lông đầm máu. Nỗi đau đớn xuyên thấu cơ thể.

Hoàn hình. Tôi phải hoàn hình.

“Nó đâu rồi? Con hải âu đâu rồi?”

Tiếng quát tháo càng lúc càng to, càng gần. Những đôi giày sượt qua xe đẩy, chỉ cách đầu tôi vài phân.

Tập trung, Cassie, tập trung nào.

Tôi tập trung suy nghĩ về dạng người của mình. Quy trình biến hình không bao giờ có thể đoán trước được. Chúng chẳng bao giờ xảy ra hai lần theo cùng một kiểu. Nhưng tôi cũng biết đôi chút cách điều khiển chúng. Tôi biết mình phải làm gì.

Người. Đôi tay người của Cassie. Tôi thấy đôi cánh mình lớn lên, vết thương tan dần khi ADN người dần thay thế ADN hải âu.

Crrrrrrrrăăăăc.

Xương vai nứt ra và to dần. Đôi cánh nhỏ lại và dài dần ra, mang kích cỡ của tay người.

Ccccuuuuuuuupppppp

Ngón cái rồi đến bốn ngón tay, tái nhợt và xương xẩu giống như một chú gà bị vặt hết lông bung ra từ đầu của mỗi cánh. Xương sườn nhào ra và phục hồi về với kích thước thông thường. Hai cẳng chân thẳng ra và kéo dài, móng vuốt mềm đi và biến thành mười ngón chân trên hai bàn chân người.

Đến đó, tôi ngưng biến hình.

Tôi trông vẫn còn giống hải âu hơn là một cô gái, một sự pha trộn kỳ quái giữa cặp cánh phủ đầy lông tơ và nỗi kinh hoàng thuần túy. Một sản phẩm trong dự án *Những Người Rối Kinh Hoàng* của Blair. Nhưng trông tôi vẫn không giống con người một chút xíu nào hết cả.

Từ bên dưới gầm xe chở hành lý, tôi ló người ra chùng vài phân. Bọn Mượn Xác đang bao kín khu đất, cần quét khoang hàng của máy bay. Tobias và đám bạn của tôi chắc hẳn đã thoát khỏi đây từ đời nào rồi. Tôi trông thấy cái thang bảo dưỡng tụi nó dùng để trốn thoát sang cổng kế bên.

Một ý tưởng nảy ra. Không một ai để ý đến một con hải âu khổng lồ bị đột biến đang núp mình cạnh xe chở hành lý.

Tôi bật dậy và chạy, cả cơ thể phơi ra: Hai cánh tay gần như là tay người phủ đầy lông vũ, hai bàn chân gần giống bàn chân người chạy lạch bạch trên mặt đường cùng với hai cái cẳng chim bự bành ki đóng vảy cứng, mái tóc đen ngắn cũn của con bé Cassie tôi phủ trên cái đầu hải âu to đùng trông còn đỡ đỡ lạ thường một chút.

Tôi chạy về phía sảnh đón khách, nép dưới bóng của nó. Băng qua cổng đầu tiên. Men theo đường vòng cung của toà nhà. Cổng kế bên ở ngay trước mặt.

“Nó kìa!”

Đầu Hói! Sau lưng tôi.

“Ngăn tên Andalite rác rưởi đó lại trước khi nó chạy mất!”

Thang bảo dưỡng chỉ còn cách có vài thước nữa thôi. Tôi có thể làm được. Tôi sắp tới nơi rồi!

Pằng chú.

Tia lửa xẹt ra từ một khẩu súng. Một tên cảnh sát Mượn xác chạy ra từ sau một thùng hàng, chặn ngay giữa tôi và cái thang bảo dưỡng. Tôi queo ngang. Đầu Hói đánh một vòng rộng để chặn đường. Tôi quay ngược lại, trở về chỗ xe chở hành lý. Bọn Mượn xác rượt theo sau tôi. Tôi bị kẹt cứng rồi. Tôi và chiếc xe đẩy hàng bị bao vây bởi lũ Mượn xác.

Tôi xoay người vòng vòng. Không có lối thoát.

Không. Có một cách - cách của Marco.

Tôi nhào người vào trong xe, xoay chìa và nổ máy.

Chiếc xe giật mạnh, ngừng lại rồi lao đảo tiến về phía trước với tốc độ tối đa, ném tôi bật ngửa ra sau ghế. Đầu Hói chúi xuống mặt đường nhựa khi tôi phóng qua. Tôi, một sinh vật kì cục trông giống hải âu với kích thước của một đứa trẻ, vồ lấy vô-lăng, ráng sức bẻ lái. Chiếc xe chạy ngang qua sân bay chỉ bằng có... hai bánh, tạo nên những tiếng rít chói tai.

Đến bên dưới cánh máy bay, tôi tăng tốc và thành linh đổi hướng, quệt phải thiết bị hạ cánh. Hành lý trên thùng xe tuôn xuống. Tôi bẻ bánh lái một vòng và hướng thẳng tới đường băng trống lốc. Nếu tôi vượt qua được đó mà sống sót, tôi sẽ không bao giờ cần nhả Marco mỗi lần cậu ấy lái xe nữa. Cậu ấy là Jeff Gordon[1] huyền thoại nếu đem so với tôi

Còi xe hú vang rền. Ánh đèn xanh đỏ chớp nhảy loạn xạ.

Tôi ngoắt cái đầu chim của mình nhìn xung quanh. Có hai chiếc xe cảnh sát đang bám đuôi. Sau vài giây nữa thôi, chúng sẽ cách tôi chỉ một tầm đạn bắn.

Tôi xoay ngoắt vô lăng, phóng như tên bắn về phía một cái máy bay. Chạy bên dưới cánh. Vòng quanh các bánh xe. Đua giữa hai dãy các thùng hàng.

Tôi va mạnh vào một chiếc xe tải chở suất ăn trên máy bay khiến nó xoay tròn. Liếc mắt ngó lại phía sau, khoảng cách giữa tôi và hai chiếc xe đuổi theo đã giãn được chút ít. Xe cảnh sát to hơn chiếc xe chở hành lý rất nhiều, bởi thế, trong khi tôi cứ thể bươn thẳng ở dưới gầm, chúng phải đánh vòng cánh cung quanh chiếc máy bay.

Tôi hướng tới cổng kế tiếp, rồi đến một cái cổng nữa. Vào rồi ra. Chạy bên dưới cánh, lượn vòng quanh bánh máy bay. Tôi bắt đầu hiểu rõ mình cần phải lái chiếc xe này như thế nào rồi.

Tiếng ồn ào của lũ Mượn xác đã rơi lại xa phía sau lưng.

Một chiếc A747 lơ lửng phía trước! Chuyện nhỏ. Ghì chặt vô-lăng, tôi đạp ga, tăng tốc tiến thẳng đến đó. Chạy dưới gầm náy bay và vòng quanh hai bánh trước, tôi nhìn thấy một góc sảnh đón khách.

Từ bên dưới mũi chiếc A747.

Phóng như tên bắn thẳng tới đường băng trống lổc là hai chiếc xe cảnh sát chạy song song. Trong thoáng chốc, tôi sẽ lao thẳng vào chúng - trực diện.

Tôi giật mạnh tay lái và lượn một đường hình chữ U hẹp. Vỏ bánh xe nghiêng rin rít trên đường nhựa. Thêm nhiều va li văng ra.

Tôi ngó lại. Một bao vải đập thẳng vào kính chắn gió của một chiếc xe cảnh sát, bay phần phật. Tuyệt quá. Chiếc xe phát ra một tiếng rít chói tai, rồi thêm một tiếng nữa vì tên tài xế phải nhào người ra khỏi cửa sổ, ráng chụp lấy cái bao vải giật ra khỏi tầm kính phía trước. Không muốn chịu chung số phận, chiếc xe kia bèn đổi hướng chạy về phía đường băng.

Được rồi. Vậy là tôi có được thêm chút thời gian. Nhưng tôi cũng không thể chạy lòng vòng quanh sân bay mãi như thế này được. Tôi cần tìm ra một chỗ nào đó để hoàn tất việc hoàn hình, sau đó lại biến thành một thứ gì đó có thể thoát khỏi đây.

Phía trước, một cái thang cuộn đang được đẩy lên gá vào cửa một chiếc phản lực. Có mấy người bận đồ bảo hộ màu cam xách theo mấy cái xô và dụng cụ bước xuống bậc thang. A, biến thành một nhân viên quét dọn! Chắc chắn là không có ai trong chiếc phản lực ấy. Tôi đạp ga phóng tới đó.

Tiếng còi báo động inh ỏi đằng sau.

Nhóm nhân viên quét dọn đã bước xuống tới mặt đường nhựa, họ chuẩn bị rời khỏi máy bay. Tôi bẻ lái trong khi chân quờ quờ ráng tìm xem bàn đạp thẳng nằm đâu. Chiếc xe trượt sang bên. Mấy người quét dọn chạy tứ tán, kiểm chỗ núp, thùng xô bay loạn xạ. Tôi nhấn bàn

đạp bằng cả hai chân nhưng chiếc xe chẳng chịu giảm tốc.

Kkkkeeééééeeeeeeeeetttttttt

Chiếc xe đâm sầm vào thang cuốn. Cơ thể cô gái chìm của tôi lao về phía trước, đập thẳng vào tay lái rồi bật ngược lại ghế ngồi.

Ồ ồ. Ui da! Tôi nuốt nước miếng. Lẽ ra mấy cái thắng phải dễ dùng hơn mới phải, nhưng dù sao thì bộ phận giảm xóc cũng có tác dụng.

Không còn thời gian để lấy lại hơi, tôi nhào ra khỏi xe và chạy ào lên các bậc thang. Dưới tác động của vụ va chạm, chiếc thang đã tách xa khỏi cửa máy bay cả mét nhưng tôi chẳng bận tâm. Tôi soải chân nhảy qua khoảng cách ấy và nhẹ nhàng đáp đúng chóc lớp thảm lót mỏng bên trong máy bay.

Đèn xe cảnh sát loang loáng quanh cửa khoang máy bay. Tôi nhổm người dậy và chạy.

RẦM!

Chiếc thang cuộn đập mạnh vào cửa khoang hành khách máy bay. Tôi chạy dọc hai hàng ghế, tìm một nơi để hoàn hình. Tôi có thể nghe thấy những tiếng hò hét ở bên dưới, tiếng bước chân rầm rập lên cầu thang.

“Đường này này! Lại đây đi!”

“Tên Andalite ở bên trong máy bay!”

Tôi đã chạy tới đuôi máy bay. Trốn. Tôi phải trốn!

Tôi xoay người vòng vòng, đảo mắt tìm kiếm. Ghế ngồi. Ngăn để hành lý. A! Một tay nắm cửa! Tôi lao tới và đẩy tay nắm. Buồng vệ sinh.

Tôi đổ người vào bên trong và cài chốt cửa.

Chương 5

Hoàn hình. Nhanh nào!

Tôi nghe thấy tiếng lũ Mượn xác đổ quân ào vào khoang máy bay.

Tập trung, Cassie, tập trung vào. Mi phải thoát ra khỏi lối này.

Tôi cảm thấy thân thể trở nên nặng nề hơn khi những lông xương chim rỗng ruột đặc lại rồi biến thành xương người cứng cáp. Những cọng lông vũ sậm lại và dần tan biến, lớp da chim bên dưới mềm ra thành làn da nâu.

Crrrrrrrruuuuuuupppppppppp.

Quai hàm bật ra từ hộp sọ vẫn còn đang trong giai đoạn tái định hình. Xương đuôi teo lại, hút tụt vào cột sống. Lúc này, tôi đã gần như là người, một con người hoàn chỉnh ngoại trừ cái mỏ hải âu khổng lồ vẫn còn chình ịch trên khuôn mặt.

“Nó đi đâu rồi?”

“Buồng lái! Kiểm tra buồng lái.”

Tôi lấy hai tay bịt chặt tai lại và tập trung.

Chiếc mỏ mềm oặt và tan hòa vào trong khuôn mặt. Rồi hai cánh môi, mũi xuất hiện. Tôi đã hoàn hình xong.

Nhưng tôi không thể ở trong hình hài này được.

Tôi thụp người xuống khoảng trống giữa bồn cầu và bồn rửa. Lớp kim loại bên ngoài bồn rửa mát lạnh và trơn láng. Tôi úp mặt vô đó. Giá như tôi có thể cứ úp mặt như thế trong một phút và...

“Tên Andalite chắc chắn là đang ở đây. TÌM HẮN NGAY!”

Tôi thành linh hất mạnh đầu ngửa ra sau. *Bỏ cái trò đó đi, Cassie.* Tôi hướng suy nghĩ của mình về lối ruồi.

Phoooooottt. Phoooooottt.

Cặp râu phòi ra khỏi đầu tôi.

Pup. Pup-pup. Pup-pup-pup-pup-pup.

Những cái lông cứng đen xì mọc ra tua tủa khắp cơ thể. Đôi cánh mỏng tang trôi ra sau lưng.

“Không có ai trong buồng lái.”

“Khoang bếp cũng không.”

Tôi nghe thấy tiếng bọn Mượn xác lão nháo khắp khoang hành khách của máy bay. Tiếng bước chân. Tiếng quát tháo. Tiếng nệm lót bị xé toạc.

Bình tĩnh nào, Cassie. Nghĩ đến ruồi đi.

Từ hai bên hông chồi ra hai khối u màu đen rồi vặn vẹo biến thành những cái chân ruồi dài lông lá. Tứ chi mảnh ra và cứng lại. Bàn tay, bàn chân teo lại biến thành những gai móc nhóp nhép.

Tay nắm cửa kêu lách cách. “Bị chốt rồi!”

“Tốt. Chúng ta đã tìm thấy tên Andalite căn bã đó rồi.”

Tập trung nào. Lốt ruồi. Nhỏ lại. NHỎ NỮA. Nhanh lên nào!

Sàn nhà vụt gần khi cơ thể tôi teo rút chỉ còn cỡ cái vụn bánh mì.

Pằng! Pằng! Cộp. Lộp Cộp.

Đạn bay xuyên cánh cửa làm bằng kim loại mỏng đập vào bồn rửa rồi nảy bật ra. Giờ đây, cái bồn rửa ở tuốt trên cao và khi đôi mắt kép của loài ruồi thế chỗ đôi mắt người, nó vỡ vụn ra làm hàng nghìn cái bồn rửa nhỏ.

Ccccuuuuupppppp.

Xương phân hủy, da ngả sạm và cứng lại biến thành lớp áo bóng, khô cứng bao quanh phần cơ thể phình ra của loài ruồi.

Ccccuuuuupppppp. Phọt-phọt.

Đôi môi sụp xuống, cặp vòi hút với hai cục tròn mềm xộp ở hai đầu mút của ruồi nhú ra. Tôi đã trở thành ruồi. Một con ruồi hoàn chỉnh. Một con ruồi đang ở trên thiên đường của loài ruồi - buồng vệ sinh. Mỗi sợi lông đen li ti trên cơ thể tôi đều rung rung vì vui sướng. Xuyên qua cái mùi khó chịu của chất tẩy rửa, tôi có thể cảm nhận được một mùi hương vô cùng quyến rũ của -

Pằng! Pằng! Chiu.

Oa. Đến lúc phát huy bản năng loài ruồi rồi đây. Tôi bay vù vào giữa khoảng trống tí hìn ở

giữa miệng bồn cầu với cái nắp kê bàn tọa. Khi cánh cửa buồng vệ sinh bật mở là tôi sẽ vù ra ngoài ngay.

Pằng! Chứ.

“Tôi có thể bắn vỡ ổ khoá mà.”

“Và cho tên Andalite cơ hội chạy thoát hử?”

“Nhưng hẳn ta chắc nghèo rồi còn đâu. Sếp nhìn kìa, cánh cửa giờ biến thành miếng pho mai Thụy Sĩ rồi còn gì.”

“Người tưởng là tên Andalite đó để ta bắn trúng chắc? Đúng là đồ ngu! Hắn hẳn là đã biến thành con côn trùng nào đó rồi. Chúng ta phải xịt thuốc diệt vào thôi.”

Thuốc diệt côn trùng! Tôi bay loạn xạ quanh cái buồng vệ sinh nhỏ xíu, cố tìm một lối thoát. A! Bồn rửa! Tôi có thể chui xuống đường ống thoát nước. Tôi lao thẳng vào bên trong chậu kim loại.

Kịch.

<AAẶẶcccccccccc.>

Cái bồn rửa trên máy bay ngu si với cái nắp đậy bằng kim loại cũng ngu si nốt! Với cái nắp này, chẳng con ruồi nào có hy vọng bay lọt vào đường ống cho được.

Tôi phóng xuống chỗ nối ở chân tường. Tìm kiếm một kẽ hở - một kẽ nứt nhỏ; tìm kiếm bất cứ cái gì giúp được tôi lối thoát. Chắc chắn phải có một cách chứ.

Xìììììì.

Những sợi lông ruồi rung rung hoảng hốt. Bọn Mượn xác đang xịt thuốc diệt bọ vào trong buồng vệ sinh xuyên qua một trong những lỗ thủng trên cánh cửa do đạn bắn.

Những lỗ thủng do đạn bắn. Phải rồi!

Tôi phóng vọt lên lỗ hổng cao nhất, gần trần nhà nhất. Vừa in. Tôi phóng vọt qua.

Không khí. Không khí trong lành.

“Có một con ruồi!”

Bộp!

Một bàn tay khổng lồ đập thẳng lên trần máy bay.

“Trật mất rồi!”

Mém trúng rồi đó, anh bạn. Tôi vụt sang bên rồi bay thấp xuống, đến gần mấy ô cửa sổ. Bọn chúng phải nhào người qua mấy cái ghế mới có thể tóm được tôi.

Bộp! Bộp! Bộp!

Nào là tay, nào là túi nôn, nào là tạp chí cuộn tròn, rồi cả chiếc giày thể thao dây mùi quyến rũ của ai đó đua nhau đập. Tôi né, tôi lao nhanh tới trước theo đường lắt léo, vo vo tiến ra phía cửa. Tôi cảm thấy không khí trong lành đang thổi về phía mình.

Xìììììì. Xììììììt-xììììììt-xìììììììì.

Thuốc diệt côn trùng! Nồng quá. Khó chịu quá. Là chất độc.

Không khí trong lành. Hãy bay theo hướng không khí trong lành!

Xìììììììììììì.

Hơi thuốc bao trùm lấy chân, lấy thân thể, lấy râu tôi. Mỗi sợi lông trên cơ thể đều bị bao trọn. Đôi cánh của tôi! Tôi không thể vỗ cánh được nữa!

Ánh sáng ban ngày. Tôi đã ra ngoài.

Và rớt. Như tên lửa.

Rồi một tiếng ầm - một chiếc xe chở hành lý chẳng? Và một luồng gió mạnh quét tôi dạt sang bên. Tôi té nhào, rớt thẳng xuống. Tôi ráng giữ người cho thẳng nhưng không biết hướng nào là trên nữa. Xung quanh tôi là cả một màn sương mờ mịt.

Bộp.

Tôi va mạnh phải cái gì đó và trượt xuống.

“Nó đâu rồi? Tao thấy nó rơi rồi mà.”

Những tiếng nói, những tiếng bước chân xuyên qua màn sương dội tới tôi.

Bự hơn. Tôi phải trở nên bự con hơn không thì thứ thuốc này sẽ giết chết tôi mất. Tôi tập trung tâm trí nghĩ đến hình dạng người của mình. Tôi có thể cảm thấy cơ thể mình đang bắt đầu phình ra. Đầu óc dần dần dứt ra khỏi màn sương mờ mịt.

Tôi đang ở trong xe chở hành lý. Thứ mà tôi va phải là một trong số mấy cái va li hiếm hoi chưa bị văng ra ngoài trong cuộc rượt đuổi điên cuồng quanh sân bay.

Tiếng chân người di chuyển ngang qua chiếc xe.

Tôi phải rời khỏi chiếc xe, nhưng lại không thể hoàn hình thành người hoàn chỉnh được.

Tôi sẽ trở nên quá bực. Tôi cũng không thể biến lại thành ruồi. Lượng thuốc xịt còn vương lại trên người đủ để giết chết tôi.

Đợi đến khi tiếng bước chân đã xa hẳn, tôi lặn mình sang phía ngược lại và loạng choạng hướng về cánh cổng kế bên. Quá nặng để có thể bay, sau cái chân quá yếu, đứng không vững nên tôi không thể phối hợp chúng mà chạy một cách cho đường hoàng được. Một lần nữa, lại có một sinh vật đột biến gớm ghiếc chạy thẳng ra khỏi buổi trình diễn muộn. Tôi đổ vật xuống gần một băng tải.

“Chắc chắn nó phải ở đây. Tản ra. TÌM NÓ!”

Tôi đẩy mình vào băng chuyền và lụi hụi bên dưới một túi chứa gậy golf. Băng tải cuộn tròn lên trên mang theo cái túi và tôi. Rồi, cái túi đựng gậy golf lắc lư và bay qua khoảng không. Tôi bám chặt mấy cái chân ruồi nhóp nhép vào đáy túi để khỏi rớt.

<Uiiiiii.>

Lưng tôi đập xuống cái bịch. Theo đà, cái túi golf nằm đè lên người tôi.

Thụp. Thụp. Thêm nhiều vali nữa được liệng lên trên đê bẹp tôi trong màn đêm tối thui.

Tôi phải hoàn hình, phải rời khỏi chốn này. Tôi ráng định hình trong đầu hình ảnh cô nhóc Cassie. Nhưng tôi vẫn chỉ là một mớ lộn nhộn những cánh, những vuốt, những da và đôi mắt to như ốc nhồi.

Da. Tôi tập trung vào da. Bộ da người. Mềm mại. Nhăn nhéo. Mờ dần.

Mờ dần và đen kịt.

Chương 6

“Hừừừ.”

Đông cứng. Cứng đơ. Một cơn tê rút nhúc nhút nổi lên. Tôi nuốt nước bọt. Cổ họng cứ như bị nghẹn ăng lại.

Tôi nằm ngửa - chí ít ra thì tôi cho là mình đang nằm ngửa - đè lên cạnh của một vật gì đó rất cứng. Một thứ khác, rất nặng, đè nghiêng trên ngực tôi. Và có một cái gì đó bằng kim loại lạnh lạnh chọc vào má. Còn chân tôi... mà tôi đã có chân chưa ta?

Giờ đây tôi chỉ còn nghe thấy những tiếng u u lào xào đều đặn. Chúng hòa cùng với nhịp đập của mạch máu trong đầu tôi.

Mà, cái thứ tiếng động ấy là gì ta?

Tôi hẩy cái vật lạnh lạnh, cứng cứng ra khỏi mặt mình. Kim loại, cong cong. Cảm giác như là hình thù của cây gậy đánh golf.

Gậy đánh golf á?

Ôi, không.

Kí ức quay lại với những làn đạn, thuốc xịt côn trùng, một bức tranh về hình dạng của tôi ngay trước khi tôi đẩy mình vào băng chuyền. Thứ sinh vật to cỡ trái banh rổ, nửa là người, nửa còn lại là một đôi chân thừa, lông đen mọc tua tủa khắp người và hai cọng râu ngo ngoe trên đỉnh đầu.

Tôi đã ở trên băng chuyền bao lâu? Rơi vào trạng thái lạnh cứng này bao lâu rồi ta? Hẳn là đã hơn hai giờ mất rồi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi trở thành một *nothlit* có hình dạng là một cô gái-ruồi đột biến hả trời?

“Mình không nhìn thấy gì hết.” Tôi rên rỉ.

Rên rỉ ư? Ôi, giọng nói! Giọng-Của-Tôi. Tiếng nói của con-người-tôi.

Tôi đẩy mạnh cái túi golf. Thêm nhiều va li đổ ụp xuống đầu. Tôi cố moi móc để kiếm đường chui ra. Ánh sáng trong khoang hàng mờ mờ ảo ảo nhưng cũng đủ để tôi nhìn thấy cơ thể mình. Hai cái chân với hai bàn chân. Hai cánh tay. Hai bàn tay. Làn da người.

Tôi với tay sờ lưng, không có cánh. Rờ đầu, không có râu.

Tôi đổ sụp người lên đồng hồ lạnh ngắt. “Ơn Trời. Cảm ơn, thành thật cảm ơn Người.”

Trừ phi...

Tôi ở trong khoang chứa đồ của máy bay, mém bị đông cứng, khát cháy họng và đói lả. Ôi trời, một con người là tôi đây đang sắp chết đói và đang bay tới... tới nơi nào nhỉ?

Tôi coi thẻ đánh trên túi golf: SYD; chụp lấy cái vali kế bên: SYD. Tôi lục lọi nguyên cả đồng hồ. SYD. SYD. Tất cả đều ghi SYD.

“SYD à? Là mấy chữ viết tắt cho nơi nào nhỉ?” Tôi lăm bắm. “Chỗ nào đó ở miền Nam Dakota phải không ta?”

Và để tới đó, phải bay mất bao lâu ta? Tôi chà chà hai bàn chân trần với nhau. Tụi tôi chỉ có thể biến hình trong những bộ đồ bó sát, vậy nên giờ tôi chỉ mặc độc chiếc bộ áo nịt đen mỏng tang. Tôi thổi phù phù hai bàn tay mình, hơi thở biến ngay thành những luồng khói trắng.

Có thể có bao nhiêu chuyện trở nên tệ hại trong một phi vụ ta? Ấy là tụi tôi chỉ có ý định làm một cuộc thám thính nho nhỏ cái sân bay để thêm một tí xíu sự bảo đảm an toàn thôi đó.

Chả là, với cái chương trình theo dõi Web mới viết, Ax và Marco đã tìm ra một thông tin thú vị. Có một mảnh vỡ của một con tàu vũ trụ ngoài hành tinh nổi lên trên mặt biển cách bờ vài trăm dặm. Nghe tả, nó rất giống một phần tàu vũ trụ của bọn Yeerk - chiếc Con Rệp.

Ừm, dù hầu hết mấy thứ vớ vẩn về người ngoài hành tinh ở trên mạng đều do mấy tên hoang tưởng gửi lên, nhưng như Marco nói, bạn không thể biết được khi nào kẻ điên nói sự thật. Đấy, giả như tôi mang một vài tình tiết trong cuộc phiêu lưu nhỏ nhỏ của tụi tôi ở sân bay lên mạng kể thì nghe chừng mọi người cũng nghĩ tôi thuộc loại người hoang tưởng.

Chưa kể, trong khi lục lọi trang web nội bộ của Bộ Quốc Phòng, Marco và Ax tìm thấy mẫu thông tin này được ghi trong hồ sơ tối mật được mã hóa gửi tới tới Bộ Tham Mưu. Ax đã phải phá khá nhiều rào chắn an ninh và mật mã mới có được nó.

Hồ sơ đó nói mảnh vỡ sẽ được chuyên chở tới một sân bay trực thuộc Thủy quân Lục chiến bằng máy bay dân dụng, rồi bí mật chuyển sang một chiếc phản lực để đưa đến phòng thí nghiệm của NASA tại Washington.

Tụi tôi chỉ trông chờ có thế, đó chính là bằng chứng về sự có mặt của lũ Yeerk ở trên Trái Đất. Ở ngay trên nước Mỹ này. Nếu như chính phủ biết về bọn Yeerk, tụi tôi sẽ không phải chiến đấu đơn độc. Cuộc xâm lăng bí mật của bọn Yeerk sẽ không còn là bí mật nữa.

Nhưng nếu như tụi tôi biết về mảnh vỡ của tàu Con Rệp, tôi dám cá là bọn Yeerk cũng biết. Chúng không hề muốn mảnh vỡ này được đưa vào phòng thí nghiệm kiểm tra, không muốn các nhà khoa học NASA khám phá ra rằng nó được làm từ một kim loại không có trên hành tinh này. Và chắc chắn bọn chúng cũng không hề muốn chuyện này bị lan truyền rộng rãi trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Bởi bọn Yeerk không muốn có một cuộc chiến tranh trực diện. Chúng muốn từ từ thâm nhập vào thế giới loài người, đến khi có ai đó nhận ra chuyện gì đang diễn ra thì đã quá muộn.

Lúc ấy, Visser Ba đã thắng mất rồi.

Tại tôi khá chắc chắn rằng bọn Yeerk sẽ xuất hiện ở phi trường. Người Chee cũng xác nhận chuyện này. Họ không rõ lắm về thông tin chi tiết nhưng họ biết những tên Mượn xác cấp cao trong nhóm Chia Sẻ đã tổ chức một cuộc họp kín, xem xét kỹ lưỡng lịch trình các chuyến bay và sơ đồ sân bay.

Lũ Yeerk chuẩn bị kỹ lưỡng mọi chuyện - tại tôi cũng thế - vì một mảnh kim loại.

Chúng tôi có thể đã bị giết chết. Hoặc tệ hơn, có thể đã bị tóm cổ.

Và hai người lính đánh bộ nữa chứ, họ có thể đã chết. Hay còn tệ hơn, bị biến thành những kẻ mượn xác. Tại tôi. Tại tôi quá ngu ngốc. Tại tôi muốn bảo vệ một mảnh kim loại.

Mảnh kim loại mà tôi đã không thể bảo vệ được.

Tôi ráng sức đẩy mấy cái vali cứng quèo sang cạnh và dùng những cái túi mềm tạo ra được một cái ổ nhỏ xíu. Đồng hành lý tôi lúi húi đẩy kéo nãy giờ nằm kẹp giữa những thùng lớn đóng bằng những thanh kim loại trên đó có ghi "Boeing - Động cơ PW400" được chất đầy trong khoang chứa hàng.

Tìm thấy hai cái túi vải, tôi quấn một cái quanh chân, trùm cái còn lại quanh vai. Tôi muốn kéo soạt dây kéo của mấy cái túi ra và trông vô người bất cứ cái gì tìm được ở trong, một cái áo khoác có mũ thì tuyệt biết mấy. Tôi cũng muốn rạch tanh bành tất cả chỗ hành lý này để tìm đồ ăn nữa kìa.

Nhưng tôi không thể. Tôi đã là một kẻ bay lậu vé. Tôi không muốn mình trở thành một tên trộm nữa.

Phải rồi. Tôi hầu như có thể nghe thấy giọng Marco vang vang: *Nè, Cassie, bồ làm một bãi lên đầu một tên Mượn xác, quăng hai người lính vào cuộc độ súng với bọn người ngoài hành tinh hung hiểm, dồn họ và những anh chàng trong xe bọc thép vào thế bị bắt hoặc bị giết, rồi bồ đoạt lấy một cái xe chở hành lý. Thế mà giờ đây bồ lại đi lo nghĩ vì đánh xoáy một gói bánh á?*

Tôi khịt khịt mũi, hít hà. Xuyên qua lớp bụi bặm, tôi ngửi thấy mùi cam ngọt ngọt, thoang thoảng ở đâu đó trong đồng hành lý.

Tôi ngả hẳn người vào bên trong khoang chứa hàng. Mùi cam càng lúc càng thơm nức. Ngó sang phía bên kia của các thùng kim loại hở tôi trông thấy một đồng các thùng carton chất trên một nệm rơm và được cột giăng lại bằng dây dù. Tất cả những thùng carton này có chung một kích cỡ và trên đó đều gắn mác CAM - KHÔNG - HẠT.

Nhiều quá. Quá trời là cam luôn. Liệu có ai để ý nếu mất một trái không ta?

Tôi vui mình sâu hơn vào trong đồng hành lý, ráng lờ đi cơn đói, cái khát xé họng và cả cái lạnh ghê gớm đang hành hạ hai buồng phổi của tôi mỗi khi tôi hít thở.

Tôi cần phải suy nghĩ. Máy bay sẽ dừng lại. Hẳn rồi. Tôi chỉ việc chuồn ra và tìm một cái điện thoại.

Đúng rồi, không hề chi. Chỉ cần đợi ai đó mở cửa khoang hàng, tôi sẽ đường hoàng bước xuống theo băng tải, rồi điện thoại cho ba mẹ nói đến Nam Dakota hay là Sa mạc miền Nam Yemen hoặc bất cứ nơi quái quỷ nào mà máy bay sẽ dừng để đón tôi.

Tôi lại vui mình sâu xuống dưới đồng hành lý nằm giữa hai thùng kim loại hở. Sao mà mọi thứ cứ phải trở nên khó khăn đến thế được nhỉ? Lý gì tôi lại không thể dành nguyên một ngày chỉ lo lắng về mấy chuyện thông thường, như mấy cái mụn trứng cá xấu xí của tuổi dậy thì hay bài thi văn đáp môn Đại số nhỉ?

Phù, chuồn ra khỏi máy bay chắc cũng không đến nỗi khó cho lắm. Tôi có thể biến thành chim. Lần này chắc tôi chọn lốt chim ưng, nó mạnh và nhanh hơn hải âu. Ra ngoài rồi, tôi có thể biết mình đang ở đâu và tìm cách về được nhà.

Được rồi. Kế hoạch là thế. Tôi bắt đầu cảm thấy khá hơn. Biến hình giải quyết được vấn đề thoát-khỏi-máy-bay, nhưng không xử lý được cái đói, cái khát, cũng chẳng giúp gì được cho những ngón tay, ngón chân của tôi đã tím ngắt vì lạnh.

Trừ phi - đợi đã nào - đúng rồi, có thể mà. Tôi có một lốt biến hình chịu lạnh. Chắc chắn rồi, ADN của nó nằm sẵn trong huyết quản của tôi mà!

Tôi cảm thấy ấm lên. Đầu cũng thôi ong ong.

Và rồi tôi nhận ra lý do.

Những tiếng vo vo đã không còn. Tiếng động cơ im bật. Tôi chờ cho máy bay rớt thẳng xuống mặt đất.

Nhưng chẳng có vẻ gì là máy bay đang giảm độ cao cả. Nó đứng im tại chỗ. Bất động tuyệt đối.

Rồi...

Rrrrrrrrrrrrrriiiiiiii!!

Chương 7

Rrrrrrrrrrrrrriiiiiiii!!

Một tia sáng xanh lóa mắt quét một lượt cả khoang hàng.

Trong giây phút, tôi có thể thấy khung thép của máy bay qua lớp kim loại. Tia sáng xanh rọi xuyên qua đồng hành lý. Mấy cái thùng kim loại đột nhiên trở nên trong suốt lộ rõ cả những linh kiện to đùng bên trong.

Rồi ánh sáng đó biến mất. Bóng tối ập trở lại. Những đốm đen nhảy loạn xạ trong cầu mắt tôi.

Chớp chớp mắt, tôi tự hỏi “*cái quái gì thế nhỉ?*”

Tôi biết rồi, là bọn Yeerk. Chúng đã lần ra tôi đang ở trên này.

Và tôi cũng biết chúng sẽ còn quay lại. Chúng không chỉ quét tia X-quang chơi rồi bỏ đi đâu.

Tôi đẩy túi đồ trên người tìm cách đứng dậy.

“Uiiii daaaa.”

Hông tôi va mạnh vào cạnh thùng kim loại. Hai chân tôi cứng ngắc, từ phần đầu gối trở xuống dường như đã không còn sự sống. Nó không phải vì cái lạnh trong khoang hàng mà là do tia quét màu xanh đó.

Nhưng tại sao nó chỉ ảnh hưởng đến chân tôi thôi nhỉ?

Tôi tựa người vào cái thùng.

A, thùng kim loại... Đúng rồi. Chân tôi thò ra ngoài nhưng phần còn lại của cơ thể đã được những linh kiện trong thùng che chắn. Chính nhờ cái may mắn vô cùng ngớ ngẩn ấy mà tôi còn sống sót.

Cho tới phút này.

Tôi kéo lê người trở lại chỗ cái ổ của mình giữa đồng hành lý. Trên đầu tôi, các hành khách và phi hành đoàn hẳn đã bị đông cứng tại chỗ rồi. Họ không có may mắn được những cánh quạt động cơ khổng lồ bảo vệ khỏi tia sáng xanh ấy giống như tôi. Nhưng rồi họ sẽ ổn cả thôi. Bọn Yeerk chẳng có hứng thú gì tới họ cả. Họ sẽ trở lại bình thường, không bao giờ biết thời gian đã trôi qua, không bao giờ biết mình đã từng bị đưa vào trạng thái tê liệt và mất hết ý thức. Họ cũng sẽ chẳng bao giờ biết rằng có lũ sinh vật ngoài hành tinh đã chiếm hữu chiếc máy bay một khoảng thời gian giữa chuyến đi.

Ssoooattt!

Cửa khoang hàng trượt lên. Ló mắt qua mép thùng kim loại, tôi chăm chú quan sát xung quanh.

Một chiếc Con Rệp đang ì ì bên ngoài, giữ chiếc máy bay đứng yên tại chỗ nhờ một loại cần cầu ánh sáng. Choán đầy khung cửa sổ buồng lái là bộ dạng góm ghiếc của tên phi công Taxxon - con rết khổng lồ với hàm răng sắc như dao cạo bao quanh cái mồm tròn ung ủng nằm tít ở trên đầu, bốn con mắt tròn vo đảo qua đảo lại như những cục kẹo gôm đỏ lừ.

Nhìn thấy nó, bản năng trời dậy, tôi muốn biến thành một con gì đó bé nhỏ để trốn.

“Và bị giết chết bởi một chai xịt côn trùng á? Mình không nghĩ thế đâu. Chúng đã sẵn sàng xử trí với những con vật nhỏ bé rồi, bởi chúng dự đoán bồ sẽ muốn lẫn trốn. Đừng có giúp chúng đạt được điều chúng muốn, Cassie.” Nếu Rachel ở đây, nhỏ sẽ nói đúng từng lời như thế cho mà coi.

Cánh cửa tàu Con Rệp từ từ mở. Hai sinh vật ngoài hành tinh cao hơn hai mét đã thủ thế sẵn sàng nhảy ào vào khoang chứa hàng máy bay. Chúng liếc xuống khoảng không cách cả mấy cây số giữa chúng với máy bay rồi quay sang quơ tay múa chân với tên Taxxon.

Hai tên đó là người Hork-Bajir, thuộc đội quân thiện chiến của bọn Yeerk. Chúng có hai cái chân như khủng long thời tiền sử, có những lưỡi dao cong vòng bự chằng bạng tua tủa khắp người: cùi tay, cổ tay, đầu gối, đuôi, và ngay phía trước trán trông giống như mấy lưỡi dao găm chìa ra từ cái đầu rắn.

Trong tay chúng là hai chai thuốc xịt côn trùng.

Hay lắm Rachel. Vậy là biến thành con gì nhỏ nhỏ không phải là cách giải quyết.

Tôi phải suy nghĩ thật nhanh. Jake sẽ làm thế nào nhỉ? Cậu ấy... Ừa, trước hết, cậu ấy sẽ không để cho bản thân bị giam trong một cái khoang hàng. Tobias, Ax và có lẽ là cả Marco cũng thế. Bốn người họ đều rất thông minh, rất thận trọng.

Còn Rachel ư? Nhỏ thông minh không? Có chứ! Cẩn thận á? Không bao giờ. Tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này chính là món khoái khẩu của Rachel. Tôi biết chắc nhỏ sẽ nói: “Hãy khiến chúng bất ngờ. Biến thành con gì đó thiệt bự vào và tấn công.”

Chiến thắng. Phải rồi. Chọi được với bao nhiêu tên cơ chứ?

Hai. Giọng Ax vang vang trong đầu tôi.

Những giọng nói trong đầu. Đây hẳn là triệu chứng của sự suy nhược cơ thể. Những cây gậy đánh gôn chắc đã đập vào người mạnh hơn tôi nghĩ.

Nhưng giọng nói đó khiến tôi để tâm. Chiếc Con Rệp cũng không to lắm, chứa hai tên Hork-Bajir và một tên phi công Taxxon là đã chật ních rồi, không thể nhét thêm thứ gì vào được nữa. Tiêu diệt chúng, tôi sẽ an toàn.

Được một lúc.

Tên Taxxon điều khiển chiếc Con Rệp tiến gần đến khoang chứa hàng. Hai tên Hork-Bajir đợi sẵn, bình xịt lăm lăm trong tay đầy móng vuốt.

“Được rồi, Rachel.” Tôi thì thầm. “Mình sẽ đánh nhau với chúng và thắng chúng.”

Tôi lách người trở lại giữa hai cái thùng kim loại và tập trung vào lối biến hình mạnh nhất của mình.

Hai vai tôi phồng to, nhô lên và bè ra cho tương xứng với lớp cơ bắp cuộn cuộn. Tôi cảm thấy đôi chân mình dài hơn, dày cùi và mạnh mẽ hơn. A, phải rồi. ADN của lối hình biến giúp tôi thoát khỏi ảnh hưởng của tia sáng xanh.

Cuuuuuubuuuubppppppp.

Những lóng xương bể vụn rồi tái tạo lại thành khuôn hình mới. Đầu gối tôi giờ đảo ngược lại, gập về phía trước, thay vì về phía sau. Bàn tay và bàn chân tôi dày lên như găng tay bắt bóng, móng vuốt phụt ra từ mỗi đầu ngón tay chân.

Nửa dưới mặt tôi chu ra thành cái mõm gấu, đầu chóp là cái mũi đen như bọc da thuộc, uơn ươn. Hai tai tôi trượt lên trên phần mấu lồi hộp sọ. Tóc và những sợi lông tơ trên mình tôi trở nên cứng quèo, rậm rạp và sáng màu hơn, lan rộng tạo thành lớp lông màu trắng phủ khắp người.

Cơ thể tôi trở nên đồ sộ. Tôi to lớn, mạnh mẽ, không biết sợ hãi là gì. Hụp mình xuống trong ánh sáng mờ ảo giữa hai thùng linh kiện.

Huych.

Tên Hork-Bajir đầu tiên nhảy vào khoang hàng. Hắn sẫm soi xuyên qua bóng tối rồi bước về phía chiếc Con Rệp.

Huych.

Tên Hork-Bajir thứ hai ngồi phịch trên sàn.

Mũi khụt khịt, tai giật giật, tôi có thể ngửi thấy mùi hôi nồng nặc, nghe thấy tiếng những bộ vuốt nện xuống sàn kim loại của chúng.

“Grrrrrrraaaaaààoooo.”

Từ giữa những thùng linh kiện, tôi gầm lớn. Hai tên Hork-Bajir đứng chết trân.

Không trách chúng được. Tôi là một con gấu, gấu Bắc Cực cơ mà. Khi gấu Bắc Cực muốn, nó sẽ là một trong những sinh vật đáng sợ nhất trên Trái Đất. Tôi đã từng trông thấy một con gấu Bắc Cực nằm ườn sưởi nắng. Và tôi cũng đã từng chứng kiến một con gấu Bắc Cực đá đít gấu xám Bắc Mỹ.

“Grrrrrrraaaaaàààoooo.”

Tôi rùn người xô mạnh một thùng linh kiện trượt dài về phía bọn Hork-Bajir.

“*HURR GAFRASCH!*” Chúng làm rớt chai xịt diệt côn trùng và quay đầu chạy về phía tàu Con Rệp.

Không kịp rồi.

Thịch.

Cái thùng đập mạnh vào hai tên Hork-Bajir xô chúng té sấp như hai con ki trong trò bowling. Cả hai lộn nhào ra ngoài không gian, thùng đựng linh kiện rớt ngay theo sau.

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ....”

Tiếng hét của chúng nhỏ dần rồi mất hút.

Tôi quay sang tên Taxxon. Hai con mắt đỏ quạch của nó trợn trừng. Những vuốt nhọn của hàng ngàn cái chân kim của nó quào quào búng điều khiển tàu Con Rệp.

Brrrrrrururururummmmm.

Một luồng sáng màu cam chớp lóe. Động cơ máy bay bật mở. Chiếc Con Rệp chuyển hướng bay và hạ thấp độ cao.

VVVVUUUUÙÙÙÙ.

Sức hút của gió xô tôi ngã vật xuống sàn! Tia cầu mà tàu Con Rệp phát ra để giữ máy bay đứng yên lúc này đã mất. Tôi có cảm giác bộ lông như muốn rút khỏi lớp da. Những túi đồ bay vù vù quanh khoang hàng, va rầm rầm vào thành và bay vút ra ngoài khoảng không. Các nút dây buộc lỏng dần. Những trái cam đập vào thành khoang hoảng nát bầy. Những thùng linh kiện to tướng trượt thẳng về phía ô cửa đang mở toang.

Tôi lao mình bám vào một cái lưới giữ đồ. Nó bung dần khỏi giá đỡ kim loại và bay vút ra ngoài lẩn vào giữa những đám mây. Tôi bấu chặt lấy thành khoang, lấy sàn, lấy bất cứ thứ gì! Móng vuốt tôi cào xước mặt kim loại.

Bììììh.

Tôi đâm sầm vào một thùng linh kiện. Tôi bám ngay lấy nó trong khi nó trôi dần về phía cánh cửa mở rộng.

Chương 8

Kkkkkkeeeéééééttttttt.

Tiếng kim loại cạ vào kim loại. Chiếc thùng trượt dọc sàn khoang hàng. Một cái vali bay vụt qua, bung khóa ngay trước mặt tôi. Áo sơ mi và đồ lót bay tứ tán trong không trung.

Tôi phải đóng cánh cửa đó lại! Tôi bập sâu móng vuốt vào góc của chiếc thùng và vớ một tay lên trần. Lực hút như muốn rút bàn tay của tôi ra. Tôi ráng hết sức rướn người nhoài tới cánh cửa. Gờ cửa đã gần lắm rồi. Chỉ vài cen-ti-mét nữa thôi.

Kkkkkkeeeéééééttttttt.

Cái thùng trượt về phía trước. Tay tôi chạm vào gờ cửa. Ngả người, tôi nhoài tới.

Cráááááccccc.

<Áááááa.>

Túi golf vụt qua, những cây gậy đập vào người tôi túi bụi. Tôi níu lấy cánh cửa và cảm thấy nó đang nhúc nhích trượt. Bấm sâu móng vuốt vào đó, tôi kéo xuống. Cánh cửa bắt đầu chuyển động. Rồi...

Chiếc thùng lộn nhào. Tôi lộn nhào theo. Cả hai cùng lao về phía ô cửa trống hoác! Chân trước của tôi xoắn vặn, kéo căng. Tôi có thể cảm thấy - nghe thấy - các cơ bắp của mình toạc ra và dây chằng đứt tung. Móng vuốt gãy rời, rụng lả tả ngang cửa.

<KKKhhhôôôôônnggggg.>

Chân tôi đung phẩy thứ gì rần rần. À, là tay nắm cửa. Tôi túm chặt lấy và vận dụng tất cả sức lực cơ bắp của mình mà kéo.

Cánh cửa xô dịch một chút rồi hạ xuống.

Kịch.

Then cửa đập xuống. Trận lốc xoáy hành lý ngừng lại. Va li và thùng giấy rơi lộp bộp xuống sàn.

Tôi sụm người tựa vào thành khoang hàng. Vết thương đau thấu lên đến bả vai, chân trước tôi tê liệt hoàn toàn.

Nhưng dù sao thì tôi cũng đã ổn. Ổn rồi.

Đúng. Ít nhất là vào lúc này. Nhưng tôi biết tên phi công Taxxon không bỏ đi vì sợ hãi. Hắn đi gọi quân tiếp viện. Bọn Yeerk chắc chắn sẽ quay lại.

Quay lại và sẵn sàng nhập tiệc. Ôi, chiến hữu. Giờ đến lượt giọng đùa tung tung của Marco vang vọng trong đầu tôi.

Tôi gương đứng dậy. Tôi cần phải ở trong tư thế sẵn sàng. Cơ thể gấu ì ạch lê vào giữa máy bay, khắp khiêng trên ba cái chân lạnh. Tôi đảo quanh khoang hàng: Nó rộng và trống hơn bởi hơn nửa số hành lý đã bị hút ra ngoài khoảng không. Số còn lại rớt vung vãi khắp sàn.

Ngoài khả năng biến hình đáng nể của tôi, cái khả năng đã chuyển tình hình từ xấu trở nên tệ thảm ra, hẳn ở đây phải có thứ gì đó tôi có thể sử dụng được chứ.

Tôi lê bước trên sàn trải đầy cam nhuyển như. Con gấu Bắc Cực-tôi nếu rớt từ độ cao này xuống đất có thể đã biến thành một đồng nát bấy rồi. Tôi rùng mình. Bộ lông màu trắng gọn sóng. Tôi là một con gấu Bắc Cực thảm bại.

Tôi chăm chăm nhìn sàn nhà cam rực.

Ngồi phệt xuống, tôi cúi đầu liếm nước cam dính trên tứ chi. Bọn Yeerk hẳn nhiên sẽ quay lại kiểm tra. Chúng sẽ điều thêm tàu Con Rệp và bọn Mượn Xác tới, sẽ sục sạo khắp khoang hàng và xịt thuốc diệt côn trùng không sót một ly.

Nhưng nếu giả sử chúng không tìm ra tôi, liệu chúng có cho rằng tôi đã bị hút qua cửa chịu chung số phận với mấy cái gậy đánh gôn gãy vụn dưới kia không ta?

Xin lỗi nhé, Rachel. To lớn không phải là cách duy nhất để chiến đấu. Miễn là mình không bị tia sáng xanh hủy hoại và đủ lớn để không bị ảnh hưởng bởi thuốc diệt côn trùng, còn thì mình chỉ muốn ẩn nấp mà thôi.

Tôi đứng thẳng trên hai chân sau và rà một lượt trần nhà. Chẳng có gì. Tôi lặc lè quanh khoang hàng, kiểm tra thành và sàn từ sau ra trước. Không có gì đặc biệt ngoài các lá kim loại và đinh tán.

Và rồi tôi trông thấy nó - vũ khí chống lại bọn xâm lăng người ngoài hành tinh của tôi - nằm ở đằng trước khoang hàng, khuất phần nửa sâu một thùng linh kiện. Đó là một khóa dây kéo răng cưa bự chẳng, nặng chịch chạy dọc theo mép một tấm bạt dày cộp được gắn trên thành khoang hàng. Tôi thọc móng vuốt vào dây khóa và giật mạnh. Hoan hô. Một ô cửa lộ ra.

Tôi gạt tấm bạt qua một bên

Đó là phòng điều khiển. Có nhiều bóng đèn, cần gạt và máy tính được xếp dọc theo các vách. Tôi ủn thân hình gấu đồ sộ của mình vào bên trong. Căn phòng chỉ nhỏ vừa cỡ tôi. Tôi đảo mắt một vòng. Ở cuối phòng có một cái thang dẫn lên một cánh cửa sập gần chìm trên trần, chốt cửa nằm ngay chính giữa.

Tôi trèo lên và kéo chốt. Nó xoay. Dùng một tay, tôi thúc mạnh cửa lên trên. Nó hé mở chừng vài phân. Ánh sáng xuyên qua kẽ hở, ủa xuống phòng điều khiển. Tôi nghe thấy tiếng

người nói và tiếng ly tách lạnh canh. Là hành khách.

Tôi hạ cửa sập về vị trí cũ, không đóng chốt và khó nhọc quay lại khoang hàng.

Kế hoạch đang thành hình trong đầu nhưng nó sẽ không thể tiến hành nếu tôi bị đông cứng lại vì thứ tia sáng xanh đỏ. Tôi vờn bốn thùng linh kiện và đẩy từng cái một về phía tấm bạt, xếp chúng thành hình tròn ngay cạnh tấm bạt mở toang.

Rồi, tôi cúi xuống, lấy móng vuốt cào dọc sàn kim loại chỗ cạnh cửa khoang hàng tạo thành những rãnh sâu hoắm. Tôi cũng tạo ra những vết cào tương tự như thế trên cánh cửa kéo, dài suốt từ tay nắm đến tận mép dưới. Ngồi bệt xuống sàn, tôi chiêm ngưỡng thành quả công việc của mình. Những vết sâu ấy chắc chắn sẽ khiến người quan sát hình dung ra gay cảnh tượng một con gấu đã bị hút ra ngoài khoảng không trong lúc nó đang cố sức kéo cánh cửa xuống.

Tốt rồi. Tôi đã sẵn sàng.

Tôi muốn ở lại trong lối hình biến. Loài gấu điềm tĩnh. Không biết sợ. Và ấm áp. Quá ấm là đằng khác. Nhưng với kế hoạch tôi đã vạch ra trong đầu thì gấu Bắc Cực quá bự.

Tôi tập trung suy nghĩ tới hình dáng người của mình. Xương và bắp thịt kêu răng rắc, lọc xọc di chuyển, và tái tạo thành dạng người. Cơ thể đồ sộ của loài gấu bắt đầu teo nhỏ. Bốn chân có móng vuốt với lớp đệm thịt biến thành bàn tay và bàn chân người. Bộ lông tan dần rồi lặn tằm vào trong làn da sạm màu của tôi. Vết thương toang hoác nơi vai quắt lại chỉ còn bằng cái ghim gút, rồi biến mất.

Tôi đã là Cassie. Một con bé Cassie dễ mến đang ngồi trên sàn kim loại lạnh lẽo của khoang hàng, sắp xỉu vì đói. Mà không, vì đói, vì sợ hãi và vì kiệt sức nữa. Nhưng dứt khoát là thức ăn sẽ có ích. Và quần áo ấm nữa chứ, bộ đồ biến hình của tôi mỏng tang không thể chống chọi với cái lạnh trong khoang hàng cho được.

Tôi đảo mắt một vòng. Phần lớn hành lý đã bị bay đi mất. Số còn lại giờ nằm vung vãi tứ phía. Tôi gạt cảm giác tội lỗi qua một bên, bắt đầu lục lọi đồ đạc.

Quần soọc. Mũ bơi. Áo tắm. Ồ, tuyệt thật, mấy thứ này sẽ giữ ấm cho tôi được chắc? Mấy cái áo khoác có mũ đâu hết rồi ta?

Tôi tò mò mở một cái vali vuông kiểu cổ. Bên trong có một cái áo len dài tay dành cho nam. Khuỷu tay đã mòn vẹt và sặc mùi băng phiến, nhưng dù sao đó cũng là một cái áo len. Nó được dùng để lót dưới hai chai nước ép mận. Ỉ ẹ.

Tôi lăn hai cái chai sang bên cạnh. Chúng kêu òng ọc, ướt nhẹp và lạnh ngắt. Tôi khát, quá khát để kén cá chọn canh. Nhặt hai chai nước ép lên, tôi đặt chúng cạnh cái áo len. Tôi cảm thấy mình xấu xa hết sức. Ở đâu đó trong khoang hành khách trên kia, hẳn có một ông cụ sắp chết vì lạnh và ngay lúc này đây chắc đang quặn bụng vì táo bón.

Nhưng cơn khát lấn lướt mặc cảm tội lỗi.

Đóng vali lại, tôi tiếp tục tìm kiếm, gom thêm được vài món đồ để mặc và một ít thức ăn. Tôi mở một cái túi thể thao, một chiếc điện thoại di động rớt ra ngoài. Tim tôi nhảy lung tung.

Bật nắp điện thoại, tôi nhấn nút ON. Không tín hiệu. Tôi nhấn tiếp các nút SEND, END, CLEAR, OPERATOR. Nó vẫn lặng câm, ngay cả tiếng xè xè do nhiều khí quyển cũng không có luôn. Tôi quăng nó trở lại trong túi.

Tôi mở một balo leo núi, loại mà hướng đạo sinh hay dùng, loại mà có cột thêm túi ngủ ở dưới đáy ấy. Tôi tháo dây cột rồi kéo lê cái túi ngủ bỏ vào khoảng trống giữa vòng tròn được tạo thành bởi mấy thùng linh kiện cùng với mớ chiến lợi phẩm.

Tôi trải cái túi ngủ trên sàn pháo đài nho nhỏ của mình, tròng cái áo len vào người và bày tiệc: Nước ép mận, nửa thanh kẹo bạc hà và một hộp bánh Slim-Fast còn nguyên chưa mở.

Tôi luồn mình vào bên trong túi ngủ, cuộn cái áo choàng tẩm làm gối. Cũng ấm áp đấy chứ. Như đi cắm trại vậy.

Ừm, cắm trại cùng với toàn một lũ sinh vật ngoài hành tinh ác độc. Bọn chúng sắp sửa ào ào quay trở lại đây trong tư thế sẵn sàng lâm trận.

Chương 9

Xxxxexetttttttttttt.

Tia sáng màu xanh chớp nhóa! Tôi bật thẳng người dậy! Không có tiếng động cơ chạy. Máy bay đã ngừng hoạt động.

Xxxxxxìììììììì.

Tôi khịt mũi. Mùi thuốc diệt côn trùng! Bọn Yeerks đang xịt thuốc vào trong khoang hành lý.

Mùi thuốc mỗi lúc một nồng hơn. Tôi quăng túi ngủ qua một bên, cầu nguyện cho mình có đủ thời gian.

Xxxxxxìììììììì.

Trườn người vượt qua mấy thùng linh kiện, tôi chui vào buồng điều khiển phía sau tấm bạt. Kéo khóa lại, tôi đu lên cái thang.

Cạch.

Tôi nghe thấy tiếng tên Hork-Bajir thứ nhất lao vào trong khoang hành lý. Những cái móng vuốt khủng long bạo chúa của nó gõ lách cách trên lớp kim loại.

Cạch.

Tên Hork-Bajir thứ hai. Rồi...

Thịch.

Một tiếng động khác. Nhẹ nhàng hơn. Có một sinh vật nào đó khác đã ở trong khoang hành lý, cùng với tên Hork-Bajir thứ hai.

Tôi đã lên đến đỉnh thang. Tôi đẩy cái cửa sập trên trần nhà. Nó không nhúch nhích! Tôi giật mạnh thanh bẫy. Chốt không cài nhưng cửa vẫn không chịu mở.

Một giọng nói, một giọng phụ nữ, vang lên từ trong khoang hành lý: “Tên Andalite có khả năng vẫn ở trên máy bay. Hãy lục soát kỹ mọi góc ngách!”

Một kẻ Mượn xác-Người. Tiếng động nhẹ khi nãy chắc hẳn là của hắn khi nhảy vào máy bay.

Tôi đẩy cái cửa sập lần nữa, khễ khàng mà dứt khoát. Nó hé lên vài phân. Tôi đã thấy một vệt sáng. Nhưng cánh cửa rất nặng. Hình như, ở bên trên, có một thứ gì đó đang đè nó xuống.

Giọng người phụ nữ lại vang lên: “Bộ cảm biến cho ta thấy có một cử động rất nhẹ. Hãy tiếp tục tìm kiếm.”

Cảm biến á?

Tôi liếc nhìn xung quanh. Phòng điều khiển không có chứa thứ gì có thể che chắn cho tôi trốn được. Tôi phải trèo được lên trên khoang hành khách! Trèo lên trên, ẩn nấp và ngưng cử động. Tôi móc khuỷu tay mình vào bậc thang cao nhất, trụ bằng bàn chân, vừa đẩy mạnh ô cửa vừa dùng cẳng chân của mình làm đòn bẩy.

Cái ô cửa nhấc dần lên. Tôi chèn vai mình vào mà đẩy. Nhấc thêm được chút nữa. Được nhiều ánh sáng hơn. Thế rồi nó bật tung. Tôi hích vai hất cánh cửa sập. Nó đổ rầm sang một bên.

XOẢNG-XOẢNG.

Tiếng chén đĩa bể và muống nĩa kim loại rớt.

“Andalite!”

Tôi lén người lách qua ô cửa sập. Tôi ló lên đứng ở lối đi giữa các hàng ghế, ngay bên dưới chân của một tiếp viên hàng không đã bị đông cứng trong tư thế đang phục vụ cà phê cho khách. Chiếc xe đẩy đồ uống của cô chắc hẳn đã dừng ngay bên trên cửa sập. Nó bị tôi huých nghiêng qua một bên, va vào một hành khách và bây giờ hai cái bánh xe vẫn đang quay tít trong không khí.

“Có thứ gì đó chuyển động ở bên trên. Bộ cảm biến cho thấy trên kia có vật đang chuyển động. Ra phía trước khoang. Ngay lập tức!”

Tôi nhảy dựng lên.

“MAU!”

“ANDALITE HAUT!”

Tôi nghe thấy tiếng tên Hork Bajir bên dưới đang cào rách tấm bạt. Chúng quá to để có thể chui vừa qua ô cửa sập, nhưng chúng được trang bị vũ khí.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Những tia nhiệt xuyên qua cửa sập.

Tôi chop lấy cái bình từ tay người tiếp viên hàng không và rót cà phê vẫn còn nóng rẫy xuống cái lỗ cửa.

“Ááááá!”

Tôi đua xuống dọc theo lối đi.

Pằng chú!

Một tia nghiệt làm nổ tung khoang hành khách đằng sau tôi.

Tôi phải trốn thôi. Và ở nguyên một chỗ. Bất cứ cử động nào cũng có thể khiến tôi bị lộ tẩy. Tôi có thể biến hình thành một con gì đó nhỏ bé - một con sóc, một con chồn hôi, hay một con dơi - nhưng tôi phải tìm một nơi để trốn đã! Ở đâu đây ta?

Không thể là buồng vệ sinh. Lần này chắc chắn chúng sẽ kiểm tra. Không thể là khoang để hành lý hay buồng lái. Phải có một nơi nào đó để trốn! Đầu óc tôi quay cuồng. Máy bay đầy những hành khách nhìn chăm chăm vào tôi với những cặp mắt vô hồn.

Hành khách. Đúng rồi! Tôi có thể giả dạng thành một trong những hành khách đang bị đông cứng. Trốn trong tầm mắt kẻ thù.

Tôi chúi người vào một ghế trống.

Ồ, hay quá, sẽ ổn thôi. Một cô gái đi chân trần mặc bộ quần áo nịt bó sát với chiếc áo len đan bằng tay choàng bên ngoài. Rất tiếp cảnh.

Pằng chú! Pằng chú!

Những tia nghiệt làm nổ tung sàn máy bay, mở rộng thêm lỗ cửa sập.

Cccrrrrrrááááccccc.

Sàn kim loại nứt toạc.

Tôi chộp lấy cái chân của hành khách ở hàng ghế bên cạnh và đập lên người.

Pằng chú!

Một tên Hork-Bajir xộc vào trong khoang hành khách.

Chương 10

Tên Hork-Bajir thứ hai theo sau, tiếp đến là một phụ nữ, một kẻ Mượn xác Người, trong đôi giày chạy và bộ quần áo thể thao.

“Chuyển động đã ngừng rồi.”

Á trông giống như một nữ giáo viên dạy môn thể dục. Một giáo viên thể dục mà lăm lăm khẩu súng nòng xoắn trong một tay và tay kia cầm một thiết bị trông như máy chơi điện tử.

Tôi giữ cho mắt mình nhìn thẳng phía trước, không chớp.

Tên Mượn xác Người sẫm soi cái thiết bị trên tay. “Không có lấy đến một tín hiệu nhỏ. Tên Andalite láu cá của chúng ta đang lẩn trốn”. Á quay ngoắt người về phía tên Hork-Bajir. “TÌM NÓ ĐI.”

Khoang hành khách có ba hàng ghế với hai lối đi ở giữa. Mỗi tên Hork-Bajir phụ trách một lối đi. Chúng bắt đầu xé tung các ngăn hành lí, lia Tia nghiệt ở bên dưới ghế ngồi.

“Ngừng bắn đi, lũ ngốc kia!” Tên Mượn xác Người chĩa súng về phía hai tên Hork-Bajir. “Tụi bay sẽ giết hết chúng ta mất! Hơn nữa, nhiệm vụ của chúng ta là phải mang về nộp một tên Andalite còn sống, cùng lắm là bị thương, nhưng phải vẫn còn thở. Nếu hấn chết,” Á lên nòng. “tụi bay cũng chết”.

Tôi thấy hồi hộp. Tôi không thể để chúng tìm thấy mình. Cho dù có chuyện gì xảy ra, chúng sẽ không để tôi sống sót. Tobias đã từng bị bắt, và tôi biết những nỗi kinh hoàng mà cậu ấy đã phải đối mặt. Sự tra tấn về thể xác, những trò đấu trí, những ảo giác.

Tobias không kể nhiều về chuyện ấy. Cậu ấy mạnh mẽ, gai góc và chai sạn vượt qua được nhờ thời gian ở trong lồng điều hâu của mình.

Nhưng, sau lần đó, chúng gần như đã hủy hoại cậu ấy.

Với Tobias, bọn Yeerks có thể làm những điều như thế thì còn có cơ hội nào cho tôi chứ? Làm sao tôi có thể giữ được bí mật đây? Nếu chúng tóm được tôi, những người bạn của tôi sẽ bị giết. Chắc chắn rồi, theo một cách kì cục nào đó, tôi là đứa liều lĩnh nhất, thậm chí còn hơn cả Rachel. Nhưng tra tấn ư?

Tôi dán mắt vào chiếc ghế đằng trước, ráng không chớp. vì tôi nhận ra tên Hork-Bajir lại đang xé tung lối đi. Hấn lục lọi những ngăn chứa đồ ở cao bên trên, xô mạnh chân các hành khách bị đông cứng sang một bên để lục lọi bên dưới từng chiếc ghế. Tôi đếm, hấn còn cách tôi... bốn hàng ghế.

Ba.

Hai.

Nín thở.

Tên Hork-Bajir chìa khẩu Tia Nghiệt của hắn xuống dưới gầm ghế ở đằng trước tôi và lia nó từ trái qua phải. Hắn lôi bóp và hai túi hành lý xách tay của một người phụ nữ ra ngoài, quăng xuống lối đi.

“KHÔNG CÓ GÌ”.

Tôi gần như nghẹt thở.

Tên Hork-Bajir, người gắn đầy dao sắc lẹm, cao hơn hai thước, lênh khênh ngay phía trên đầu tôi, gần tới mức tôi có thể cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ làn da của hắn, hơi thở hôi thối của hắn phả xuống mặt tôi.

Tôi nổi da gà. Tôi cầu nguyện cho tên Hork-Bajir không nhìn thấy.

Rầm!

Hắn giật tung ngăn hành lý trên đầu tôi, xé toạc những chiếc túi, rồi cúi xuống kiểm tra phía dưới chỗ ngồi của tôi. Hắn hất mạnh chân tôi. Tôi ngã đè lên anh chàng mập ở bên cạnh. Cái chân phủ trên người tôi bắt đầu trượt xuống. Một bàn chân trần của tôi lộ ra ngoài.

Tên Hork-Bajir không để ý.

Quăng hành lý xách tay xuống lối đi, hắn thở phì phì rồi đứng thẳng dậy. Khuỷu tay gắn dao của hắn sượt qua tai tôi vài phân. Sau đó hắn quay người về phía hàng ghế đằng sau tôi.

Hơi thở bị tôi kèm lại này giờ bắt đầu nhẹ nhàng luồn qua hai buồng phổi.

Nhưng tôi chưa thể bót căng thẳng, dù chỉ là một chút xíu. Ả Mượn xác Người vẫn đứng ngay trước cửa khoang, quan sát và chờ đợi.

Hai nhãn cầu mắt của tôi bỏng rát. Tôi cần phải chớp mắt.

Tôi nghe tiếng cửa đóng mạnh ở đằng sau. Một cái nắp bồn cầu sập mạnh xuống.

“Tên Andalite không có ở đây.”

“Tốt. Chúng ta sẽ lên kiểm tra ở phía trước.” Ả Mượn xác Người liếc nhìn các hành khách một lượt nữa, sau đó quay thẳng về phía buồng lái.

Tên Hork-Bajir tuân lệnh đi ngược lên theo lối đi, băng qua chỗ tôi hướng lên khoang trước.

Tôi cho phép mình được thở và nuốt nước miếng. Ngay khi chúng vào trong buồng lái, bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ tẩu thoát.

Tên Mượn xác Người kéo mở cửa buồng lái và bước một bước qua ngưỡng. Rồi ả dừng lại và từ từ quay người, mắt nheo lại.

Người tôi cứng ngắc.

“Tên thảo khấu Andalite rất có thể đang ở ngay trước mũi chúng ta.” Ả trợn trừng ngó từ hành khách này qua hành khách khác. “Hạ tia Nghiệt của tụi bay xuống và coi xem có con gì nhảy nhẩy không. Hãy nhớ - bắt sống, không được giết.”

Ả bước vào trong khoang lái. Hai tên Hork-Bajir chỉnh lại hướng chĩa hai khẩu Tia Nghiệt rồi mỗi tên bắt đầu bước xuôi xuống dọc theo một lối đi.

Chíííuuu.

Tên Hork-Bajir ở bên lối đi của tôi nã tia Nghiệt vào một thương gia ở hàng ghế trước mặt hẳn. Ông không nhúc nhích.

Chíííuuu.

Đến người phụ nữ ở kế bên.

Không phản ứng.

Cứ thế, tên Hork-Bajir, chân bước hướng về cuối máy bay, tay cầm khẩu Tia Nghiệt bắn vào cánh tay của từng hành khách.

Chíííuuu! Chíííuuu!

Mùi khét lẹt của da thịt bị đốt cháy khiến lỗ mũi tôi phồng rát.

Các hành khách vẫn ngồi bất động. Họ không thể bật nẩy người lên vì phồng, không thể cảm thấy cái đau như dao cắt xuyên qua cơ thể họ.

Nhưng tôi thì sẽ cảm thấy đấy.

Tôi đã từng bị tia Nghiệt bắn trúng. Tôi sẽ thấy đau và sẽ phản ứng lại. Cho dù tôi có cố gắng thế nào, cho dù tôi có thể chịu đựng được bao nhiêu, tôi chắc chắn cũng sẽ có phản ứng.

Tôi có thể nén mình không hét lên. Tôi có thể làm được. Nhưng chỉ cần một cử động nhỏ nhất, như một cái chớp mắt, một cái giật mình, thậm chí là một hơi thở gấp chẳng hạn, cũng có thể giết chết tôi.

Tên Hork-Bajir di chuyển lần lượt qua từng hành khách một, qua từng hàng ghế một, mỗi lúc một gần tôi.

Tôi bị mắc kẹt rồi.

Chương 11

Tôi nén nỗi hoang mang của mình lại và cố gắng suy nghĩ. Không có đủ thời gian để biến hình. Tên Hork-Bajir chỉ còn cách tôi có một quãng, hắn sẽ nhìn thấy những biến đổi trên cơ thể tôi.

Tôi quan sát.

Tên Hork-Bajir ở lối đi bên kia thi hành nhiệm vụ rất nhanh. Hắn tiến xa hơn tên Hork-Bajir bên này khoảng ba dãy ghế. Qua khóe mắt, tôi thấy hắn đang ở ngay hàng ghế thẳng ngang với tôi phía lối đi bên kia. Hắn bắn, chờ xem có phản ứng gì không, rồi tiếp tục tiến lên. Bây giờ thì hắn đã ở phía sau tôi, khuất tầm nhìn.

Tên Hork-Bajir ở lối đi bên này tiến lại gần hơn. Tựa người vào hàng ghế ngay trước mặt tôi, hắn bắn.

Chííuuu!

Hắn quan sát.

Chííuuu!

Hắn chờ đợi.

Chííuuu!

Không có gì.

Hắn quay sang hàng ghế của tôi.

Tôi cứng người. Tôi có một cơ hội. Chỉ một mà thôi. Nhưng tôi phải hành động một cách hoàn hảo, chính xác đến từng giây.

Tên Hork-Bajir nhào người qua chỗ tôi ngồi. Khuỷu tay gấn dao của hắn sượt qua mặt tôi. Hắn nhắm khẩu Tia Nghiệt vào anh chàng ngồi cạnh cửa sổ.

Tôi nhắc bàn tay đang ở phía sau hắn của mình lên, từ từ, bình tĩnh, giữ cho mắt mình vẫn nhìn thẳng phía trước và mọi bộ phận khác trên cơ thể bất động.

Chííuuu!

Ngay lúc hắn bóp cò, tôi nhấn bàn tay mình vào lưng hắn.

Người hấn giật khục rồi đổ nhào về phía trước, vô hồn hết như những hành khách ở xung quanh.

Tôi đang hấp thu ADN của tên Hork-Bajir. Như thông lệ, hấn rơi vào trạng thái hôn mê. Tình trạng này sẽ kéo dài không lâu nhưng nếu như tôi mau lẹ và yên lặng thì quãng thời gian đó sẽ đủ lâu cho tôi tẩu thoát.

Tên Hork Bajir lắc lư. Bàn tay của hấn buông thõng, khẩu Tia Nghiệt lỏng lẻo trên đầu những ngón tay. Tôi vớ tay chụp lấy khẩu súng.

Quá trễ!

Khẩu Tia Nghiệt rớt xuống sàn kêu lạch cạch.

“ANDALITE!” tên Hork-Bajir kia hét văng.

Tôi chúì người xuống.

PẦẦẦ CHÍÍÍUUUUUUU!

Tên Hork-Bajir phía trên đầu tôi nổ tung, mất xác.

Tôi trườn sấp lùi về phía sau vài phân.

PẦẦẦ CHÍÍÍUUUUUUU!

Tia Nghiệt thiêu rụi ghế ngồi bên cạnh tôi.

Người tôi đề lên một khẩu Tia Nghiệt, tôi chụp ngay lấy nó.

Phịch.

Tên Hork-Bajir nhảy vọt qua đầu những hành khách đang bị đông cứng ở dãy ghế giữa. Móng vuốt của hấn cắm ngập vào tấm thảm cách mặt tôi chừng ba tấc.

Tôi nhắm bắn.

CHÍÍÍUUUUUUU!

Tên Hork-Bajir bốc hơi thành một luồng khói đen sì.

Tôi kinh hoàng ngó lom lom khẩu Tia Nghiệt. Tôi chỉ có ý định làm cho hấn bất tỉnh thôi mà! Hấn là lúc nó bị rớt xuống sàn, cần gạt đã bị đẩy lên mức cao nhất rồi.

Tôi đứng thẳng người dậy. Không phải là lúc để ăn năn hay truy vấn. Cần phải chuồn khỏi

đây! Tôi phóng nhanh về phía đầu máy bay, vọt qua chiếc xe đẩy phục vụ cà phê đang bị đổ nhào và nhảy vượt qua cái lỗ hồng ở trên sàn. Tôi không thể chui lại xuống khoang hành lí bên dưới thông qua ô cửa sập. Tôi sẽ bị sa bẫy. Tên phi công lái chiếc Con Rệp sẽ trông thấy tôi khi tôi đang cố tẩu thoát qua cửa khoang.

Chỉ còn có một lối thoát duy nhất, và tôi buộc phải tới được đó trước khi -

“Chuyện gì đang diễn ra ở ngoài đó thế?” Ả Mượn xác Người từ trong buồng lái bước ra. “Tụi bay có tìm thấy...”

Tôi đứng sững.

Ả cũng đứng chết trân.

Tôi liếc mắt nhìn cánh cửa khoang hành khách. Nó nằm ở ngay giữa tôi và ả.

“Thật là lanh trí.” Ả nâng khẩu súng của ả lên. “Biến hình thành một đĩa tré để thoát khỏi sự nghi ngờ.” Ả ngắm bắn. “Nó gần như có tác dụng đấy.”

Tôi vẫn còn đang cầm trong tay khẩu Tia Nghiệt. Nó sẽ giúp tôi thoát ra ngoài qua cánh cửa đó một cách dễ dàng. Tôi nắm chặt lấy tay cầm và đặt ngón tay vào cò súng.

Nhưng nó đang ở mức năng lượng cao nhất. Một cú siết cò thôi, ả sẽ không còn có mặt trên hành tinh này nữa.

Tôi không thể siết cò.

Tôi phải đánh lạc hướng ả.

“Người không thể bắn ta được.” Tôi nói.

“Ồ ồ.” Ả cười lớn “Hãy coi này.”

Tôi nuốt khan. “Được thôi, có thể người đúng. Visser Ba muốn tên thảo khấu Andalite còn sống, nhưng nếu như người giải thích với hắn rằng việc rà soát một cái máy bay dân dụng bị đảo lộn và vượt khỏi tầm kiểm soát của người buộc người phải giết chết ta như thế nào, ta dám đảm bảo rằng hắn sẽ hiểu cho người đấy.” Tôi liếc thật nhanh cái tay nắm cửa, rồi đến khẩu súng trong tay ả, nó đang được nâng ở ngang tầm đầu tôi. “Visser Ba là một người cực kỳ tốt bụng đấy.”

Ả Mượn xác Người do dự.

Tôi chỉ cần có nhiều đó. Tôi lao tới, vặn mạnh tay nắm cửa và đẩy. Nó mở tung ra một cách dễ dàng. Không có sức hút của không khí bên ngoài. Những tia cần cầu phát ra từ chiếc Con Rệp vẫn đang giữ cho máy bay ở mức áp suất không đổi.

Vẫn giữ chặt khẩu Tia Nghiệt trong tay, tôi lao mình vào không trung.

Chương 12

“Aaaaaaaaaaaaa!”

Bay là một điều phi thường. Cưỡi trên luồng khí nóng, cảm nhận lực đẩy nâng đôi cánh lên, bay vút trên bầu trời xanh vô tận.

“Aaaaaaaaaaaaa!”

Nhưng rơi chúc đầu xuống từ độ cao hai dặm[2] mà không có cánh hay dù - rõ là chẳng phải vì vui rồi.

Hai chiếc Con Rệp lơ lửng ở hai bên, phát ra hai chùm tia tạo áp chĩa thẳng vào thân máy bay. Vị trí tôi rơi nằm ở khoảng giữa chúng.

May mắn cho tôi rằng một chiếc Con Rệp đang quay đầu về hướng khác, chiếc kia thì bị máy bay che khuất một phần, cho nên mấy tên phi công không nhìn thấy tôi rơi vút qua.

Gió đập túi bụi vào mặt và thúc khẩu Tia nhiệt vào ngực tôi. Nắm chặt súng bằng một tay, tôi dang chân tay ra, đúng kiểu đại-bàng-dang-cánh, để giảm tốc độ rơi. Cái áo len tốc ngược trên đầu tôi.

Tôi phải biến hình! Thật nhanh. Biến thành con gì đó có cánh.

Ó biển!

Tôi tập trung trí óc hình dung ra hình dạng con ó biển. Thoáng thấy có cái gì đó đang chuyển động, tôi dùng bàn tay và bàn chân như những bánh lái, xoay người để nhìn rõ hơn.

Đó là một chiến đấu cơ Con Rệp, là chiếc lúc trước lượn lơ ở bên ngoài của khoang chứa hành lý. Nó rời xa khỏi máy bay, đảo một vòng và hạ thấp độ cao. Tôi nhìn thấy cơ thể góm ghiếc của tên phi công Taxxon ép sát vào kính chắn gió khi khoảng cách giữa chiếc Con Rệp và tôi mỗi lúc một gần.

Tôi ước lượng khoảng cách giữa mình với tên Taxxon và giữa mình với mặt đất đang dâng lên rất nhanh. Tôi có thể vừa rơi vừa hoàn tất quá trình biến hình, và khi tới gần mặt đất, may ra tôi sẽ thoát khỏi nó.

Nhưng nó sẽ nhìn thấy tôi. Nó sẽ thấy tôi biến hình trực tiếp sang lốt ó biển và hẳn sẽ biết tôi là người.

Cái thông tin nhỏ nhoi ấy chắc chắn sẽ giúp hẳn leo lên chức Visser Bốn.

Và đưa bạn bè tôi đến với án tử.

Tôi rùng mình. Tôi có bao nhiêu lựa chọn đây: Hoặc là chết; hoặc là giết bạn bè mình; hoặc là...

Có một cách nữa... Tôi đặt tay lên cò khẩu Tia nguyệt. Đó chính là cách... kết thúc phiên hà. Dùng cả hai tay nắm chặt báng súng, tôi nâng cao khẩu Tia Nguyệt lên trên đầu và ngắm bắn.

Chííííuuuuuuu!

Kính chắn buồng lái bể vụn. Tên Taxxon nát bấy như một trái dưa, những mảnh vụn cơ thể hắt bắn tung tóe trên bầu trời. Chiếc Con Rệp rực lửa, xoáy tròn, mất kiểm soát, lao thẳng xuống Trái Đất.

BÙÙÙÙMMMMMM.

Phi cơ Con Rệp nổ tung. Luồng hơi phụt lên làm văng khẩu Tia nguyệt khỏi tay tôi và hất tôi ngược lên cao. Khi trở lại trạng thái rơi, cả một màn mưa thủy tinh và kim loại bao xung quanh tôi.

Tôi vừa đâm xuống vừa xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Bầu trời. Mây. Mặt đất. Những đám mây lùi xa dần. Mặt đất hiện ra mỗi lúc một rõ rệt. Tôi cần phải kiểm soát tình hình! Một cách thật nhanh chóng.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung. Tôi hình dung ra hai cánh, móng vuốt, lông vũ. Tôi cần có đôi cánh trước nhất. Làm ơn hãy cho tôi đôi cánh.

Những lóng xương nổ lổp bốp và kêu lạo rạo. Vai tôi vặn mạnh ngược về phía sau. Hai cẳng chân giật về phía trước.

Phụụttt! Mũi và miệng vụt chu ra, lớp da cứng đành lại tạo thành cái mỏ.

Cảm thấy cái áo len lùng bùng quanh người, tôi vỗ mạnh để thoát ra.

Vỗ cánh. Đúng rồi! Tôi mở mắt. Chiếc áo len bật ra khỏi cơ thể đang co rút lại của tôi. Tôi đã có cánh, một đôi cánh chỉ mới đang bắt đầu hình thành. Một loạt các sọc hoa văn xuất hiện trên da, giống như những hình xăm trải dài khắp cơ thể tôi rồi đột ngột những cọng lông thật sự - lông vũ của loài ó biển - bật ra.

Đôi cánh nâng tôi lên cao. Tôi cuời luồng khí nóng chỉ cách mấy bụi cây thưa thớt bên dưới có chừng một mét. Lơ lửng một lúc để lấy lại sức, tôi nhả khí khỏi cánh và sà xuống đất.

Mặt đất đỏ au, cần cỗi và bất tận. Tôi soãi cánh bay là là trên mấy bụi rậm, cố kiểm cho ra những dấu hiệu, như một thị trấn, một biển chỉ đường, hay thậm chí là một con đường cũng được - bất cứ thứ nào có thể cho tôi chút đầu mối để tôi biết mình đang ở chốn nào.

Xxxxoeeeeettt.

Một chớp sáng màu cam.

Luồng sóng sợ hãi quét khắp cơ thể chim của tôi.

Rừ - BRỪỪỪỪMMMMMM.

Tiếng động cơ của một chiếc phản lực rền rĩ ở bên trên và đằng sau tôi.

Tôi lượn tròn. Chiếc máy bay gầm rú bay ngang bầu trời rồi đi mất, chỉ còn lại chiến đấu cơ Con Rệp vẫn đang lơ lửng ở trên đó. Đôi mắt ó biển của tôi có thể trông thấy ả Mượn xác Người đang đứng cạnh tên phi công Taxxon, miệng lầm bầm chi đó. ả khua khua tay và chỉ xuống phía dưới, hướng về phía tôi.

Tôi cuống cuống phóng thẳng xuống mặt đất, luồn lách giữa những bụi cây lồm chồm.

Chiếc Con Rệp phủ bóng trùm lên người tôi.

CHÍÍÍÍUUUUUU.

Tôi lượn vòng. Phải có chỗ nào đó để núp chứ. Hẳn phải có nơi nào đó trên hoang mạc cằn cỗi này che chắn được cho tôi chứ.

CHÍÍÍÍUUUUUU.

Đất đỏ xối tung xung quanh tôi.

Tôi ngoặt gấp. Tôi nhận thấy hai cánh của tôi rã rời lắm rồi. Cơ thể ó biển được cấu tạo để liêng và lượn, còn nếu cứ đập cánh không ngừng gần mặt đất như thế này, sức lực của tôi sẽ đến hồi cạn kiệt.

Tôi bay là là dưới thấp, bên trên một lùm cỏ, bên dưới một bụi cây, rồi vòng quanh một cái cây khẳng khiu và bay vọt vào không trung.

Tôi chao nghiêng. Có một khe núi hẹp và sâu, con lạch đáy cạn khô khoét xuống nền đất đỏ bằng phẳng. Tôi bay vào trong khe núi sát rạt với vách đá, cứ thế mà lao tới thật nhanh, dọc bên dưới mái đá lúp xúp cây bụi.

Một bóng đen phủ trùm trên khe núi rồi biến mất.

CHÍÍÍÍUUUUUU!

Một tiếng nổ, cày tung đáy con lạch.

Đẩy cánh về phía trước, móng vuốt rùn lại, tôi hạ cánh xuống một mỏm đá.

Bóng đen lại lướt qua, lần này trôi phía trên đầu tôi theo hướng ngược lại.

CHÍÍÍÍUUUUUU!

Một tiếng nổ vang lên ở phía xa xa. Chúng mất dấu tôi rồi.

Trên vách khe núi có những hõm nhỏ. Chọn hõm có độ sâu hơn, tôi hoàn hình.

Núp mình trong hõm, tôi hít một hơi dài. Tôi lại là người rồi, nhưng chỉ được một chốc thôi. Tôi nghe thấy tiếng chiếc Con Rệp nã súng chiu chiu tạo nên vô số hố đạn dọc ngang hoang mạc. Nhưng trí óc tôi đang để tâm tới thứ khác. Nhắm đôi mắt mệt mỏi lại, tôi tập trung.

Cúi chỏ và hông cạ vào đá khi cơ thể tôi co rút lại thành một cái chấm cực nhỏ. Người dẹt ra, xương tan rã. Ở hai bên cơ thể đĩa-bọc-thép của tôi, trồi ra thêm một đôi chân, còn từ cửa miệng, phụt ra hai cái vòi hút.

Tôi là một động vật hút máu ký sinh, không cánh, mù cảm và luôn bị cái đói giày vò.

Tôi là bọ chết.

Vùi mình vào trong lòng cát, tôi chờ.

Chương 13

Một luồng Tia nghiệt khác dội xuống. Mặt đất rung chuyển.

Thêm luồng nữa.

Tôi không nghe thấy tiếng chiu chiu bởi bọ chết làm gì có tai. Nhưng mọi tế bào trên cơ thể tôi cảm nhận được từng chấn động một. Những hạt cát to cỡ xe tải chở rác nhẩy rộn quanh tôi.

Nhưng chúng không thể gây thương tích cho tôi được. Chỉ trừ phi bọn Yeerk bắn thẳng vào tôi, còn không thì tôi an toàn - trong hai giờ.

Tôi lượn sâu hơn vào trong lớp cát. Không khó khăn gì trong việc điều khiển bản năng của loài bọ chết. Về cơ bản, bọ chết chỉ có hai động thái: Tìm máu và đánh chén. Và ngay khi nhận ra ở giữa thành cát nho nhỏ này chẳng có máu, bộ não của nó nằm yên gần như không còn hoạt động nữa.

Nhưng trí não của chính tôi lại ở trạng thái quá tải.

Tôi đã chạy, chạy như điên, đánh nhau rồi lại chạy và gần như làm loạn mọi chuyện lên kể từ khi...

Từ khi nào nhỉ? Đã bao lâu rồi nhỉ, kể từ khi tôi bay lượn lơ bên trên sân bay theo dõi chuyển hàng tuyệt mật? Đường như đã hàng bao nhiêu năm rồi í. Quãng thời gian sống của một ai đó khác chứ không phải là của tôi.

Nhưng, tôi biết, chuyện ấy không thể xảy ra cách đây quá vài giờ đồng hồ. Có thể là mười hai tiếng? Hay mười bốn? Mười bốn giờ kinh hoàng?

Kinh hoàng. Đúng rồi.

Bạn thấy kinh hoàng khi vào lớp và nhận ra mình đã bỏ quên bài làm thầy giao ở trên xe buýt, mình bị bồ đá, và mình đi vớ chiếc này chiếc kia...

Thế nhưng chuyện xảy ra với tôi còn vượt quá cả kinh hoàng. Nó là...

Thậm chí còn chẳng có từ nào để diễn tả nữa kìa.

Một hình ảnh chợt xâm chiếm đầu óc tôi: Hai người Hork-Bajir lom lom ngó tôi với ánh mắt ngập tràn nỗi sợ hãi và vô vọng khi họ loạng choạng rồi té ngã rớt ra khỏi khoang hàng. Tiếng hét của hai người đó vẫn còn mãi vang vọng trong đầu tôi.

Họ không đáng bị đối xử như thế. Đúng vậy, người Hork-Bajir trông giống như những cổ

máy giết người đứng trên hai chân, nhưng khi không có những tên Yeerk trong đầu, họ chỉ là một giống loài giản đơn, vô hại và có tính tin người. Và những lưỡi hái đó? Với một người Hork-Bajir, một Hork-Bajir tự do, họ sử dụng chỉ với một mục đích: thu hoạch vỏ cây. Làm thức ăn. Người Hork-Bajir ăn chay. Loài sinh vật ăn chay hiền hoà, yêu thiên nhiên.

Tôi đã giết bốn người như vậy trong vòng chưa đầy một ngày.

Hai người ở trong khoang máy bay chỉ là sự cố. Tôi không thực lòng kéo cò bắn người đầu tiên và chỉ có ý định đe dọa người thứ hai mà thôi. Dù sao, nếu tôi không ở đó, họ đã sống. Còn hai người Hork-Bajir ở trong khoang hàng? Không phải tai nạn. Tôi đã định giết họ, và tôi đã làm.

Giống như tôi đã muốn giết tên Taxxon.

Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng Rachel: “Nào nào, Cassie. Lũ Taxxon tự nguyện làm bọ Mượn xác và là bọ ăn thịt đồng loại cơ mà. Tên phi công đó có khi còn ngấu nghiến cả những mảnh thịt của chính mình nếu hắn còn mồm để ăn. Đừng có phí phạm lòng cảm thông. Hoặc cảm giác tội lỗi nơi cậu chứ. Một kẻ phải chết, cậu hoặc hắn ta, cậu chọn hắn. Kết thúc chuyện.”

Đúng rồi, kết thúc câu chuyện đáng ra không nên có bắt đầu.

Nếu tôi có một quyết định đúng đắn, một bước tiến thông minh từ mười hai hay mười bốn tiếng trước hay có thể nhiều hơn, mọi chuyện đã chẳng xảy ra.

Hói Xu đã chẳng lên cơn điên. Những người lính Thuỷ quân không nã súng. Tôi nên rời đi ngay khi Jake ra lệnh huỷ nhiệm vụ. Và tôi sẽ chẳng ngã ra bất tỉnh trong khoang hàng máy bay, bị bỏ lại để rồi không có lựa chọn nào khác ngoài giết hoặc bị giết.

Tôi không cố trở thành một kẻ tử vì nghĩa lớn, hoặc nói đúng ra tôi luôn là kẻ ích kỷ. Tôi không thể. Trong thế giới của tôi, đưa ra những quyết định khó khăn là một phần của cuộc chơi. Đôi khi tôi đúng, đôi khi sai. Đôi khi tôi cũng không thể phân rõ được, kể cả khi kết thúc nhiệm vụ và tất cả chúng tôi sống sót thoát ra, ít nhất là thế.

Rời bỏ Animorphs. Quay lại. Tin vào Aftran, vào Yeerk. Tin tưởng cô ấy thêm lần nữa. Lãnh lấy những trách nhiệm bất tận này, luôn luôn phải gánh chịu mọi hậu quả của một điệp vụ. Nói đi, không, tôi không thể gánh lấy nhiệm vụ này, không thể giết hại những kẻ vô tội dù vì bất cứ mục tiêu nào, tôi sẽ không làm thế. Tôi phải tham gia bằng mọi giá, từ bỏ có khi còn làm mọi thứ tệ hơn. Tại sao chứ? Chỉ cứu được vài mạng sống, không thể giúp cho những người khác. Lựa chọn. Luôn luôn có một lựa chọn.

Nếu có một lựa chọn khác, khôn ngoan hơn vào lúc này, tôi sẽ ở nhà, chăm sóc bầy thú bệnh trong nhà kho của cha mẹ.

Phù, dù sao cũng có một điều tôi không phải lo lắng. Cha mẹ không biết tôi đã đi mất. Người Chee đang giả dạng tôi như họ vẫn thường làm.

Jake hẳn sẽ cảnh báo cho họ ngay khi cậu ấy biết tôi biến mất. Bây giờ, một người Chee sẽ tạo ra hình ảnh của tôi giống thật đến nỗi cha mẹ cũng chẳng nhận ra sự khác biệt. Người Chee ăn bữa tối dành cho tôi, đến lớp học của tôi, giúp bố tôi chăm sóc các con thú.

Hôn cha mẹ tôi để chúc ngủ ngon.

Và làm cả bài tập đại số hộ tôi, dù sao đây cũng là điều hay ho nho nhỏ.

Trong khi đó, tôi thành một con bọ chết, trốn chui trốn nhủi trong lớp đất. Và tôi còn chẳng biết mình đang ở đâu.

Tôi phải về nhà.

Tôi muốn cha mẹ của mình. Tôi muốn nông trại của mình.

Tôi nhớ Jake. Và Rachel. Tobias và Ax. Cả Marco nữa.

Người Chee không thể mãi giả dạng tôi được. Có phải không?

Hai giờ dành cho tôi có lẽ cũng sắp hết. Tôi hoàn hình. Chậm rãi. Cẩn trọng.

Đêm đã buông xuống. Tôi chỉ có thể nhìn thấy trăng vào sao ngự trên bầu trời. Không Con Rệp. Không máy bay ngừng hoạt động. Không người giáo viên thể dục nhắm bắn tôi bằng khẩu súng bụi chẳng.

Tôi đứng và nhìn lên vách hẻm. Không có gì cả. Chỉ là một mặt phẳng đứng.

“Ổn rồi.” Tôi rũ cát ra khỏi tóc. “Tốt rồi. Mình chẳng biết mình đang lang thang ở đâu nữa nhưng ít nhất bọn Yeerk hình như cũng chẳng hay. Đây đúng là lợi thế. Mình chấp tất.” Tôi ngó chăm chăm cái thứ có vẻ như là một hoang mạc vô tận. “Mình nghĩ...”

Tôi túm chặt một cái rễ và đẩy người khỏi hẻm núi. Tôi cúi lom khom, sợ sệt một bàn tay Hork-Bajir nào đó đột ngột vươn ra từ bóng tối.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một tiếng nói sát ngay cạnh. “ Chúng đi rồi.”

Chương 14

“AAAAAA!”

“AAAAAA!”

“Grrrrrừừừừừ.”

Tôi hét lên.

Cậu ta hét lên.

Con chó trụ thân mình trước mặt chủ nhân của nó và buông ra tiếng gầm gừ nho nhỏ.

Tôi hãi hùng trườn lại phía bãi cát.

“Ổn cả mà, Tjala.” Tên nhóc vươn tay ra gãi gãi cổ con chó. Cậu ta ngược lên nhìn tôi rồi lại hạ ánh mắt xuống. “Nó không cắn cậu đâu.” Cậu ấy nói.

Tên này cỡ tuổi tôi, có khi còn lớn hơn. Thật khó đoán định dưới ánh trăng thế này. Cậu ta đã rúc vào ngồi giữa một hòn đá to tổ tằm và một bụi rậm từ lúc nào, và tôi suýt chút nữa thì hạ cánh thẳng vào người cậu chàng khi leo khỏi hẻm núi. Nước da cậu ta đen, còn đen hơn cả tôi. Nó lẫn vào bóng đêm.

Tôi dò xét xung quanh. Liệu có còn ai lẫn lút trong bóng tối nữa?

“Khỏi lo.” Cậu ta nói. “Chỉ có bọn mình ở đây thôi.”

Tôi nhìn quanh một lần nữa, không chắc có nên tin anh ta hay không. “Anh bạn,” Tôi nói. “cậu làm tôi sợ đấy.”

“Tôi làm cậu sợ?” Cậu ta bật cười. Những lọn tóc đen loăn quăn nhảy múa. Đôi tai chú chó giật giật. “Buồn cười thật.”

“Đúng. Kích động ghê.” Tôi chuồn ra khỏi cát và rũ rũ quần áo. Tôi thầm liếc lên nhìn cậu ta và thấy anh chàng đang nhìn chăm chăm bộ đồ bó của mình.

Cậu ta nhanh chóng chuyển ánh nhìn sang hướng khác.

Tôi nhìn xuống. Được rồi, bộ áo te tua, xơ mướp. Rachel rồi sẽ nổi cơn. Nhỏ hần sẽ bắt tôi đi mua ngay một bộ mới khi vừa về đến nhà cho coi.

Nếu tôi về được nhà. Tôi ngược lên. “Um”

Tên nhóc đó mỉm cười. “Cậu cần được giúp đỡ.”

“Ừ, đúng vậy đấy.”

Cậu ta là dạng người gì vậy? Như thể cậu ấy đọc được suy nghĩ của tôi ấy. Người này có một giọng nói nhẹ nhàng, đôi chút ngưng ngấp nhưng cũng khá là tự tin. Như thể cậu ấy biết mình nên làm gì và sẵn sàng thực hiện. Hơi giống... Jake.

Tôi lắc đầu. Không, giống Jake đâu mà giống.

“Đúng thế, tôi cần sự giúp đỡ. Tôi...” Ôi, sao có thể giải thích mình đột ngột hiện ra từ không khí chứ? “... đi lạc.”

“Lạc.” Cậu ta lại cười. “Cô nàng người - chim có khả năng biến thành bọ đi lạc. Không cần lo lắng. Cậu đã được tìm thấy rồi đó.” Cậu ta đứng thẳng lên. “Tôi là Yami và tôi sẽ là hướng dẫn viên cho bạn tối nay.” Cậu cười. “Tôi rất vui khi nói với bạn: Một ông chú của tôi là hướng dẫn viên ở Uluru đấy.”

Yami quay đi và nhảy xuống dọc theo triền hẻm. Con chó Tjala chạy lon ton theo cậu ta.

“Tôi là Cassie.” Tôi gọi với theo họ. “Tôi thấy... À, cảm ơn.”

Tôi chạy đuổi theo họ trước khi mất dấu cả hai trong bóng tối. Tôi suýt sảy chân ngã khi chạy qua một bụi rậm, cố giữ cho đôi chân trần ở trên lớp cát mềm, tránh xa các loại đá, cành nhánh và các bụi cỏ gai.

Yami cũng đi chân không nhưng đôi chân gầy nhẳng như que sậy của cậu ra di chuyển với một vẻ uyển chuyển tự nhiên. Tjala nhảy rộn lên theo cậu ta. Nó là một chú chó con khỏe mạnh, không to hơn một chú chó bán trưởng thành bao nhiêu với những đốm đen trải khắp bộ lông và đôi tai nhọn luôn vểnh lên nghe ngóng mọi tiếng xào xạc hay tiếng chim kêu.

Tại tôi bước đi trong im lặng một hồi lâu.

“Vậy,” Cuối cùng tôi cũng mở lời. “cậu nhìn thấy mọi thứ hả? Con chim? Bọ chết?”

Yami gật đầu. “Và cả cái máy bay ngồ ngộ đó nữa.” Cậu ta lúc lắc cái đầu. “Có rất nhiều máy bay bay qua đây nhưng tôi chưa thấy cái nào trông như vậy cả, đuổi theo lũ chim và tạo nên hàng đồng lỗ trên mặt đất. Thật đáng ngạc nhiên.”

Tàu Con Rệp. Ngạc nhiên. Ừ đúng, bạn có thể nói thế.

Tôi nhảy qua một bụi rậm. “Nhưng thế còn chim hoá thành cô gái, rồi thành bọ chết, sau đó trở lại làm cô gái? Không ngạc nhiên à?”

Yami nở một nụ cười nửa miệng. “Không.” Cậu ta nhún vai một bên vai. “Ừ, có đôi chút. Nhưng...”

Cậu ta đột ngột dừng lại và giơ tay ra. Tôi tí nữa đâm sầm vào.

“Nhưng cũng không nhiều lắm. Đây là lý do.”

Cậu ta hạ tay xuống. Tôi nín thở. Hoang mạc bằng phẳng đã bị thay thế. Chúng tôi đang đứng ở trên một vách đá hình lưỡi liềm.

Đôi tai Tjala giật giật.

“Grrrrrừừừ.”

“Suyttt.” Yami đặt tay lên lưng Tajla để giữ nó đứng yên. “Ở yên đây.”

Lòng sông khô cạn đặt điểm kết thúc của nó nơi triền đá. Tôi nhìn lên. Mặt trăng tròn trịa phản chiếu ánh sáng xuống. Hai bên vách đá đổ dốc thẳng xuống một hồ nước.

“Đây là một vùng đất thiêng liêng.” Yami nói. “Dòng suối tạo nên bởi linh hồn tổ tiên chúng ta. Họ tạo ra nước, khe núi và cả những hang động chạy dọc theo khe núi. Và khi họ hoàn tất công việc của mình, họ tự biến mình vào đá, núi, cây cối, những ngôi sao và mọi thứ có trên Trái Đất cũng như trên bầu trời.” Cậu ta nhún một bên vai và nở ra một nụ cười. “Và có thể cả bọ chét nữa. Ai mà biết?”

Tjala vẫn đứng lặng ở triền vách đá, cơ bắp căng ra. Đôi tai vươn ra phía trước.

“Grừừừừừ.”

“Không, Tajla. Đứng yên.” Yami khẽ gãi gãi đầu Tajla. Cậu ta nhìn tôi và khẽ ra hiệu về phía một thứ gì bên dưới.

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta. Ánh trăng chiếu rọi một cơ sở loài động vật to lớn tha thẩn trên đồng cỏ ven suối. Một số gập người xuống ăn. Một số đứng trên đôi chân sau chắc khỏe, gần giống con người, đôi tai dài thượt khẽ giật giật. Một trong những con nhỏ, con non, quay sang và nhảy tọt vào túi mẹ.

“Được rồi.” Tôi nói. “Vậy đây không phải là Nam Dakota.”

Chương 15

“Nam Dakota?” Yami nhìn tôi thích thú. “Cậu lạc *thật* rồi.”

Không đùa đâu. Tôi nhìn chăm chăm đàn kăng-gu-ru. Bị lạc ở Úc. Khoảng cách xa tít tắp khỏi gia đình tôi có thể đạt được mà không cần phải rời hành tinh này.

Nhưng lũ kăng-gu-ru! Tôi nhìn chúng chăm chú. Chúng là một sự hoà trộn kì lạ: Gương mặt của loài hươu, tai thỏ, đuôi cực dài của chuột buông thông dưới mặt đất.

Khi bọn chúng gập người xuống ăn, chúng trở thành một mớ lộn nhộn chân và đuôi, móng còn cao nhọn hơn cả đầu. Khi chúng đứng, đôi chân trước nhỏ hơn, chìa ra phía trước na ná như người.

Và, tất cả những bộ phận kì khôi này gắn vào với nhau thành một chỉnh thể tuyệt diệu.

“Tôi không biết chúng to đến thế.” Tôi thì thào.

“Lông chúng màu nâu đỏ,” Yami nói. “cao hơn cả ông nội. Đàn này hay ăn ở đây lắm.”

“Đàn?”

Yami nhún vai. “Một nhóm kăng-gu-ru. Một đàn.”

Tôi gật đầu. Một đàn. Tôi không thể dứt mắt khỏi bọn chúng.

Và Tjala cũng thế.

“Grưưừừừ.”

Bọn kăng-gu-ru ngừng ăn và ngược lên.

“Đứng yên đây, Tjala.”

Tjala quay đầu sang nhìn Yami rồi lại nhìn bọn kăng-gu-ru. Một con khá to nhảy bật lên. Đôi chân sau to lớn dậm mạnh xuống lớp cỏ.

Tjala nhảy vọt theo triền đá và trườn men theo con dốc xuống dải đất bằng phẳng bên dưới.

“Không!” Yami chạy theo nó. Tôi bám theo.

Lũ kăng-gu-ru trốn đi. Chúng không chạy tán loạn lên như gia súc. Chúng nhảy về nhiều

hướng khác nhau, theo đường zig zắc trên cỏ, dấu chân in rần rần trên mặt đất.

Tjala nhảy xuống đồng cỏ, và chạy vòng vòng quanh những con kăng-gu-ru, đóp chân chúng. Bọn kăng-gu-ru đá và đập con cầu bằng vuốt của mình.

Yami trèo xuống một rãnh cắt ngang qua đồi dốc đứng. Tôi theo sau, vấp phải một hòn cuội và ngã vào đồng rễ lổn nhổn.

Cả đàn giờ tan tác. Tjala vẫn đang đuổi theo một con kăng-gu-ru to tổ bố. Nó đá cậu chàng, đứng thẳng trên chiếc đuôi to tướng và dùng vuốt cào mũi Tjala một vố nhớ đời.

Tjala tru lên. Con kăng-gu-ru nhảy vào chỗ nước. Tjala nhảy tồm theo sau.

“Ôi không!” Yami chạy về phía con suối. “Quay lại, Tjala!”

Con cầu con chạy trên dòng nước nông nhòen gần bờ. Nó nhìn Yami rồi nhìn dòng nước, bị giằng xé giữa tuân lệnh chủ nhân và rượt theo con kăng-gu-ru.

Yami vỗ vỗ vào đầu gối. “Tjala! Đến đây!”

Tjala nhìn con kăng-gu-ru lần cuối, rồi quay lại và chạy về phía Yami. Nó chút nữa gập đôi người lại khi Yami quỳ xuống và gại gại cổ nó.

Con kăng-gu-ru bơi về phía bờ bên kia. Nó nhảy một quãng nữa rồi quay sang nhìn chúng tôi. Nó xăm xoi tụi tôi một lúc rồi lại quay đi, nhảy vào trong bóng tối.

“Nó có vẻ ổn.” Tôi nói. “Tôi không nghĩ là Tjala làm nó bị thương.”

“Tôi không lo cho con kăng-gu-ru.” Yami cười lớn và ngã ngửa ra sau khi Tjala chồm lên liếm mặt cậu ta. “Tôi lo cho Tjala cơ. Con kăng-gu-ru có thể giết nó mất.”

“Thật chứ?”

Yami vỗ vỗ lưng Tjala. “Tôi từng thấy một con kăng-gu-ru đực dìm chết hai con chó đingo ở đây. Nó dẫn chúng vào chỗ nước sâu và dẫn đầu chúng xuống. Hai con chó hoang một lúc cơ đấy.”

Yami đứng lên và bắt đầu rời khỏi đồng cỏ. Tjala bắt đầu bám theo thì chợt ngừng lại. Tại nó động lên.

Tôi lắng nghe. Tiếng sột soạt và dậm đất.

Yami cũng nghe rồi gật đầu và chạy về phía tiếng động. Tôi và Tjala theo sau.

Bọn tôi tìm thấy một con kăng-gu-ru - một con cái, Yami nói thế - kẹt lại nơi rào thưa. Một chân mắc vào dây thép. Nó ngẩng đầu lên và quay ra sau khi cố đá và cào. Con của nó ló đầu khỏi túi. Vội thụt vào khi thấy chúng tôi.

Yami giữ rịt Tjala lại trong khi tôi lần ra sau con kăng-gu-ru.

“Giúp nó nhé.” Cậu ấy nói. “Tránh xa mấy cái vuốt.”

Con kăng-gu-ru vặn người và đá. Nó lắc lắc cái đầu. Đôi mắt đong đầy nỗi sợ hãi hoang dại.

“Suyttt!” Tôi nói. “Rồi mày sẽ ổn thôi.”

Tôi đặt tay lên đuôi nó. Cô nàng đập thêm một quả nữa rồi ngắt đi.

Tôi cần phải hành động nhanh thôi. Một cái vuốt sau của cô nàng vướng vào dây chần. Mấy cú đá càng làm cho nhiều dây quấn quanh chân hơn. Tôi kéo duỗi một sợi rồi bắt đầu gỡ nó ra.

Con kăng-gu-ru con thọc cái mũi ra khỏi túi và nhìn tôi.

“Này, anh bạn nhỏ.” Tôi nói. “Mẹ mi sẽ được giải thoát mau thôi.”

Tôi lôi nốt sợi dây cuối cùng khỏi móng nó rồi vứt đi.

Con kăng-gu-ru mẹ nhấc đầu lên. Đôi tai ngo ngoay. Cô nàng hít ngửi con mình rồi, gượng dậy và nhảy đi mất.

Bộppp. Bộppp. Bộppp.

Nó ngừng lại dưới bóng một cái cây và quay lại nhìn. Cô nàng đứng thẳng, nhìn tôi. Đôi tai dài giật nhẹ. Rồi nó quay người và nhảy đi mất.

Yami mỉm cười, nụ cười nửa miệng. “Cậu có một ảnh hưởng đặc biệt với lũ lăng-gu-ru.” Cậu ta nói. “Lần tới có khi cô gái-chim muốn biến thành kăng-gu-ru thay vì bỏ chết nhỉ?”

Cậu ta cười lớn. Tôi cũng cười. Yami nghĩ biến thành một con kăng-gu-ru là một câu đùa thú vị.

Tôi không nói với cậu ta câu đùa này hoàn toàn có thể trở thành hiện thực.

Chương 16

“HAHAHAHA!”

Một tiếng cười âm vang lọt vào trong những giấc mơ.

Tôi mở mắt ra, nhắm lại, rồi lại mở ra lần nữa. Ánh nắng rực rỡ trải dài xuống biển cát đỏ.

Cát đỏ.Ồ, phải rồi. Úc.

Tôi vẫn nghe thấy tiếng cười, và những giọng nói. Tôi ngẩng đầu lên. Tôi hiện đang nằm trên một cái ghế gỗ cứng ở hành lang cái trạm chỗ Yami. Ai đó đã cuộn chiếc chăn lại và gối nó dưới đầu tôi, và giờ thì cái cần cổ của tôi cong theo hình của nó. Vai tôi tê đi ở mấy chỗ đè lên lớp gỗ.

Giờ này hẳn đã sáng rồi, sáng sớm, nhưng không khí đã mang nặng hơi nóng nực chỉ còn đủ cho tôi hít thở. Tôi quăng chân sang một bên chiếc ghế dài và ngồi dậy.

Tôi nhớ mình đã theo Yami đến cái trạm nhỏ này của nhà cậu ấy. À không, không phải trạm. Một cái tiền đồn. Cậu ấy gọi nó như thế, tiền đồn. Tôi nhớ mình đã ngồi đợi trên chiếc ghế dài khi Yami đi tìm mẹ mình. Tôi nhớ mình đã gục đầu vào tay để nghỉ khi dựa mình vào Tjala.

Và đó là tất cả những gì tôi nhớ được. Tới giờ.

Tiếng cười nói vọng vào từ bên ngoài. Tôi dụi mắt xua cơn buồn ngủ và đứng dậy. Tôi phải đi tìm Yami và hỏi xem cậu ta có điện thoại không. Tôi phải về nhà. Bằng bất cứ giá nào.

Hoặc chí ít, tôi cũng phải rời khỏi nơi này. Bọn Yeerk sẽ quay lại và tôi không thể đẩy Yami và gia đình cậu ấy vào tình trạng thậm chí còn nguy hiểm hơn những gì tôi từng trải qua.

Nhà của Yami là một khối đá nhỏ hình chữ nhật, thấp lè tè với mái lợp kim loại chìa dài ra cả bốn phía tạo nên một hàng hiên. Tôi có thể nhìn thấy vài ngôi nhà và một cái trại màu bạc gần đó.

Yami đang ngồi với một nhóm người, gia đình cậu ấy, tôi đoán vậy, trong một cái lán nhỏ làm bằng cành cây. Họ im bật khi nhìn thấy tôi đang đi trên lớp cát về phía họ.

Ôi không, bộ đồ bó của tôi? Tôi ngó xuống.

Ơn chúa. Nó trông thật nhếch nhác, rác rưởi, và nhóp nhều hôi nhưng vẫn che được những phần quan trọng.

Tjala chạy lon ton khỏi cái lán và lao qua lớp cát về phía tôi. Nó ve vẩy cái đuôi và ngo

ngậy thân người, liếm tay tôi, sau đó quay đi và chạy về phía lán. Tôi đi theo.

Khi tôi đến được chỗ lán, Yami gửi đến tôi một nụ cười nửa miệng và ngoắc đầu về phía người đàn ông cao tuổi ngồi ở trung tâm. “Ông tôi muốn gặp cậu.” Cậu ta nói.

Người đàn ông duỗi chân ra và đứng dậy. Ông mặc một cái áo lao động không tay và chiếc quần jean bụi. Mái tóc là một mớ tóc xoắn lộn xộn đã ngả màu thời gian, buộc phải ngoan ngoãn nằm im nhờ một dải dây buộc đầu và gương mặt như được đeo tạc từ gỗ khô với chiếc mũi cánh cung bè ra và trán gồ ra hơi quá như muốn che hoàn toàn đôi mắt.

Ông loạng choạng. Một chân như oằn xuống. Yami vươn ra đỡ lấy tay ông và giữ lấy thân thể ông đến khi ông lấy lại được thăng bằng.

Ông cụ này đang quan sát tôi cẩn thận. Gió vờn bộ râu hoa râm dài dài của ông.

Và rồi ông mỉm cười, nụ cười giống như Yami ngập tràn khuôn mặt. Ông cầm lấy tay tôi và nhẹ vỗ về. Ông gật gù và cười lớn, một tiếng cười trầm vang. Tiếng cười đã đánh thức tôi.

Những người còn lại trong nhà Yami cũng cười và vây quanh tôi.

Tôi nhìn Yami.

Cậu ta nhún vai. “Tôi nói với ông về khả năng thay đổi hình dạng của cậu. Và về cái cách cậu trấn an con kang-gu-ru. Và về chuyện cậu trốn trong một khe núi chạy về phía con suối.”

Ồ. Cái này.

Ông Yami gật đầu. “Con suối của tổ tiên chúng ta. Con đã chọn nơi đó làm chốn trú ẩn. Đó là một dấu hiệu.”

Đúng rồi. Hẳn là một dấu hiệu rồi. Một dấu hiệu cho thấy tôi không thể thả lỏng mình trong thế giới mà không bị giám sát.

Nhưng gia đình Yami lại không nhìn mọi chuyện theo hướng ấy. Hình như tôi đã trở thành một nhân vật nổi tiếng khi đang vẫn vợ trong giấc ngủ thì phải.

Yami giải thích với tôi. “Nỗi sợ lớn nhất của ông là những truyền thống xưa cũ rồi sẽ mất đi. Ông đã cố hết sức để truyền đạt cho chúng tôi về tổ tiên của mình. Ông nghĩ cậu là một chứng cứ cho thấy ông đã thực hiện tốt công việc của mình.”

Tôi ngó cậu ta chăm chăm với vẻ kinh hãi. “Nhưng Yami, tôi không phải. Tôi chẳng là chứng cứ của bất cứ thứ gì cả.”

Yami chỉ nhún vai.

Me cậu ta đưa tôi một cái áo phông và quần soóc và khẳng khẳng rằng tôi sẽ ra dáng hơn hẳn khi mặc chúng. Bà đã đúng. Trông tôi quả có khá hơn thật. Nhưng tôi hốt hoảng khi đi ra ngoài sau khi thay đồ và thấy cô của Yami ném bộ đồ của tôi vào một cái chậu để ngâm giặt.

“Cháu muốn mang nó theo.” Tôi nói. “Càng sớm càng tốt.”

Họ gật đầu và mang đến bữa sáng, một tô to thứ gì đó như một bản thu nhỏ trắng trắng của lữ Taxxon.

“Món sêu witchetty[3].”

“A.” Tôi ngó chăm chăm cái tô. Nó đầy những miếng sêu béo ngậy, trắng nhách, còn dài hơn cả tay tôi. “Đừng nói với tôi,” Tôi nói. “nó có vị như thịt gà nhé.”

Yami nhăn mặt. “Không,” Cậu ta bỏ một miếng vào mồm và nhai. “giống vị bơ hơn. Thử đi.”

Cậu ta nhặt lên con dài nhất và múm míp nhất cái tô của mình và chia ra cho tôi.

Tôi nhìn cậu ta rồi con sêu. Tôi đã từng ăn những thứ tệ hơn. Thật ra, tôi còn tệ hơn thế từ khi tôi biến thành Yeerk. Nhưng giờ tôi là Cassie, một Cassie con người thông thường, và tôi sẽ không bao giờ ăn một phiên bản thu nhỏ của Taxxon đâu.

“Cậu biết đấy, hơi nóng sa mạc ảnh hưởng tới tôi.” Tôi nuốt nước miếng. “Tôi... Tôi không thấy thèm ăn.”

Yami chớp mắt và gật đầu. Nụ cười của cậu ta tan biến. Tôi nhìn vào đôi mắt đen ấy và cảm thấy nổi da dút khê châm vào tim.

Chỉ có chúng tôi ở đây, ngồi đối diện nhau trong căn lán. Tjala gật gà bên Yami. Ông cậu ấy cà nhắc đi về phía một trong số những căn nhà, và cô em họ đang nghịch cát gần đó. Những người khác trong gia đình cuối cùng cũng thôi nhặng xị quanh tôi mà quay về công việc buổi sáng của họ.

Yami bỏ con sêu lại vào tô của cậu ta.

“Yami,” Tôi nói. “gia đình cậu đối xử với tôi rất tốt. Cậu cũng rất tốt với tôi.”

Tôi chạm vào tay cậu ấy. Cậu ấy nhìn xuống vẻ ngạc nhiên. Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi rút tay lại.

“Tôi không muốn cậu nghĩ tôi chẳng hiểu gì cả và tôi biết mình nghe có vẻ như E.T, nhưng tôi cần phải gọi về nhà. Một cuộc điện thoại đường dài.” Một cuộc gọi cực kì dài. “Nhưng tôi có thể hoàn lại cước cuộc gọi. Tôi nghĩ thế.”

Cậu ấy cười buồn. “Chúng tôi không có điện thoại.”

Tôi ngó cậu ta chăm chăm.

“Cậu có thể dùng sóng radio hai chiều.” Cậu ta nhìn xuống bát của mình. “Nhưng vụ nổ hôm qua đã phá huỷ ăngten.”

“Vụ nổ?” Tôi nhăn nhó. “Ôi, không.”

Chiếc con Rệp. Khi tôi hạ chiếc con Rệp, tôi cũng nướng luôn cái ăngten thu sóng radio của họ. Tôi không thể liên lạc với bên ngoài. Gia đình Yami cũng chẳng thể liên lạc được. Tôi không những dẫn bọn Yeerk đến tiền đồn của họ mà còn phá hủy phương cách liên lạc duy nhất của họ.

“Ôi, Yami. Tôi thực sự xin lỗi.” Tôi hít vào một hơi dài. “Và tôi biết tôi có vẻ hoàn toàn ngu ngơ trong mắt cậu, rơi tòm xuống từ trên trời và đòi có điện thoại liên lạc. Chỉ là không ai biết tôi đang ở đâu. Cả tôi cũng không chắc được mình đang ở đâu.”

“Tôi biết cậu ở đâu mà.” Giờ thì đến lượt Yami chạm vào tay tôi. “Cậu đang ở khu Piti Spring,” Cậu ta lý giải. “miền Bắc Úc.” Cậu ấy cười. “Không phải ở Nam Dakota.”

Tôi cười lớn. “Cảm ơn nhé. Rất có ích đấy.” Tôi lắc đầu. “Nhưng tôi phải về nhà. Về với gia đình của mình.”

Và Jake, tôi nghĩ. Tôi phải về bên Jake.

Yami nhún vai. “Lo gì. Cậu có thể đi với bác đưa thư. Người đưa thư ấy.”

Tôi chớp mắt. Người đưa thư. Hẳn rồi. Tôi nhìn về phía bộ đồ của mình, phơi dưới ánh nắng mặt trời. “Khi nào ông ấy đến vậy?”

“Thứ ba.”

“Thứ ba. Nhưng đó là...”

Yami gật đầu. “Hôm qua. Bác ấy mang thư đến ngay trước khi có vụ nổ. Trước khi cậu đến.”

“Và ông ấy sẽ trở lại vào...?”

“Thứ ba tuần tới.”

Thứ ba tuần tới. Sáu ngày. Tôi không thể ở đây thêm sáu ngày nữa. Tôi nhắm mắt lại và ngã người ra sau trên lớp cát. Tôi đã chiến đấu với Tia nhiệt và những chiếc con Rệp và thứ ánh sáng xanh đông cứng ấy, để rồi đại bại ở vùng đất hoang vu này của người Úc sao trời.

Marco hẳn sẽ thích chuyện này cho coi. Cô nàng Cassie yêu thiên nhiên cuối cùng cũng phải rời bỏ tự nhiên và cầu viện đến công nghệ.

Một âm thanh vo ve nho nhỏ chen vào suy nghĩ. Nó nhẹ nhàng đến mức chỉ vừa đủ để tôi nhận ra. Nó nghe như...

Tôi ngồi dậy.

Một chiếc máy bay.

Chương 17

Tôi che mắt khỏi ánh nắng. Một chiếc máy bay màu bạc sáng loé lên trên bầu trời.

Tôi vội chạy ra khỏi cái lán và giơ tay lên quá đầu mà vẫy thật lực.

“Ê này! Ở dưới này! Dừng lại đi! DỪNG LẠI! Đây, dưới đây cơ mà!”

Đó là một cái máy bay nhỏ, bay thấp. Nó kêu vù vù lại gần, gần hơn nữa và giờ thì gần như thẳng trên đầu tôi.

“DỪ-N-G-L-A-I!”

Tôi nhảy loi choi trên lớp cát, vẫy tay nhăng xì như một kẻ mất trí. Tjala chạy lon ton khỏi cái lán và chạy lòng vòng quanh tôi, sửa âm ỉ lên trời.

Người phi công ghìim cánh rồi bay đi.

“NÀY!”

Tôi nhìn chiếc máy bay nhỏ dần rồi khuất sau đường chân trời. Tôi vẫn đang giơ tay quá đầu. Tôi thả chúng thống xuống.

“Du khách.” Yami gại gại đầu Tjala. “Câu rồi sẽ thấy sáng nào họ cũng bay theo đường này, rồi buổi tối bay theo hướng ngược lại. Vẫy gọi không khiến họ dừng lại đâu. Họ chỉ chụp ảnh những người dân địa phương thân thiện rồi bay đi thôi.”

Tôi quệt mồ hôi khỏi khuôn mặt và cố điều hoà hơi thở. Hơi nóng hoang mạc đã tống hết không khí khỏi phổi tôi rồi. “Vậy thì họ cất cánh ở đâu? Có xa đây không?”

“Từ Alice. Khoảng một trăm cây số tính từ đây.”

Một trăm cây số. Được rồi. Nó là... cái gì nhỉ? Chúng tôi đã làm bài về cái này trong lớp toán rồi. Một cây số là chưa được một dặm, chắc khoảng nửa dặm. Có thể hơn một chút. Vậy một trăm cây số là khoảng...

“Năm mươi đến sáu mươi dặm.” Tôi nhìn ra phía xa xa hoang mạc đỏ au.

Yami lắc đầu. “Câu sẽ không sống nổi đâu.” Cậu ta nói. “Không phải cô bạn Cassie. Chú chim Cassie, ai biết được? Không may là cậu không phải là kăng-gu-ru. Một con kăng-gu-ru có thể gọi được điện thoại chỉ sau vài tiếng.” Cậu ta cười vì chính câu đùa của mình. “Nhưng đến một con kăng-gu-ru cũng phải đợi đến khi mặt trời lặn.”

Cậu ấy quay đi và trở về với món sâu witchetty của mình. Tjala theo sau. Tôi ngó chăm

chằm theo họ.

Kăng-gu-ru. Nhanh. Khôn khéo. Tiến hoá để thích nghi với vùng đất hoang vu. Hơn hẳn con cá sấu Dundee với một con dao to.

Nhưng con kăng-gu-ru có biết đường để đến nơi có điện thoại? Bởi cô nàng Cassie chắc chắn không thể, và cô không có Yami theo cùng để dẫn đường an toàn xuyên qua hoang mạc về đêm.

Tôi dùng ống tay áo lau cái cổ cò của mình. Yami nói đúng. Tôi chẳng thể đi đâu được đến khi mặt trời lặn. Tôi có thể đợi đến lúc chập choạng rồi biến thành kăng-gu-ru. Yami có thể chỉ đường cho tôi đến thị trấn gần nhất. Chỉ vài giờ nữa thôi và tôi có thể tìm đường về nhà.

Tôi liếc lên bầu trời sáng trong. Tất cả những gì tôi có thể làm trong lúc chờ đợi là cầu cho bọn Yeerk tốn nhiều thời gian để tổ chức một cuộc truy lùng.

Một cánh cửa đóng sập lại, và ông của Yami tập tễnh đi quanh mé căn nhà. Cái chân khập khiễng của ông có vẻ như còn tệ hơn lúc trước. Tóc ông bắt mờ hói. Khi ông tới được hàng hiên chỗ Yami, ông dừng lại và dựa vào đó.

“Ông?” Yami đặt cái tô xuống nền cát và chạy về phía hiên. Tôi đi theo cậu ta.

Ông Yami rời hàng hiên và đứng thẳng lên. Ông đưa ra một vật hình cánh cung bằng gỗ nâu. “Cho con đây.” Ông nói với tôi. “Con đã tặng ta một món quà. Giờ ta cũng có một món quà dành cho con.”

Tôi cầm lấy mảnh gỗ. Nó cứng và nhẵn mịn. “Bum-mơ-rang.” Ông nói.

Tôi mở miệng. Không lời nào được thốt ra. Tôi muốn nói tôi không thể nhận lấy nó được, rằng tôi không xứng đáng. Tôi muốn nói với ông, điều duy nhất tôi mang đến là phá hỏng cái ăngten radiô và phoi ra trước lũ xấu xa đến kinh hoàng rằng chẳng có cái gì ở vùng đất ban sơ này.

Tôi ngược lên. Người đàn ông mỉm cười. Nụ cười của Yami. Tôi cũng nhìn thấy niềm vui trong trẻo đó trên gương mặt Yami khi cậu ấy chia sẻ món sêu witchetty.

Niềm vui đã biến thành sự bối rối và tổn thương khi tôi từ chối không ăn.

Tôi vuốt tay mình trên chiếc bum-mơ-rang. “Cảm ơn ông.” Tôi nói. “Nó đẹp quá.”

“Ông chạm trổ những cái bum-mơ-rang và gửi cho cô mình ở Alice.” Yami tự hào nói. “Những nhà sưu tập mua chúng, và du khách thậm chí cả một số viện trưng bày nghệ thuật nữa.” Cậu ấy gật đầu với ông mình. “Ông dạy cậu ấy ném đi.”

Ông Yami mỉm cười và gật đầu và dẫn chúng tôi đi vòng qua cái xe moóc, một tay vịn vào lớp vỏ kim loại để đứng vững khi đi.

Tôi vươn người tới gần Yami. “Ông có ổn không?” Tôi thăm thì.

Ông cậu ấy phẩy tay mà không quay lại. “Ông ổn. Hôm qua ông vô tình tự cắt phải mình lúc đang khắc thoi. Ông bị thế nhiều rồi.” Ông cười, nhưng không có chút gì đe dọa trong đó. “Con có thể biết chắc là ông lại bị thế nữa cho mà coi.”

Ông dẫn chúng tôi lại gần tiền trạm, cách xa khỏi những ngôi nhà. Ông nắm chặt một đầu chiếc bum-mơ-rang trong bàn tay và đứng yên một lúc, đối mặt với gió. Rồi ông vung cái bum-mơ-rang ra sau đến tận thắt lưng và lia mạnh, tầm thấp so với mặt đất.

VVVeeeeèèèèèèoooo

Chiếc bum-mơ-rang bắn ngang qua hoang mạc, một vật mờ mờ quay tròn, nguy hiểm. Nó xén ngang một bông hoa nho nhỏ màu hồng trên một bụi cây và rơi vào trong lớp cát. Yami chạy đi nhặt nó. Tjala nhảy rộn theo cậu ấy.

“Nó không quay lại ạ?” Tôi hỏi.

“Có chứ, nó sẽ quay lại. Khi Yami mang nó về.” Ông Yami cười lớn. “Cái bum-mơ-rang này không quay lại nếu không được mang về đầu. Bum-mơ-rang tự bật về chỉ dành cho giải trí thôi. Ném một cái bum-mơ-rang tự bật trở về khác hẳn, ném qua vai như ném một quả bóng vậy. Đây là bum-mơ-rang thợ săn. Một món vũ khí đấy.”

Yami đi trên cát. Tôi lại nhìn thấy cách di chuyển tự nhiên như tôi đã để ý thấy khi gặp cậu ấy lần đầu. Không giống như cậu ta đang chạy ngang qua hoang mạc, mà giống như cậu ấy là một phần của hoang mạc vậy. Cậu ấy cười với tôi và nheo mắt lại trước ánh mặt trời.

“Đến lượt cậu.” Cậu ấy đưa tôi cái bum-mơ-rang.

Tôi hít vào một hơi và cố đứng theo cách ông đã làm. Tôi vung cái bum-mơ-rang ra sau tới tận eo.

“Không!” Yami vươn người ra. “Cậu phải rùn người lại chứ.”

Tôi ngược lên trong khi cậu ta cúi xuống. Mũi chúng tôi cọ vào nhau.

“Ồ.”

“Xin lỗi.”

Tôi thoái lui, bối rối.

Yami quay đi và nhìn xuống chân. “Nhờ ông giúp thì hơn đấy.” Cậu ấy nói.

Tôi gật và nhìn ông Yami. Ông cười yếu ớt và bắt đầu tiến tới chỗ tôi. Ông loạng choạng. Tôi đỡ tay ông, và ông đổ ập xuống người tôi.

“Ông!” Yami đỡ bên kia, chúng tôi đỡ ông xuống lớp cát.

“Để cháu xem vết cắt của ông nhé.” Tôi nói.

Ông Yami gạt đầu và xắn ống quần lên. Một mùi thịt rửa bốc ra.

“Ôi trời.” Tôi nói.

Một vết rạch sâu tới tận bắp chân, từ bên dưới đầu gối một chút tới giữa cẳng chân. Cẳng chân đã sưng phồng và toét ra và lớp da xung quanh bầm tím hết cả. Tôi sờ vào. Nóng phát sốt. Mủ rỉ ra từ vết thương.

“Ông bị thế từ hôm qua?” Tôi hỏi.

Ông gạt đầu. “Do dụng cụ khắc mới, sắc hơn bất cứ thứ gì.” Ông lục túi. “Ông tìm thấy nó trong hoang mạc. Ông thấy nó rơi xuống. Nó là một món quà của bầu trời.”

Ông đưa ra một miếng kim loại, đen và hơi cháy xém. Bụng tôi cồn lên. Nó không phải là một món quà.

Đấy là một mảnh chiếc con Rệp bị tôi bắn hạ.

Chương 18

Tàu Con Rệp.

Tôi nhìn chăm chăm mảnh vỡ nám đen trong tay ông.

Một mảnh kim loại. Tất cả những điều khủng khiếp xảy ra suốt hai ngày nay - tất cả những điều khủng khiếp tôi đã làm - cũng chỉ vì một mảnh kim loại.

Những anh lính Thuỷ quân. Những người trong chiếc xe bọc thép. Người Hork-Bajir. Tên Taxxon. Và giờ là Yami và gia đình cậu ấy, đặc biệt là khi ông chỉ muốn có một dụng cụ sắc bén để chạm bum-mơ-rang. Tôi đã đặt họ vào tình thế hiểm nguy.

Chỉ vì một mảnh kim loại.

Tôi ngó bên cạnh chân thương tật. Tôi đã giúp cha chữa trị cho nhiều con thú bị thương nhưng chưa từng nhìn thấy vết thương nào nhiễm trùng nhanh đến vậy.

Có lẽ tôi đã sai. Có khi mảnh vỡ chiếc Con Rệp có thể lây lan những thứ bệnh lạ từ giống loài ngoài Trái Đất. Rõ ràng thứ kim loại dị kì này đã gây ra phản ứng tồi tệ lên ông Yami.

Dù có thể nào, chúng tôi cũng phải làm sạch vết thương đã.

“Ông có dụng cụ sơ cứu không ạ?” Tôi hỏi.

Ông Yami gật đầu và nằm ngửa xuống cát. “Dụng cụ y tế và thảo dược.” Ông nhắm mắt lại.

“Mẹ Yami biết rõ về chúng đấy.”

“Tốt rồi. Đây là những gì chúng ta cần bây giờ.” Tôi nhìn xa xa về phía hoang mạc. Hơi nóng bốc lên từ bụi rậm. “Nhưng Yami này, ta phải đưa ông đến bệnh viện thôi. Bằng bất cứ giá nào.”

“Bác sĩ lưu động.” Cậu ta nói.

“Bác sĩ lưu động?”

Yami gật đầu. “Không bay giống cô nàng người-chim đâu.” Cậu ta cố rặn ra một nụ cười cho câu đùa nhỏ nhỏ của mình nhưng cằm cậu ấy đang run run. “Dịch vụ *Bác sĩ lưu động*. Họ dùng máy bay để đưa các y bác sĩ đến những vùng xa xôi.”

“Giống như một xe cứu thương trên trời chứ gì! Nhưng cái đó... Thứ đó... “ Tôi ngưng bật, mồm miệng vẫn cứ há hốc. “Không thể gọi được mà, đúng không?”

Yami gật đầu.

Chúng tôi cần hệ thống radiô để gọi bác sĩ lưu động. Tôi đã phá huỷ hệ thống ấy rồi còn đâu.

“Tôi có thể nhờ các chú đến giúp.” Cậu ấy nói.

Hai người chú của Yami đưa ông cậu ấy vào trong. Mẹ Yami đặt một hộp sơ cứu to tướng và một giỏ đầy những lọ thuốc bột lên chiếc bàn cạnh giường.

Bác ấy vươn người ra để kiểm tra vết thương. “Ồi!” Bác đưa tay lên che miệng và ngược lên nhìn tôi. Nỗi sợ hãi đóng đầy trong mắt.

“Cháu biết.” Tôi nói.

Vết cắt xuất phát từ phía trong bắp đùi phần thịt dưới đùi và kéo dài tới ống quyển. Qua lớp mỡ, tôi thấy được cả xương.

Tôi giúp mẹ Yami rửa sạch vết thương rồi chúng tôi để hờ cho nó tự lành trong môi trường dưỡng khí. Mẹ Yami đưa ông thứ gì đó để giúp ông ngủ một giấc, một loại thảo dược từ một giống cây bụi trong hoang mạc. Rồi để chúng tôi lại với ông, bà đi dọn rửa mấy thứ đã dùng để làm sạch vết thương.

Yami và tôi ngồi bên giường, nhìn ông ngủ. Ngực ông phập phồng theo nhịp, nhô lên khi ông hít vào rồi nhẹ xẹp xuống khi thở ra.

Sàn nhà sâu xuống dưới mặt đất. Lớp đất và tường đá giữ cho nó mát hơn so với hoang mạc ngoài kia. Dù vậy, không khí trong căn phòng nhỏ vẫn đóng đầy hơi nóng và mùi khó chịu từ hơi người.

“Yami,” Tôi nói, “ông cần thuốc kháng sinh. Nếu tôi đi ngay bây giờ để nhờ giúp đỡ, bác sĩ lưu động có thể tới đây trong vài giờ nữa.

Yami lắc đầu. “Đang là giữa mùa hè đấy. Cậu không làm được đâu.”

Tôi lau mồ hôi trên gương mặt ông. “Cậu có nhớ những gì mình đã nói về việc biến thành kăng-gu-ru không?”

Cậu ta gật.

“Chà, tôi có thể làm thế. Tôi có thể biến thành kăng-gu-ru, và đi tìm người giúp.”

Cậu ta nhìn thẳng vào tôi. “Cậu có nhớ một điều khác mà tôi từng nói không? Có là kăng-gu-ru thì cũng phải đợi đến khi mặt trời lặn ý? Cậu không thể di chuyển nhanh trong cái nóng này đâu. Cậu phải dừng lại để nghỉ ngơi và tìm bóng mát.” Cậu ta nheo mắt lại. “Và cậu không thể. Cậu tự đẩy mình vào thế khó. Để tìm sự giúp đỡ. Nhưng cậu không thể giúp ông của mình nếu, nếu...” Ánh nhìn của cậu ấy chuyển xuống nền đất.

“Nếu tôi chết trong hoang mạc?”

Cậu ta ngược lên. “Đúng vậy đấy.”

“Được rồi.” Tôi nói. “Tôi sẽ đợi đến lúc hoàng hôn.”

Tôi không nói với cậu ấy rằng mình đã có sẵn ý định biến thành kăng-gu-ru và vượt qua hoang mạc vào ban đêm. Nỗi lo cần phải gọi một cú điện thoại ban đầu giờ đột nhiên chẳng còn quan trọng nữa.

Tôi ở bên ông cả buổi sáng và cho tới tận chiều. Mẹ Yami vào rồi lại đi ra ngoài và tôi giúp bác ấy rửa vết thương và thay thuốc.

Điều đó chẳng giúp được gì. Vết nhiễm trùng càng nặng thêm.

Mẹ Yami đi tìm thêm thảo dược. Tôi ngồi bệt dưới sàn, dựa lưng vào tường, đợi đến chiều tà. Tôi gối đầu lên đá. Tôi đoán mình đã nhắm mắt.

“Hưưưừừừừ.”

Một tiếng rên.

Tôi chớp mắt. Ráng đỏ đã lướt ngang căn phòng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đang lặn.

“Hưưưừừừừừ.”

“Yami?” Tôi đứng dậy.

Một bàn tay nắm chặt cổ tay tôi.

“Aaaaáá!” Tôi hét ầm.

Đó là ông Yami. Bàn tay khô và nóng hằm hập vì cơn sốt. Ông nhìn tôi. Đôi mắt ông bùng lên một tia sáng cuồng dại đối nghịch với gương mặt tím tái.

“GGGiiiiúppppp tôi với.”

“Cháu sẽ giúp. Cháu nhất định sẽ giúp.” Tôi nắm lấy bàn tay ông bằng cả hai tay. “Cháu sẽ đi tìm người giúp.”

Tôi xoa xoa mu bàn tay ông. Ông nhắm mắt.

Rồi tôi nhìn xuống vết thương của ông.

“Ôi trời.”

Cả phần chân dưới, từ dưới đầu gối đến cổ chân thâm tím lại và sưng mọng lên như quả

bóng rổ.

Một quả bóng rổ sưng phồng, loét ra như sắp phát nổ.

Chương 19

“Yami, dậy mau!”

Yami đang tựa người vào chân giường, đầu gối lên đệm.

“Yami, chúng ta ngủ quên. Cậu phải dậy mau.”

Mái đầu đen ngừng lên. “Đừng lo. Tôi tỉnh rồi.” Cậu ta dụi mắt và đứng lên. Nhìn chăm chăm chân ông. “Ồi!”

“Yami, đã quá muộn để gọi bác sĩ rồi.” Tôi nuốt khan. “Nếu chúng ta không ngăn nhiễm trùng nặng hơn - ngay lập tức - ông sẽ chết mất. Và chúng ta chỉ có một cách ngăn lại thôi.” Tôi tiếp tục nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, hy vọng cậu ấy hiểu. “Phải hủy nó đi.”

Yami gật đầu. Rồi nổi kinh hoàng ủa tới. “Hủy... chân ông.”

“Điều này sẽ cứu sống ông, Yami. Và một khi ông ổn định, tôi sẽ đi tìm bác sĩ.”

“Được rồi. Để tôi đi gọi mẹ.” Cậu ta chạy ra khỏi cửa.

Tôi ngồi trên mép giường và nghiên cứu từng nét trên gương mặt gân guốc mệt mỏi của ông. Lời cầu khẩn của người đàn ông lớn tuổi vẫn vang vọng trong đầu: *Cứu tôi với*. Liệu ông có biết mình đang nói gì đâu? Liệu có phải ông muốn sống chỉ với một chân? Hay ông muốn chúng tôi để ông ra đi?

Nhưng tôi biết có hỏi giờ cũng vô dụng. Tôi sẽ không để ông chết khi vẫn còn khả năng cứu giữ. Tôi sẽ không để ông phải trải qua nỗi đau đớn bị ăn dần ăn mòn vì nhiễm trùng. Tôi sẽ không để ông đi khi mà vẫn còn nhiều điều để dạy Yami.

Tôi đã phụ cha tôi làm phẫu thuật - một con nai, một con sói Bắc Mỹ, một con gấu trúc Mỹ. Chúng đều bị ô tô đâm. Và tôi cũng đã phẫu thuật mà không có cha. Phẫu thuật não cho Ax. Đó là điều khó nhất mà tôi từng làm nhưng tôi đã làm với trống ngực đập bình bình. Để cứu mạng bạn mình.

Không nghi ngờ gì, đó là một trong những lựa chọn đúng đắn của tôi.

Tôi nhẹ vỗ về bàn tay ông và đứng dậy. Tôi cần dao, lưỡi dao sắc, có khả năng cắt được xương người. Và tôi biết nên lấy chúng ở đâu.

Tôi mặc lại bộ đồ bó của mình và tập trung.

Cccuựuppp. Cccuựuppp. Ccuựup Ccuựup Ccuựup.

Những lưỡi dao chìa ra từ đầu, cổ tay, cẳng tay, khuỷu tay. Mọi thứ khác vẫn còn là người. Tôi là Cassie người dao.

Và tôi có thể giữ mình trong hình dạng này. Tôi có thể dùng biến hình ngay tại đây và dùng những lưỡi dao này để tiến hành phẫu thuật. Nhưng tôi cần nhiều hơn những lưỡi dao. Tôi cần sức mạnh để sử dụng chúng, mạnh mẽ hơn cánh tay người vốn có.

Ccccuuutttttt.”

Cổ tôi dài và bành ra, một cái cổ cấn trời ra từ vai. Vai tôi gồ lên. Đôi vai mạnh mẽ và đôi tay khoẻ khoắn đủ sức búng cả một cây sồi trưởng thành khỏi đất. Tôi cao hơn. Lưỡi dao trên cái đầu rần chạm trần.

Cccccrrrrrääääääccccc.”

Cơ thể tôi sụm xuống khi chân tôi gập lại và to ra. Vùng hông khớp lại và đầu gối khuỳnh ra. Ngón chân chụm lại và tan đi bật ra bốn cái móng lớn tựa chân khủng long bạo chúa.

Phoottt.

Cái đuôi dày trời ra từ xương cụt và đập vào bàn, những lọ thuốc rơi lộc cộc. Da dày lên và rần lại. Răng, như những con dao cạo mọc lên từ bộ hàm.

Tôi là Hork-Bajir. Và cũng không phải là Hork-Bajir. Tôi hiện có hai lốt biến Hork-Bajir nhưng tôi chọn biến thành người tôi đã thu nạp trên máy bay, người Hork-Bajir đã tan biến bởi tia Nghiệt. Tôi là một bản sao hoàn chỉnh của một người Hork-Bajir đã không còn tồn tại nữa ngoại trừ ADN còn lưu trong máu tôi.

Và tôi không phải là một kẻ sát nhân, một cỗ máy giết chóc tự nhiên của Visser Ba. Giống người Hork-Bajir thân thiện, ham học hỏi và ít nhiều lo sợ. Và anh ta đang giúp tôi cứu một sự sống.

Cửa bật mở và tôi giật mình.

“Mẹ mình ra hoang mạc rồi. Cô mình đang đi tìm...” Yami nhìn tôi đầy kinh hãi. Dựa lưng vào tường.

<Tôi đây.> Tôi nói. <Tôi vẫn là Cassie. Ở đây. Bên trong> Tôi đập bàn tay đáng sợ lên ngực.

“Giọng của cậu.” Yami úp tay lên tai.

<Tôi biết.> Tôi nói. <Bây giờ, đây là cách tốt nhất để giao tiếp với cậu.>

Yami nhẹ duỗi tay ra. “Cậu có thể cứu ông trong dạng đó?”

<Đúng thế.>

Cậu ta gật đầu. “Nói cho tôi biết cần giúp gì.”

Chúng tôi cọ rửa tay, hoặc trong trường hợp của tôi là vuốt, và tôi tẩy sạch lưỡi dao nơi cổ tay. Chúng tôi nâng cái chân bị nhiễm trùng lên chân, rồi Yami cho ông uống thêm thuốc gây tê do mẹ cậu ấy pha chế. Yami tìm ra một cái thắt lưng và chúng tôi dùng nó như một cái garô buộc quanh chân ông. Đây chỉ là một mẹo nhỏ thôi bởi tôi biết động mạch chính nằm sâu trong chân ông cơ.

Tôi rạch một đường sâu bên dưới đầu gối, cắt xuyên qua lớp da quanh ống chân ông.

Tôi lau lưỡi dao của mình bằng cái gạch khử trùng và hít vào một hơi thật sâu. Không khí trong căn phòng đang bị luộc nóng lên. Người Hork-Bajir không hợp với cái nóng.

Tôi thở ra. <Rồi, Yami, sẵn sàng nhé. Bởi vì sẽ chảy kha khá máu đấy.>

Tôi cần phải chém một đường, sạch sẽ và gọn nhẹ, thẳng qua lớp cơ. Một cú cắt nhanh chóng giúp co động mạch và ngăn mất máu.

Tôi đặt lưỡi dao lên chân ông. Tôi rạch xuống và vòng quanh. Cơ đã bị đứt một nửa. Máu bắn ra từ mao mạch gần xương.

<Kia kìa, Yami. Cái động mạch ấy. Kẹp nó lại ngay khi mình làm xong.>

Yami gật. Môi cậu ấy tái đi. Cậu ấy chạm vào động mạch với những ngón tay run rẩy.

Tôi banh cơ ra để phô ra hai cái xương ống quyển. Một nhát cắt lìa cả hai.

Tôi hoàn hình nhanh chóng. Yami nhìn. Mặt cậu ấy méo đi với tiếng hét câm lặng nhưng cậu ta không nói gì. Cậu ấy nhẹ nhõm hẳn khi tôi có lại dạng người hoàn chỉnh.

Tôi khâu động mạch chủ và tĩnh mạch nhưng vẫn để lại lớp da. Nếu tôi khâu chúng lại luôn, vết thương sẽ không tiêu đi và sẽ lại bị nhiễm trùng. Một bác sĩ nào đó sẽ khâu chúng lại khi chúng tôi đến được bệnh viện.

Ông Yami cựa quậy. Con sốt đã nguôi đi. Mặt ông ướt đầm nhưng đã mất đi vẻ tái nhợt như thây ma.

Ông rên rỉ và vung tay qua mép giường. Thứ gì đó đen sì nặng nề rơi xuống sàn.

Tôi nhặt nó lên. Đó là một mảnh vỡ chiếc Con Rệp.

Khi tôi đang nhìn đăm đăm mẫu kim loại, một bóng đen trườn lên căn phòng. Và tôi biết đó là thứ gì trước cả khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba lượn lơ bên trên một bụi cây. Cánh cửa ở đáy tàu mở ra và một tên Taxxon nhảy xuống vùng đất đỏ của người Úc.

Chương 20

Tàu Lưỡi Rìu bay là là, một khối đen sì cam lạng đối chọi với cảnh mặt trời lặn. Một tiểu đội Taxxon và Hork-Bajir nhảy xuống từ thân tàu. Chúng tản ra khu đồng cỏ, lưng sục từng bụi rậm. Những người Hork-Bajir này đều được trang bị tận răng. Chúng khai hoả Tia nhiệt vào bất cứ thứ gì chuyển động.

Tôi tựa vào cửa sổ. Mọi chuyện lại diễn ra. Tôi lại đưa những người vô tội - Yami và gia đình cậu ấy - vào hiểm nguy.

Gia đình cậu ấy!

Tôi quay cuồng. “Yami, mẹ cậu đi đâu rồi?”

Cậu ta chỉ về phía cửa. “Phía bên kia tiền trạm, chỗ những cây bạch đàn xa xa kia kìa.”

Tôi gật đầu. “Tốt. Tjala đâu?”

Đôi mắt Yami mở lớn. Cậu ta lao ra cửa “Tjala!”

Con chó đâm bổ vào, đuôi ngoe nguẩy.

<ANDALITE!> Liên lạc ý nghĩ của Visser Ba như sấm động nơi tai.

Yami bịt tai lại. Tjala kêu ăng ẳng và rùn người xuống sàn.

<Hắn người không nghĩ là ta quên người chứ?> Sự độc địa đó đâm vào từng khớp xương của tôi. <Đầu hàng ngay, không ta sẽ phá huỷ mọi sự sống trong vòng một dặm quanh đây. Người có ba phút.>

Ba phút. Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Tôi không thể đánh nhau với chùng ấy Taxxon và Hork-Bajir được. Không, khi đơn độc.

Và tôi cũng chẳng thể trốn. Điều này chỉ giúp đẩy Yami và gia đình cậu ấy sâu hơn vào hiểm hoạ này. Visser Ba dám giết tất bọn họ chỉ để dụ tôi ra khỏi.

Tôi phải cho hắn thứ hắn muốn. Tôi phải đường hoàng đi ra. Nếu hắn thấy tôi, hắn sẽ để gia đình Yami yên. Nếu hắn biết tôi ở đâu, hắn sẽ không xới tung cả hoang mạc lên để truy tìm tôi.

Tên Taxxon cuối cùng nhào xuống đất rồi cái cầu cảng của tàu Lưỡi Rìu đóng lại. Bầu trời ánh lên và con tàu tan biến, giấu mình sau lớp tia tàng hình.

Nhưng Visser Ba chưa rời đi. Hấn nấp. Theo dõi.

“Họ không có quyền xâm phạm nơi này.” Yami đứng sau lưng tôi, nhìn những tên ngoài hành tinh kỳ dị đang lung sục khắp hoang mạc yêu quý của cậu.

“Chúng tới đây vì tớ.”

“Không.” Ông Yami chạm vào cánh tay tôi.

Tôi nhìn xuống, giật nảy người.

Ông thở mạnh. Gương mặt nhăn nhúm vì đau đớn nhưng đôi mắt sáng quắc và linh lợi.

“Chúng tới đây vì chúng xấu xa.” Giọng ông lão khào. “Con chống lại những sinh vật đó đúng không?”

Tôi gật đầu. “Dạ vâng.”

“Nếu con không chiến đấu với chúng, liệu chúng có để chúng ta yên không? Con nghĩ là chúng sẽ tránh xa vùng đất này và không bao giờ làm hại chúng ta? Không. Chúng sẽ đến. Chúng sẽ cướp đất đai, huỷ hoại nhà của chúng ta. Cuộc sống này sẽ mãi mãi mất đi. Đó là những gì ta biết.” Ông nuốt nước bọt. “Hãy làm mọi thứ con có thể và mọi thứ con buộc phải làm.” Ông nhắm mắt lại. “Ta chỉ ước gì mình có thể giúp.”

Tôi rờ lên má ông. “Ông đã giúp cháu rồi.” Tôi nói.

<ANDALITE!> Giọng Visser Ba bùng lên. <Hai phút nữa.>

Tôi khẽ mở cánh cửa và lẩn vào trong bóng tối. Không có gì. Tôi vấp đánh oạch nơi hiên nhà.

Tôi cần sức mạnh, tốc độ và khả năng chịu đựng. Một lối biến của hoang mạc. Tôi tập trung đầu óc vào hình dạng kăng-gu-ru.

Crrrrăăăăăcccccc!

Hông gập về trước. Đùi phình thành tảng lớn cơ bắp. Bàn chân choẽ ra, dài hơn cả cẳng tay tôi. Móng chân dày lên và dài ra. Hai ngón giữa ở mỗi bàn chân hoà làm một đầu vuốt cứng nhọn.

Shhhhhuuuуууууууу.

Chiếc đuôi mọc ra từ chóp xương cụt, một khối cơ bắp thuần chất, dài tương đương phần còn lại của cơ thể và to không kém cổ tôi. Da bụng căng ra hình thành nên một cái túi.

Ssssuuuууууууутттт.

Xương xếp chếch ra sau và bành ra khi mũi và xương quai hàm tru ra thành cái mõm. Tai tôi căng ra và rủ nhau chạy lên trên đầu. Lớp lông mao rậm rạp lan từ đầu đến chóp đuôi.

<ANDALITE! CÒN MỘT PHÚT!>

Tôi là một Trung tâm Thông tin, cảm nhận thấy tất cả mọi thứ cùng lúc.

Từ mái hiên, đôi mắt chọc thủng màn đêm, nhận thấy từng rung động nhỏ của ngọn cỏ đang lung lay trong gió.

Tai tôi giật giật và ngo nguậy. Tôi có thể xoay nó theo mọi hướng, y như hai cái vệ tinh, thu nạp từng âm thanh từ một cái bụng Taxxon cọ vào lớp cát.

Tôi đánh hơi. Hương thơm thanh ngọt của cây bụi hoang mạc trộn lẫn với mùi Hork-Bajir. Tôi lê chân ra sát mé hiên, dùng cái đuôi như cột chống để lấy thăng bằng trên hai chân trước và bật hai chân sau.

Tôi nhìn thấy cái bum-mơ-rang nằm lặn lóc trên ghế dài. Chiếc bum-mơ-rang ông Yami cho tôi. Tôi với lấy nó. Bàn chân trước của kăng-gu-ru thật đáng ngạc nhiên, nó gần như giống tay người chỉ thiếu ngón cái và thay vào đó là năm móng vuốt lạnh lợi. Tôi nắm cái bum-mơ-rang trong bộ vuốt, mở cái túi ra bằng chân kia và cất nó vào trong.

<ANDALITE! Thời gian của ngươi đã hết.>

Thụp. Thụp. Tôi nhảy ra ngoài vùng sa mạc cát ngút ngát.

Chương 21

Thụp. Thụp.

Tôi nhảy giữa những căn nhà của khu dân cư nhỏ nhỏ này. Mũi tôi khịt khịt. Hơi thở của tên Taxxon xấu xa bay đến chỗ tôi theo luồng gió sa mạc.

Một người Hork-Bajir ngẩng lên. Rồi một tên Taxxon. Từng tên Yeerk lần lượt ngừng quần thảo hoang mạc và quan sát tôi.

Tôi đứng thẳng, tai rung rung, sẵn sàng di chuyển. Một chiến binh đơn độc đối đầu với một nhóm kẻ cướp.

Tôi phải để cho lũ Yeerk biết tôi là một du kích Andalite chứ không phải một con kăng-gu-ru đi lạc nào đó. Và rồi, tôi phải chạy trốn thật nhanh và thật xa, dù chúng càng xa nơi này ra càng tốt.

Thụp. Thụp. Thụp.

Tôi nhảy ra phía rìa khu nhà ở và đối mặt với khoảng không trống rỗng trên trời đúng chóc nơi chiếc Con Rừn tan biến.

Tôi như có thể nghe thấy lời Rachel: “Làm đi!”

Và tiếng Marco: “Bồ điên hả?”

Có thể, tôi thầm thì trong tâm lặng. Không.

<ANDALITE!>

Mặt đất ở chỗ chân tôi bị cày tung.

Tôi nhảy lên. Đôi chân như có lò xo.

Bụp. Tôi hạ cánh bằng hai chân.

Tôi nhảy tiếp, vút lên độ cao cỡ 18 bánh xe, đuôi cong lên để giữ thăng bằng.

Những kẻ Mượn xác Taxxon và Hork-Bajir giẫm chân nghe lạo xạo ở những bụi cây sau lưng tôi. Tôi đổi hướng, tránh xa khu nhà ở, tránh xa tàng cây bạch đàn và mẹ Yami.

Bụp. Bụp. Bụp.

Mớ dây chằng đệm ở phần sau chân tôi như dây thun vậy. Tôi hạ xuống và dây thun lại búng tôi trở lại khoảng không. Nhảy càng nhanh, cơ thể tôi càng tràn ngập năng lượng. Tôi có thể nhảy mãi mãi được.

Một người Hork-Bajir nhảy ra chặn đầu tôi.

Tôi quay người.

Một người Hork-Bajir nữa và một tên Taxxon.

Tôi đảo người. Một tên Taxxon khác, ngay sát. Hắn ngật ngưỡng tiến tới chỗ tôi, những cái chân rất kéo lê cơ thể hắn trên lớp cát.

Tôi nhảy tới! Hắn nhào đến! Hàng trăm cái càng giống như càng cua của tên Taxxon bấu vào lớp lông mao.

Tôi cào hắn bằng những cái vuốt trước. Những cái càng của hắn kẹp chặt hơn, lôi cả người tôi lại gần, gần hơn. Đôi mắt Jell-O run rẩy. Nước dãi chảy ra từ miệng hắn. Những cái răng như những lưỡi dao cạo đánh vào nhau lách cách như máy chém chỉ cách cổ tôi chừng một inch. Tôi rùn người, đỡ cả cơ thể kăng-gu-ru trên chiếc đuôi rắn chắc và búng người.

THỤP! Thụp! Thụp!

Những bắp cơ mạnh mẽ đưa tôi nhảy khắp hoang mạc giờ giải phóng mọi sức mạnh lên tên Taxxon. Đôi chân sau đập mạnh, lần này và thêm nữa. Tôi cào xé hắn bằng những cái vuốt sắc. Hắn ngã xuống, tên Taxxon thành một mớ nhầy nhụa trên mặt cát.

Thêm vài tên Taxxon xồ tới. Tôi quay người và nhảy đi. Những tên Taxxon đó để tôi đi.

Cơ hội điên dại đã hướng chúng tới xác đồng bọn. Những tên Yeerk trong đầu chúng cũng chẳng thể làm gì hơn. Lũ Taxxon xé toạc tên đồng sự xấu số. Tên Taxxon bị thương vịn người và, với những nỗ lực cuối cùng, nhai nhóp nhép chính bộ lòng của mình.

Bữa ăn nhẹ này của chúng mang đến cho tôi chút ít thời gian. Tôi nhảy vọt qua bụi rậm, bị vây ba phía liền. Taxxon và Hork-Bajir ở đằng sau và bên trái tôi. Khu nhà ở và tàng bạch đàn nằm phía bên phải. Chỉ có một con đường mở ra trước mắt: Hướng con suối.

Lũ Yeerk đã giầy xéo lên vùng đất của Yami và kinh động đến gia đình cậu ấy. Giờ đây, tôi đang dẫn chúng tới gần dòng suối thiêng liêng của tổ tiên cậu ta.

Cơ hội của tôi. Tôi phải đưa chúng rời khỏi Yami và gia đình, càng xa càng tốt.

Bọn Taxxon đã hết thức bữa tiệc của chúng và đang lừ lừ bám theo tôi. Nhóm Hork-Bajir bị bỏ lại gần hết. Hoang mạc là một cái lò nung, dù cho mặt trời đã lặn. Cơ thể khoẻ mạnh của Hork-Bajir lại không thể chịu được cái nóng.

Nhưng họ vẫn ngấm bần.

Cát xối tung dưới chân.

Một bụi cây cháy bùng lên.

Tôi vẫn nhảy. Mặt đất mỗi lúc mỗi dốc. Những bụi rậm dày hơn. Con suối lững lờ ngay phía trước.

Và trước nó, ngăn giữa tôi và dòng nước, một nhóm sinh vật to lớn đang nhẩn nha gặm cỏ.

Không! Không tin được. Tôi đã dẫn bọn Yeerk đến chỗ đàn kăng-gu-ru.

Một con kăng-gu-ru, con cái, nhảy lại chỗ tôi, con của nó nảy lên trong túi nó. Tôi nhận ra nó. Đây chính là con cái tôi cứu khỏi cái hàng rào.

Bản thể kăng-gu-ru sinh đôi với tôi.

Chương 22

Một hố bom mới mọc ra bên bờ con suối.

Những con kăng-ru-gu chạy tán loạn, nhảy âm âm trên cỏ. Buppp. Buppp. Chúng nhảy loạn xạ theo mọi hướng, tạo thành một vành đai tới lui chung quanh tôi.

Một con kăng-gu-ru đực ngã gục ngay chỗ tôi. Mùi khét nồng của lông cháy đặc lên nơi hoang mạc.

Tôi phải trốn thoát. Lũ Yeerk đang bắn tất cả những gì di chuyển. Chúng không biết tôi là con nào trong số kăng-gu-ru!

Tôi rời xa con suối và nhảy về phía hoang mạc.

Phần lớn kăng-gu-ru cái chạy về khu vực bằng phẳng trong khi những con đực, những con đực rất lớn lại không nhanh bằng mấy con cái. Chúng to gấp đôi. Và cũng mạnh gấp đôi.

Hai trong số chúng đang chiến đấu với một người Hork-Bajir, dùng móng vuốt của mình đối chọi với những lưỡi dao chém xuống của người đó. Một người khác nằm rạp trên cỏ, không động cựa được. Lũ Taxxon háu đói đang bầu lấy anh ta.

Một con đực nhảy về phía con suối. Một con theo sau. Và rồi con nữa.

Chúng có vẻ như đang bỏ chạy, lao mình vào vùng nước trong cơn sợ hãi. Taxxon điên cuồng trườn về phía dòng suối tròn. Chúng không hề biết lũ kăng-gu-ru đực đang đưa mình vào bẫy.

Hoặc giả cũng đang cố làm thế.

Tôi quay trở lại phía dòng suối. Những con kăng-gu-ru đang chiến đấu cuộc chiến đáng lẽ dành cho tôi, và tôi không thể để chúng chiến đấu một mình. Tôi lao vào dòng nước.

Con kăng-gu-ru cái tôi cứu trước kia đứng bên bờ. <Đi đi.> Tôi nói. Nó nhìn tôi. Nó hít ngửi cái túi da trước bụng. Rồi nó quay mình và nhảy đi mất.

Tôi nhảy về phía vùng nước sâu. Cả cơ thể chìm xuống ngoại trừ phần hông cong và đỉnh đầu - mắt, tai, và cái chóp dài nối giữa phần hàm và mũi. Đôi chân sau uy lực khua nước, di chuyển nhịp nhàng trong làn nước không kém gì trên cạn.

Thêm nhiều Taxxon lao xuống suối sau lưng tôi. Người Hork-Bajir theo sau, nước bắn toé theo từng nhịp móng của họ. Rồi họ dừng lại. Không thể tiến xa hơn. Cơ thể nặng nề, cấu tạo cho việc leo trèo sẽ ngập trong đồng bùn dưới đáy con suối mất.

Thay vào đó, họ giờ hòng tia Nghiệt lên.

Luồng hơi nóng vọt qua đầu tôi. Hơi nóng như reo vui trong tai.

Nước sôi ùng ục quanh tôi.

Lũ Taxxon guồng nhanh về phía chúng tôi. Những chiếc còng tôm hùm đẩy chúng liều lĩnh tiến thẳng vào những con kăng-gu-ru đang sẵn sàng chờ đợi.

Những tên Taxxon chồm lên. Lũ kăng-gu-ru ngửa đầu ra sau và gương vuốt. Nhấn những tên Taxxon đang nổi lênh phênh xuống nước.

Một tên Taxxon chồm lên người tôi, đẩy tôi về phía triền đá. Một tên khác quay người lại và vẩy tôi từ phía sau. Những bộ vuốt lăm lăm vồ lấy tôi, từ đằng trước và sau lưng. Tôi đá và cào loạn xạ. Mấy tên Taxxon thu hẹp vòng vây. Nhấn tôi xuống nước!

Tôi vùng vẫy để giữ đầu mình nổi trên mặt nước. Ngả người. Nước chảy ồ ộc vào tai tôi. Cái miệng Taxxon nhóp nhép nhấn tôi xuống. Tai tôi chìm, rồi đến mắt. Mồm. Miệng. Chỉ còn chóp mũi vẫn nổi lên trên mặt nước.

Tên Taxxon nhấn mạnh. Tôi đá. Soap! Nước bị bắn tung lên. Cái nùi thịt mang tên Taxxon chặn lên mũi tôi! Hấn đề lên tôi, nhấn người tôi xuống. Tôi bị nhấn sâu, thật sâu tuốt xuống dòng nước lạnh lạnh nơi đáy.

Tôi vẫy vùng để thoát ra. Bộ vuốt Taxxon cắm phập vào lông tôi, dìm xuống, xuống nữa. Thua rồi... Chân và vai lơ dờ trong lớp nước. Phổi như bị thiêu đốt!

Tôi cắm vuốt vào da tên Taxxon. Cơ thể to béo của hắn căng mọng như một quả bóng chuyền bãi biển. Tôi đạp chân sau lên, quơ trong màn nước. Vậy là tôi đang nằm ngửa, bên dưới tên Taxxon đó.

Tôi đá. Móng giữa thọc vào ổ bụng mập thù lù của tên Taxxon.

Tên Taxxon phát nổ! Đánh cái bụp y như một cái mụn nhọt to tướng, phình nhiều.

Áp lực đẩy cơ thể tôi lên mặt nước. Không khí! Tôi hít thật sâu không khí đến đầy buồng phổi. Những tên Taxxon khác bu đến lúc nhúc như một đám giòi.

Tôi chuồn ra xa khỏi bọn chúng.

Nước kêu xèo xèo.

Tôi quay lại. Một người Hork-Bajir đang ngấm thẳng vào đầu tôi.

Luồn lách.

Lặn.

Người Hork-Bajir đó giương vũ khí lên lần nữa.

Một vết mờ mờ lướt qua đầu tôi. Một cái bum-mơ-rang! Nó rách trúng cổ họng người Hork-Bajir, hạ anh chàng ngã ngửa ra cỏ. Cần cổ gần như bị cứa làm đôi.

Tôi quay lại nhìn. Yami và các chú các bác của cậu ấy đang ở trên kia, núp mình trên triền đá nơi vách núi.

Chương 23

Những người đàn ông sống ở khu tiền trạm mở đầu một trận bum-mơ-rang chiến.

Phập. Phập. Thêm hai người Hork-Bajir ngã xuống.

“Harr gurfass!” Một người Hork-Bajir chỉ lên vách núi.

Những kẻ khác nhất loạt giơ họng tia Nghiệt lên.

<Yami! Rút đi!> Tôi hét lên qua ngôn ngữ ý nghĩ. <Cậu sẽ bị giết mất!>

Rìà vách đã nổ tung.

<Yami!>

“Ồn cả!” Giọng Yami vang vọng bên trên con suối.

Một người Hork-Bajir ngã nhào.

Tia Nghiệt khoét một lỗ sâu hoắm nơi triền đá.

Tôi bơi về bờ. Phải để lộ cho Visser Ba biết tôi là tên du kích Andalite thôi! Phải dẫn chúng tránh xa Yami và gia đình cậu ấy!

Những con kăng-gu-ru bơi vượt qua tôi. Chúng đã bám vằm phần lớn chỗ Taxxon. Chỉ còn chừng đôi, ba tên người hành tinh lạ còn lại đang bận rộn ngẫu nhiên những tên đồng loại đang ngắc ngoải. Lũ kăng-gu-ru đực lợi bì bõm lên bờ và nhảy về phía hoang mạc.

Tôi lội lên từ vùng nước gần triền đá.

Đá vỡ ra thành mảng trên đầu. Tôi tránh đi. Một người Hork-Bajir chồm tới chỗ tôi.

“GRỪ! Gâu gâu!”

Một con chó! Tjala bò xuống triền dốc và nhảy chồm chồm về phía người Hork-Bajir. Hork-Bajir bổ nhào.

<Tjala, không!> Tôi nhảy về phía cả hai.

Người Hork-Bajir nhắm khẩu tia Nghiệt vào Tjala. Tôi chống cơ thể bằng đuôi và đá. Xương đầu lưỡi dao.

Khẩu tia Nguyệt bắn vu vơ về phía sa mạc trống.

Tôi ngã xuống cát. Đuôi tôi giờ đã thành hai nửa, thành quả của mũi dao nơi đầu gối Hork-Bajir. Những đốt xương lỏm chồm đâm thốn qua lớp da dùi.

Người Hork-Bajir quay lại. Nhìn tôi quẫn quại vì đau đớn. Đứng thẳng lên và lên nòng.

“Grururừrừ.”

Tjala nhảy lên. Hork-Bajir bắn. Vuốt Tjala tát thứ vũ khí đó.

Cái cây non đằng sau tôi tan biến. Người Hork-Bajir lao đảo và ngã xuống đất. Khẩu tia Nguyệt vắng xuống cát.

Tjala quay lại, răng nhe ra.

“Grurừrừ.”

Cậu chàng tung mình! Lao thẳng vào người Hork-Bajir. Biết đường nhắm thẳng vào cổ họng. Bấm vuốt nhọn vào cổ kẻ đến từ hành tinh khác.

Hork-Bajir buông ra tiếng rủa. Hấn lắc thật mạnh cái đầu rắn. Những lưỡi dao nơi cổ tay chém vào không khí chỉ trên lưng Tjala cỡ một inch.

Người Hork-Bajir lật người và chống tay gượng dậy. Lúc lắc cái đầu. Vòng kẹp của Tjala lơ lửng và nó văng vào bụi rậm. Người Hork-Bajir gượng đứng lên. Anh ta quệt bàn tay qua cổ và nhìn máu thấm đầm tay mình.

Tjala sữa. Người Hork-Bajir đứng bất động trong giây lát, nhìn Tjala rồi đến bàn tay nhuộm máu của mình.

Người Hork-Bajir đó quay mình bỏ chạy.

Tjala chồm lên người tôi. Cậu chàng liếm cái mồm tôi và hít ngửi cái đuôi chảy máu.

< Tuyệt... lắm... Tjala.>

Tôi cần tìm một chỗ trốn. Phải hoàn hình. Thật nhanh. Tôi bấu chặt vuốt trước vào một bụi cỏ và kéo mình lê tới một khe đá dưới vách.

Bzzzzzzzzzzzzzz.

Tiếng vo ve nho nhỏ nghe như tiếng muỗi vang lên từ xa xa. Tjala ngửa lên trời mà sữa. Một tia sáng bạc loé lên trên bầu trời. Rồi một cái nữa. Tôi quan sát. Hai chiếc máy bay du lịch đang hướng thẳng về phía chúng tôi.

Visser Ba chắc hẳn cũng nhìn thấy chúng. Ngôn ngữ ý nghĩ từ hấn vang vọng khắp bãi chiến

trường. <Máy bay của con người đang đến. Rút! NGAY LẬP TỨC! Quay lại phi thuyền và xoá dấu vết. Những tên phi công loài người đó KHÔNG ĐƯỢC PHÉP thấy bất cứ dấu vết nào của trận chiến này.>

Vệt sáng mờ mờ hiện lên nơi bầu trời và phần đáy chiếc Lưỡi Rìu xuất hiện. Cửa cảng rục rịch mở ra. Hork-Bajir nhảy và tập tễnh đi về phía con tàu. Cửa hạ dần xuống cho chúng đi vào bên trong.

Hai tia sáng phóng ra từ mé trước con tàu và quét một lượt hoang mạc, tiêu huỷ mọi tàn dư của trận chiến.

Mọi dấu vết về sự hiện diện của lũ Yeerk cháy xèo xèo rồi tan biến. Khẩu Nghiệt cầm tay, những Hork-Bajir bị thương, những cái xác Taxxon ăn dở đang nổi lều phều.

Cửa cảng thu lại vào thành bụng tàu, bầu trời lại gọn lên lần nữa và chiếc Lưỡi Rìu biến mất. Tất cả những gì còn sót lại là những hố bom chúng đã cày vào lòng hoang mạc. Và hàng tá bum-mơ-rang vương vãi khắp nơi.

Yami và các chú các bác đang chúc mừng lẫn nhau. Tjala sữa nặng lên và trèo lên vách núi, tiến đến chỗ họ.

Hai chiếc máy bay du lịch kêu rừ rừ trên đầu. Hai phi công hạ xuống chốc lát chỗ những người dân thân thiện rồi bay vọt đi.

Tôi nằm vật xuống sau một khe đá.

“Cassie, bạn cần hoàn hình nhanh lên.”

<Aaah.>

Bất thành linh, tôi quay đầu và mũi đụng vào thứ gì cứng cứng. Một cái chân. Một cái chân cong cong như loài chó làm từ thép và cổ màu trắng ngà. Tôi ngược lên. Một người Chee. Tôi biết người Chee này.

<Lour—Lourders?>

“Đúng rồi.” Thoáng xao động và hình chiếu dạng người của cô ấy hiện lên thay thế. “Tôi đã trốn trong chiếc Lưỡi Rìu. Tôi đến để đưa bạn về nhà.>

<Nhà.> Tôi nhắm mắt.

“Nhà.” Giọng của Lourdes nghe thật nhẹ nhàng. Cô ấy sẽ đưa tôi về nhà. Tôi sẽ được an toàn. “Người của bạn đã tìm bạn ngày đêm. Bạn đã chọn một nơi lý tưởng để trốn đấy.”

Tôi mở mắt. <Trốn? Bạn đã thấy... tiền trạm ư?>

“Dúm nhà nằm ở đằng kia ấy hả? Ừ.”

<Có một người đàn ông ở đó... Ông ấy cần... bác sĩ. Gọi cho... bác sĩ lưu động hộ.>

“Bác sĩ lưu động. Được rồi. Tôi sẽ gọi. Bạn chỉ cần hoàn hình thôi. Tôi đã phủ lớp hình chiếu ba chiều quanh khe đá. Không ai thấy bạn đâu.”

Tôi gật và nhắm mắt lại.

Chương 24

“Sở thích mua sắm đã hoàn toàn đánh bại bồ rồi, phải không Cassie?” Rachel ném bộp cái túi xách lên bàn.

Chúng tôi đang ở Khu Lâm Viên, một sự kết hợp giữa khu sinh thái hoang dã và công viên trò chơi, mẹ tôi làm ở đây. Tôi và Rachel mới bước ra từ phòng tắm. Jake, Marco, Tobias và Ax đang đợi cả hai ở sảnh chính. Tobias và Ax đang trong dạng người. Khuôn mặt Ax ngập sâu trong hộp bóng ngô.

Rachel quăng mình vào cái ghế bên cạnh Tobias. “Các bồ không tưởng tượng nổi mình đã cực cực cực kì sung sướng đến thế nào đâu khi Cassie, Cassie CỦA CHÚNG TA nói bồ ấy muốn đi mua sắm?”

Marco gật đầu. “Túi tiền của bồ hẳn vơi đi không ít ở khu mua sắm hen.”

“Đúng vậy đấy! Thấy chứ?” Cô ấy quay sang tôi. “Đến Marco còn nhìn ra nữa là.” Cô nàng lắc đầu. “Nhưng không, Cassie kéo mình đến vườn thú - VƯỜN THÚ - cô nàng sắm soi kĩ lưỡng của hàng đồ lưu niệm và rời đi với một tấm thiệp. MỘT TẤM THIỆP. Cassie, mua thiệp ở vườn thú không phải là đi mua sắm. Nói theo mình. Thiệp. Vườn thú. Không. Phải. Mua. Sắm.”

Tôi nhún vai, hy vọng trông có vẻ hững hờ và lún sâu hơn vào cái ghế đối diện với Jake.

Cậu ấy quệt miếng khoai rán vào nước sốt cà chua. “Thiệp loại nào vậy?”

Tôi biết cậu ấy sẽ hỏi thế. Tôi cười, hơi bất thường và với lấy cái túi. “Chỉ là một thứ mình muốn.” Tôi liếc xuống để chắc chắn mình lấy đúng. “Một thứ để nhắc mình nhớ đến.”

Tôi giơ lên. Hình một con kangaroo, một con cái với con non đang thò đầu ra khỏi túi nó.

“Nhìn này!” Marco vươn người ra và giật lấy tấm thiệp khỏi tay tôi. “Đây là một cuộc đời khác của Cassie nhà ta đây. Nàng-Cassie-cái nhảy-xa.”

“Ừ.” Tobias cười với tôi, nụ cười kì lạ, thiếu vẻ hấp háy vui cười của anh-chàng-diều-hâu. “Cuộc sống không cần đến chúng mình. Cuộc sống mà cô ấy phải tự mình chống chọi với lũ sinh vật ngoài hành tinh từ đây đến tận Sydney.”

“Sydney!” Tôi đâm vào đầu mình. “Đúng rồi. SYD.”

Rachel nhìn tôi. “SYD?”

Tôi gật đầu. “Mọi cái nhãn đồ đều ghi SYD. Mình không thể đoán ra nó là gì. Ngu quá. Chúng sẽ đến Sydney, Australia.”

“Ờ, đúng.” Tobias nói. “Chúng sẽ. Tiếc thay, phần lớn bọn nó chẳng thể tới nơi.”

“Được đấy, Cassie.” Marco bỏ tọt một miếng khoai tây rán vào mồm. “Chắc ông già giàu sụ nào đó người Australia sẽ trả hàng đồng tiền chỉ để bắt và ném một ai đó hoặc một nhóm người nào đó vào tù vì dám ăn trộm cái áo len và hai chai nước mặn từ túi hành lý của ông đấy.” Cậu ta quẹt chỗ bơ dính nơi cằm. “Bồ không tình cờ biết chuyện đấy chứ? Tui nghĩ chúng ta có cơ hội ‘chôm’ mớ tiền thưởng đấy.”

“Cậu ta đang làm trò khỉ gì thế?” Rachel nhăn mặt với Ax, vẫn đang tựa cả người vào ghế với hộp bỏng ngô trùm lên mặt.

“Bồ nghĩ ông ta dự định làm gì?” Marco giật cái hộp. “Chiến hữu, mấy cái giấy bồi này không được liệt trong danh sách thực phẩm đâu, nhớ chứ?”

Ax liếm láp chỗ bơ dính trên mấy ngón tay. “Tiếc là mình không ở lột biến hình nào khác. Không thì mình đã liếm được hết chỗ mỡ và muốn ở đáy hộp rồi.”

Marco tròn tròn mắt. “Tui sẽ mua cho bồ hộp khác. Mà này, lau mặt đi.” Cậu ta ném cho Ax một nắm giấy ăn. “Liệu tui có nên đeo tạp dề cho bồ không đây?”

Tôi nhìn Marco và Ax đi tới chỗ quầy hàng. Hít vào một hơi. “Mình lấy làm lạ là...” Tôi cũng không chắc mình có muốn nói ra không nữa. “Có ai biết, ý mình là, có ai thấy...”

“Chuyện gì xảy ra với mấy người lính Thủy quân hải?” Jake hỏi.

Tôi gật. “Ừ. Làm sao bồ...?”

Cậu ấy nhún vai. “Bồ vẫn luôn như thế mà, Cassie. Dù sao thì, họ thông báo đây là một vụ UA. Đào Ngủ. Lực lượng Hải quân thông báo rằng hai người lính này đã đánh cắp một chiếc xe tăng chứa vũ khí Phòng Ngự Quốc gia đang trong quá trình nghiên cứu.”

“Dịch nguyên văn từ: Mảnh vỡ tàu Con Rệp.” Tobias để thêm.

“Đúng vậy.” Jake đồng tình. “Những người lính Hải quân, chiếc xe tải và những người lái xe đều mất tăm mất tích. Lực lượng Hải quân tổng thứ mấy người lái xe tăng bên rìa đường ở khu thắng cảnh nào đó...”

“Vụ bùng bít tài tình nhất thế giới.” Rachel nói.

“Và không ai nhìn thấy mấy người lính Thủy cũng như cái xe tải từ bấy giờ.” Jake thở dài. “Vậy nên, mình đoán đây hẳn có thống nhất. NASA không có mảnh vỡ của tàu Con Rệp và lũ Yeerk cũng thế.”

Cậu ấy cười với tôi. Từ nãy, cậu ấy ngồi cầm lon coca của mình, và giờ thì xoè tay ra để đầu ngón tay khẽ chạm vào tay tôi. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Một lọn tóc khẽ xoè vào lông mày. “Tính cả chuyện bồ đã trở về, Cassie. Tui mình thắng rồi. Tui mình đích thực đã thắng.”

Tôi lật tay cậu ấy lại và nắm chặt lấy. Cậu ấy cũng nắm lại.

Cậu ấy khẽ liếc về phía Tobias và Rachel rồi nghiêng người về phía tôi, nhỏ giọng. “Mình hy vọng bọn mình có thể đi loanh quanh đây. Bỏ biết mà, nói chút chuyện.”

“Nói chuyện?” Rachel tròn tròn mắt. “Eo ời. Anh ấy muốn tặng bồ một nụ hôn thật dài, thật nồng cháy, thật ướt át thì có. Bỏ phải nhìn thấy mặt anh chàng lúc đó. Anh trông như một cái cây ma di động khi bồ biến mất.”

Tôi cười với Jake. “Thây ma? Thật sao?”

Jake bắn cho Rachel một tia nhìn cảnh cáo rồi ngó thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống khoai tây chiên của mình. “Cái này còn tùy thuộc vào định nghĩa của bồ về cây ma di động.”

“Bồ còn cần định nghĩa nữa sao?” Tobias nói. “Có ai đó chẳng ăn uống, ngủ nghỉ, tranh thủ từng phút một xúc xạo khắp sân bay và mọi địa điểm lữ hành hay lui tới và điên đến độ chỉ lặp đi lặp lại được mỗi một câu có vẻ tỉnh táo: ‘Mình phải TÌM CÔ ẤY.’”

Jake tròn mắt. “Rồi rồi, tớ là cây ma, được chưa?”

Cậu ấy ngược lên nhìn tôi và cười. Cảm giác tội lỗi quợn quợn trong cổ họng. Trong khi Jake thiếu điều muốn xới tung cả thành phố ra để tìm tôi, tôi học ném bum-mơ-rang với người khác. Tôi là loại người nào thế này?

Tôi nhìn với qua người Jake. Marco và Ax đang vẫy tay qua những dãy bàn, ôm theo một đồng đồ ăn đầy muối mỡ.

Marco đặt một đĩa khoai tây nửa lên bàn. Cậu ta nhìn Jake rồi đến tôi. “Ừm, thời khắc cảm động đã qua chưa vậy? Bởi vì vài người trong số chúng ta cần phải ăn đấy.”

Ax cầm tấm bưu thiếp hình kang-gu-ru lên để lấy chỗ cho chỗ bóng ngô và hành của mình.

“Cassie, thật tốt vì bạn đã trở về.” Cậu ấy nói. “Erek người Chee đã tạo ra một hình ảnh ba chiều tuyệt hảo nhưng nó không bao giờ có thể thay thế bạn được.”

Tôi cười. “Cảm ơn nhe, Ax. Và nói hộ với Erek, lần sau cậu ta có đóng giả mình thì nên giấu bớt tài năng của cậu ấy hộ với. Cậu ấy đã làm bài thi đại số của mình quá xuất sắc và giờ thì cha mẹ mình cứ đinh ninh mình là một thiên tài toán học. Mẹ muốn mình ghi danh vào lớp toán cao cấp học kì tới. Mẹ nói mình chưa học đúng với năng lực tiềm tàng của mình.”

“Mẹ bồ chẳng tưởng tượng nổi năng lực của bồ vô hạn đến thế nào đâu.” Rachel nhận xét.

Ax xăm xoi cái bưu thiếp trên tay. “Bạn đã biến thành loài động vật hai đầu sao?”

“Không, Ax, cái đầu kia là của chú kang-gu-ru non đấy. Thấy chưa? Mẹ nó đặt nó trong cái bao da. Cậu biết đấy, nó na ná túi áo vậy.”

“Con non trong túi.” Ax nhả mặt nhìn cái thiếp rồi đưa cho tôi. “Nó có hiệu quả không thế?”

“Cực kì hiệu quả luôn đấy, Ax.” Tôi thả nó vào trong túi, ngay chóc một cái khác. Cái thiếp mà cả Rachel cũng chưa từng thấy. Nó khiến tôi mất rất lâu để tìm ra. Tôi đã lộn tung cái giá hàng lên. Rồi tôi tìm ra nó. Con chim ưng biển đang sải rộng đôi cánh.

Sau đó, tôi ghi địa chỉ khi đang đợi Rachel bên ngoài nhà tắm: Khu Piti Spring, miền Bắc, Australia. Tôi không ghi tên. Yami sẽ nhận ra. Tôi gửi nó từ sân bay. Tôi nhận ra dấu bưu điện của sân bay rất phù hợp để gửi nặc danh. Không để lại dấu vết. Kể cả là Visser Ba.

[1] Jeff Gordon: Jeffery Michael "Jeff" Gordon (4.8.1971) là tay đua xe đua chuyên nghiệp người Mỹ.
[2] 1 dặm = 1,609344 km
[3] Loài ấu trùng sâu (Endoxyla leucomochla) chuyên ăn rễ cây Witchetty, được xem như là một loại lương thực thơm ngon giàu protein mà thổ dân Úc Châu bản địa thường ăn hàng ngày.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>